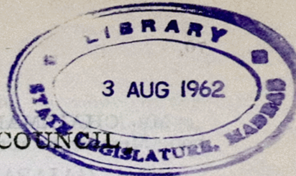

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

Wednesday, the 25th April 1962.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at three of the clock, Mr. Chairman (THE HON. DR. P. V. CHERIAN) in the Chair.

I.—QUESTIONS AND ANSWERS.

STARRED QUESTIONS

Class hatred

* 9 *Q.*—DR. A. SREENIVASAN : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state the action taken during the last three years or proposed to be taken by the Government against persons who preach class hatred against Brahmin priests, under the Criminal Law?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN (on behalf of the Hon. the Chief Minister) : During the last three years prosecutions were launched in respect of objectionable speeches and writings which involved either the wounding of religious feelings or promotion of class hatred. They included five cases where religious feelings of Hindus were wounded and hatred against Brahmins as a priestly class was preached.

DR. A. SREENIVASAN : Have the officers of the C.I.D. ever reported the speeches of Mr. E. V. R. Naicker, Leader of the Dravida Kazhagam, asking his audience to indulge in violence against a particular community?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, the first part of the question is confidential. Government cannot give information as to what the C.I.D. reports are and on whom they reported. As far as the second part of the question is concerned, if it is found objectionable, prosecutions are launched.

SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR : Do they, the Brahmin priests, administer to the souls of the dead, I ask?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : How can I answer?

DR. A. SREENIVASAN : Is it a fact that the Government have given instructions to the officers of the C.I.D. to report only the speeches made by people who are opposed to the ruling party? Are there any secret instructions?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : The hon. Member's question itself is untenable. He asks whether any secret instructions have been given. Instructions, if they are secret, won't be divulged.

SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR : I would like to know whether the questioner believes in the souls of the dead.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : One hon. Member cannot put a question to another hon. Member.

[25th April 1962

MR. CHAIRMAN : The hon. Member cannot ask another hon. Member to answer the question.

SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR : I only ask the Chair.

MR. CHAIRMAN : The Chair does not answer such questions.

SRI K. ANBAZHAGAN : சட்டமன்றத் தலைவர் அவர்களே, ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்த பேச்சாளர்கள் இப்படிப்பட்ட வகுப்பு வாதக் கருத்துக்களை மேடையில் பேசுகிறார்கள் என்பது சி.ஐ.டி. இலாகா மூலமாக அமைச்சருக்கு வந்திருக்கிறதா ?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : எந்தக் கட்சிக்காரர்கள் வகுப்புவாதத்தைத் தூண்டினாலும், அவர்கள்மீது நடவடிக்கை எடுக்கப்படும்.

SRI A. K. THANGAVEL MUDALIAR : சி.ஐ.டி. ரிபோர்ட் ஆளும் கட்சிக்கு ஏதாவது உண்டா ?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : I said, 'I cannot answer this question because it is confidential '.

SRI K. RAMADASS : அராஜகத்தைத் தூண்டுகிற அளவுக்கு அரசியல் கட்சிக்காரர்கள் பேசியிருந்தால், அவர்கள்மீது நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டிருக்கிறதா ?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : வகுப்புவாதத்தைத் தூண்டுகிறவர்கள்மீது என்ன நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டது என்பது கேள்வி. அதற்குப் பதில் சொல்லும்போது நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டது என்று சொல்லியிருக்கிறேன். அராஜகத்தைத் தூண்டியதற்கு விவரம் வேண்டுமென்றால், தனியாகக் கேள்வி கேட்டால் கொடுக்கப்படும்.

Public meetings

* 10 Q.—DR. A. SREENIVASAN : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(*a*) whether the Government receive periodical reports from C.I.D. about the speeches made at public meetings;

(*b*) whether the Government have received any report about the speech or speeches made by any person in which class hatred is preached ; and

(*c*) if so, the action taken, if any?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN (on behalf of the Hon. the Chief Minister) : (*a*) to (*c*) Objectionable speeches are brought to the notice of Government and suitable action is taken where necessary.

DR. A. SREENIVASAN : Sir, in how many cases did the Government take suitable action against persons who perpetrated these things?

25th April 1962]

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, in reply to the last question, I said five cases were in respect of religious feelings, I have as many as fourteen cases in which action has been taken for objectionable speeches.

DR. A. SREENIVASAN : May I know the names of the individuals against whom the cases were launched?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, it is not in the public interest to give the names but I can give the nature of the offences committed for which action was taken. They are largely inciting class hatred and inducing people to break laws.

DR. A. SREENIVASAN : May I know, Sir, whether all these people were convicted in all these cases where prosecutions were launched by the Government or acquitted.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : In one case a fine of hundred rupees was levied, in another, hundred, in another case four hundred, in still another two hundred, in a fifth case hundred and in the sixth twenty-five. I think there are a large number of cases like that. But whether a person is convicted or acquitted depends upon the facts of the case.

DR. A. SREENIVASAN : I know, Sir. But I want to know whether it is a fact that these people indulge in the repetition of the very acts for which they have been convicted. Have such instances been brought to the notice of the Government?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : If they did, they will be again prosecuted and again convicted.

* 11 *Q.*—DR. A. SREENIVASAN : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(*a*) whether officers of the C.I.D. are deputed to cover the speeches made at public meetings held by all political parties ; and

(*b*) if not, the reasons therefor?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN (on behalf of the Hon. the Chief Minister) : (*a*) *and* (*b*) It is not in public interest to answer the question.

SRI K. ANBAZHAGAN : தலைவர் அவர்களே, எல்லா அரசியல் கட்சிகளும் மேடையில் பேசுகின்ற எல்லாக் கருத்துக்களையும் துப்பறியும் இலாகாவினர் அரசாங்கத்திற்குத் தெரிவிக்கிறார்களா? சில கட்சிகளைப்பற்றி மட்டுமே தெரிவிக்கின்றார்களா? ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் எதைப்பற்றிப் பேசினாலும் அரசாங்கத்திற்குத் தெரிவிக்கப்படுவதில்லையல்லவா?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : இதற்கு முன்னாலேயே பதில் சொல்லியிருக்கிறேன். எந்தக் கட்சிக்காரர்கள் என்ற கவலையில்லை, யார் அராஜகத்தைத் தூண்டினாலும் அவர்கள் மீது நடவடிக்கை எடுப்போமென்று.

[25th April 1962

Congress Committee Session at Madurai

*12 Q.—SRI S. K. SAMBANDHAN (on behalf of Sri M. Subbiah Chettiar): Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state—

(a) the expenditure incurred by the Government in connection with the recent visit of the Prime Minister to Madurai; and

(b) the travelling and other expenses of Government officials during the period of the All-India Congress Committee Session at Madurai?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: (a) Orders sanctioning the expenditure were issued by different departments. Information about the total figure is, therefore, not available.

(b) Government officials of different departments were placed on duty concurrently in connection with the Prime Minister's visit to Madurai and the All-India Congress Committee meeting. It is not possible to collect and separate the expenses of the officials in connection with the All-India Congress Committee meeting alone.

DR. A. SREENIVASAN: When expenses are incurred, they must be classified under some head of account by the Government. Will it not be possible for the Government to collect the statistics in this matter?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Sir, if the amounts fall under hundred different heads, it will be difficult to collect the information.

SRI K. ANBAZHAGAN: தலைவர் அவர்களே, ஒரு அரசியல் கட்சியினுடைய மாபெரும் மாநாட்டு நிகழ்ச்சி ஒன்றுக்காக அரசாங்கத்திலிருந்து எராளமான பொருள் செலவு செய்து பல வேலைகளை நிறைவேற்றியிருக்கிறார்கள். அந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தை இன்னும் மேல்வைக்கோ, சட்டமன்றத் திற்கோ தரமுடியவில்லை என்றால் அந்தச் செலவுத் தொகை மிக அதிகமானதால்தான் தாமதமாகிறதா என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: முதல் பகுதியில் கேள்வியில்லை. அங்கத்தினர் தமது கருத்தைச் சொல்லியிருக் கிறார். அரசியல் கட்சிக்காக எராளமான பொருள் செலவு செய்தி ருப்பது என்பது கருத்துத்தானே தவிர கேள்வி அல்ல. இந்தக் கேள்விக்குப் பதில் சொல்கிறபோது அகில இந்தியாவின் பிரதமர் மதுரைக்கு வருகிற நோக்கில் அவருடைய செக்யூரிடி அரேஞ்மெண்டுக்காக (Security arrangement) செய்யவேண்டிய செலவுகள் எற்றுக்கொள்ளப்பட்டன. அதே சமயத்தில் அகில இந்திய காங்கிரஸ் கமிட்டிக்கூட்டம் நடந்ததால் அவர்களுடைய பாதுகாப்புக்கான செலவு எவ்வளவு, அகில இந்திய காங்கிரஸ் கமிட்டிக்கு எவ்வளவு செலவு என்று பிரித்துச் சொல்ல முடியாது.

25th April 1962]

Dr. A. SREENIVASAN : If sufficient time is given to the Hon. Minister, will he be in a position to give the information regarding the total expenditure incurred by the Government?

The Hon. Sri R. VENKATARAMAN : The amount of money and time spent on this will not be worth incurring.

Export Promotion Council for Handlooms

* 13 Q.—Sri S. K. SAMBANDHAN : Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state whether it is a fact that the Central Government have rejected the proposal to set up an Export Promotion Council for Handlooms?

The Hon. Sri R. VENKATARAMAN : Yes, Sir.

Sri S. K. SAMBANDHAN : Will this Government press on the Government of India to form the Council in a short time?

The Hon. Sri R. VENKATARAMAN : The Government of India have decided not to establish a Handloom Export Council exclusively for handlooms.

Sri S. K. SAMBANDHAN : Then what is the attitude of the Government when it has recommended the formation of the Export Promotion Council?

The Hon. Sri R. VENKATARAMAN : In matters within the jurisdiction of the Government of India, their decision is final.

Sri S. K. SAMBANDHAN : Sir, is it not a fact that for the export of commodities like cashewnuts and others Export Promotion Councils have been formed? The handloom industry is one on which some lakhs and lakhs of people are dependent for their livelihood. Is it not, therefore, fair on the part of this Government to press on the Central Government to form an Export Promotion Council for handlooms?

The Hon. Sri R. VENKATARAMAN : This matter can be taken up in Parliament. The hon. Member must have friends who are Members of Parliament and questions can be asked there.

Sri S. K. SAMBANDHAN : But what is the duty of this Government towards the weavers of this State?

The Hon. Sri R. VENKATARAMAN : I will refer the hon Member to the rules of the Legislative Council.

Sri K. ANBAZHAGAN : கைத்தறி ஏற்றுமதிக்குத் தேவையான ஒரு ஆலோசனைக் குழுவை அமைப்பதற்கு மறுத்த மத்திய அரசாங்கத்தார் என்ன காரணத்தை மாகாண அரசாங்கத்திற்குத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள்?

The Hon. Sri R. VENKATARAMAN : அவசியம் இல்லை என்று.

Hill allowance

* 14 *Q.*—SRI G. KRISHNAMOORTHY : Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state—

(*a*) whether Gudalur taluk in Nilgiris district has been included in the list of hill stations; and

(*b*) whether teachers in Local Board and aided institutions in that taluk have been given hill allowance?

THE HON. SR. M. BHAKTAVATSALAM : (*a*) *and* (*b*) Yes, Sir.

3-10 p.m. SRI G. KRISHNAMOORTHY : May I know the exact date from which this hill allowance is paid to them?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : That is from 30th July 1960 and that is for aided elementary school teachers, and concessions to local body employees including teachers were given effect to from the 1st April 1960.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Sir, was there any gap when they were not paid this allowance while the Government servants in the locality were paid the allowance?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Sir, orders were issued regarding the aided elementary schools from 30th July 1960. Regarding others, orders were issued from 1st April 1960. This is the information I have.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : May I know the amount of allowance that is being given?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : That is the usual hill allowance, Sir.

* 15 *Q.*—SRI G. KRISHNAMOORTHY : Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state—

(*a*) whether the teachers in middle schools and high schools under Valparai Panchayat are given any hill allowances; and

(*b*) if not, the reasons therefor?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : (*a*) *and* (*b*) The matter is under consideration.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Sir, is it a fact that the elementary school teachers in the same panchayat are paid fifty per cent extra on their salary, while the teachers in the middle schools and high schools in the same panchayat are denied this?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Yes, Sir. The elementary school teachers are already getting this allowance. The high school teachers are not given this allowance. A proposal to extend this concession to the high school teachers is under the consideration of the Government.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Sir, is it a fact that the panchayat has passed a resolution expressing its willingness and also the availability of funds to grant this allowance?

25th April 1962]

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Sir, the panchayat has nothing to do with the high school teachers.

Working hours of courts

* 16 *Q.*—DR. A. SREENIVASAN : Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state—

(*a*) the hours of work fixed for Courts in the City of Madras;

(*b*) whether the Government are aware that some of the Judicial Officers do not come at the appointed time; and

(*c*) if so, the action taken or proposed to be taken thereon?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : (*a*) The working hours of the Courts continue to be from 11 a.m. to 5 p.m.

(*b*) No, Sir.

(*c*) Does not arise.

DR. A. SREENIVASAN : Sir, is it a fact that some of the judicial officers in the City of Madras are not attending to court work at the appointed time resulting in hardship to the Advocates and others- Has any reprecentation in this matter been received by the Government?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : That is not so, Sir. But on receipt of this question, the Government made a reference to the High Court, and the information that we have got from the High Court is that there is no such thing.

DR. A. SREENIVASAN : On what information did the High Court give its answer? Because, anybody inspecting the court at any time will find whether the judicial officers are actually in court. Was it only a report submitted by the individuals concerned?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I have no information about the basis on which the High Court collects information and furnishes it to Government.

MR. CHAIRMAN : Questions are over.

[*Note.*—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—ASSOCIATION OF THE THREE MEMBERS OF THE COUNCIL WITH THE COMMITTEE ON SUBORDINATE LEGISLATION OF THE LEGISLATIVE ASSEMBLY.

MR. CHAIRMAN : I have received the following resolution from the Hon. Speaker, Madras Legislative Assembly, as passed by the Assembly, on the 24th April 1962 :—

'That this House recommends to the Legislative Council that they do nominate three members from the Council to associate with the Committee on Subordinate Legislation of this House for the financial year 1962–63 and to communicate to this House the names of the Members so nominated'.

III. DISCUSSION ON THE GOVERNOR'S ADDRESS—*cont.*

MR. CHAIRMAN : I have received notice of three more amendments from Sri K. S. Abdul Wahab, Sri M. G. Ramachandran, and Sri K. Anbazhagan. They will please formally move their amendments and get them seconded. Then we can have the discussion on the motion and the amendments.

SRI K. S. ABDUL WAHAB : Sir, I move—

"*Add* the *following* at the end :—

'**but regret to note that the Address does not refer to** the safeguards to the Minority communities'."

SRI R. VENKATACHALAM : நான் அதை வழிமொழிகிறேன்.

SRI M. G. RAMACHANDRAN : தலைவர் அவர்களே, பிரேரணையின் இறுதியில் சேர்த்துக்கொள்ள கீழ்க்கண்ட திருத்தத்தைப் பிரேரேபிக்கிறேன் :

(1) உணவுப் பொருள்களின் விலைவாசி உயர்வைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கான வழிவகைகளைப் பற்றியும், (2) ஏழை மக்களுக்குப் போதுமான தகுந்த மருத்துவ வசதிகள் ஏற்படுத்துவது பற்றியும், (3) தமிழ் நாடகம், சினிமாத் தொழில் வளர்ச்சிக்காக திட்டங்கள் குறித்தும், (4) நடிப்புக் கலை பயிற்சிக்கான கல்லூரி நிறுவுதல் பற்றியும் கவர்னர் உரையில் யாதும் குறிக்கப்படவில்லை என்பது வருந்தத் தக்கது.

SRI K. R. RAMASAMY : நான் அதை வழி மொழிகிறேன்.

SRI K. ANBAZHAGAN : Sir, I move—

"*Add* the *following* at the end :—

'**but regret to note that there is no mention in the Governor's Address to the steps to be taken—**

(*a*) **to reduce the prevailing prices of foodstuffs mainly rice and other cereals;**

(*b*) **to supply manures, seeds, cattle and equipment at** cheaper cost to the agriculturists;

(*c*) to solve the ever-increasing problem of **unemployment in general and under-employment among handloom weavers** and other labour classes;

(*d*) **to ensure sufficient water supply to the cities of Madras, Madurai, Tiruchi and Coimbatore;**

(*e*) **to increase the dearness allowance to the low paid State employees to help them to meet the rising cost of living;**

(*f*) **to recommend to the managements** of private institutions to pay to the teachers, the house rent allowance at the rates recommended by the Pay Commission;

(*g*) to implement the scales of pay prevailing in **Tamilnadu, to teachers in the transferred areas** (Andhra and **Kerala) from the date of transfer;**

(*h*) to nationalise all Bus Transport, Cinema Theatres, **and Mills;**

25th April 1962] [Sri K. Anbazhagan]

(*i*) to expedite the long-delayed schemes of developing the port at Tuticorin and electrifying the Railway from Vandalur to Villupuram;

(*j*) to include the Sethusamudram Canal Project in the Third Plan;

(*k*) to get a proper and adequate share to our State from the Central Taxes (like Customs and Excise Duties):

(*l*) to ameliorate the conditions of living of the pavement and slum dwellers in cities;

(*m*) to alleviate the fear of the public from fresh taxes in the new budget; and

(*n*) to achieve the goal of a Welfare State by progressive measures'."

SRI K. S. ABDUL WAHAB: I second the amendment, Sir.

* SRI A. K. THANGAVEL MUDALIAR: தலைவர் அவர்களே, இப்போது கவர்னர் அறிக்கையில் சில விஷயங்களை விட்டுவிட்டிருக்கிறார்கள். கூட்டுறவு சம்பந்தப்பட்ட காரியங்களைப்பற்றி யாதொரு முன்னேற்றமும் காட்டவில்லை. நெசவாளர்கள் நூல் விலை ஏற்றத்தைப்பற்றி ரொம்பவும் தொந்தரவுக்குள்ளாகியிருக்கிறார்கள். நூல்விலை ஏறிய அளவுக்கு அவர்களுடைய துணிவிலை ஏறவில்லை. கூலியைக் குறைத்துக்கொண்டு ஜீவித்து வருகிறார்கள். அதைப்பற்றியும் இந்த அறிக்கையில் யாதொன்றும் கூறவில்லை. நீர்ப்பாசனத் திட்டத்தைப்பற்றி எடுத்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மானாவாரிப் புஞ்சை நிலங்களில் போர்-வெல் வைத்து நஞ்சைச் சாகுபடி செய்து தோட்ட நஞ்சையை நல்ல நஞ்சை நெல்பயிர் சாகுபடி செய்து உணவுப் பொருள் அபிவிருத்தி செய்ய யாதொரு திட்டமும் சொல்லவில்லை.

அடுத்தது, நீர்ப்பாசனத் திட்டத்திலேயே காஞ்சிபுரம்—செங்கற்பட்டு ஜில்லாவில் பாலாற்றிலிருந்து வரக்கூடிய ஆயக்கட்டில் நீர்வசதி இல்லை. அதற்கு மைசூர் கவர்ன்மென்டோடு இந்த சர்க்கார் ஒரு ஒப்பந்தம் செய்து கொள்ள வேண்டும். ஒரு வருஷத்தில் பத்து நாள் தண்ணீர் விடுவதற்கு முயற்சி செய்தால் போதும். அந்த மாதிரி வருகிற வரத்து ஆற்று நீர்ப்பாசனத்துக்கும், பைப் சிஸ்டம் வைத்து டவுன்களுக்கு Water-supply செய்யவும் உதவும். பெரிய திட்டம் போட்டு செய்கிற காலத்தில் செய்தாலும், இப்போது ஒரு ஒப்பந்தம் மூலமாகவே இந்தக் கஷ்டங்கள் நீங்கும். அதைச் செய்கிறதற்கு இந்த சர்க்கார் யாதொரு வழியும் இந்தத் திட்டத்தில் சொல்லவில்லை. அதற்கு ஆவன செய்யவேண்டும்.

காஞ்சிபுரம் ஒரு முக்கியமான இடம். அங்கே தொழிற்பேட்டை இல்லை. வெறும் பாலிடெக்னிக் பள்ளிக்கூடம்தான் இருக்கிறது. அதையும் அவசியம் ஏற்படுத்த வேண்டும். செங்கற்பட்டு ஜில்லாவில் திருத்த ணிநம்மோடு சேர்ந்துவிட்டதால், காஞ்சிபுரம் தான் சென்டர். ஜில்லா ஆபிசைக் காஞ்சிபுரத்துக்கு மாற்ற வேண்டும்.

[Sri A. K. Thangavel Mudaliar] [25th April 1962

அதோடு இந்த கவர்னர் உரையில் எலக்ஷன் ரொம்ப சுமுகமாக நடந்ததாகவும் யாதொரு சண்டை சச்சரவும் இல்லாமல் நேர்மையாக நடத்தப்பட்டதாகவும் சொல்லப்படுகிறது. அது நேர்மையாக நடக்கவில்லை. சண்டைக்கு நாங்கள் தயாராக இருந்தால் கலகம் நடந்திருக்கும். நாங்கள் பொறுமையாக, தாழ்மையாக இருந்தோம், அப்படி நடக்கக்கூடாது என்று அப்படி நடந்தால் பொதுமக்களுக்கு வெறுப்பு ஏற்படும் என்ற காரணத்தினல், பொறுமையாக இருந்து இந்த எலக்ஷனை, காஞ்சிபுரத்தைப் பொறுத்த வரையில், நடத்தினேம். பொதுவாக என்ன நடந்தது தெரியுமா இந்த் எலக்ஷனில்? மந்திரிகள் தங்கள் கையில் அதிகாரத்தை வைத்துக்கொண்டு போலீசைத் தங்களுக்கு உபயோகப்படுத்திக் கொண்டார்கள். எதிர்க்கட்சிக்கு வேலை செய்த தொண்டன்—முக்கியஸ்தனைக் கொண்டுவந்து போலீஸ் ஸ்டேஷனில் வைத்து அடித்திருக்கிறுர்கள். நான் போய் மீட்டு வந்திருக்கிறேன். டி.எஸ்.பி. இடம் அதைக் கேட்டிருக்கிறேன். 'நானு அடித்தேன்' என்றுர். 'நீங்கள் அடிக்கவில்லை. எஸ்.ஐ. அடித்தார்', என்று சொன்னேன். அதோடு முடிந்தது. அந்த விவகாரத்தை நேர்முகமாக வைத்து விசாரிக்கிறபோதுகூட நான் சொல்லத் தயாராய் இருக்கிறேன். இரும்புத் தொப்பி போலீசைச் சந்துக்கு சந்து நிறுத்தி வீட்டிலே உள்ளவர்களைக் கூப்பிட்டுக் கூப்பிட்டுப் பணம் கொடுத்தார்கள். இதுவா ஜனநாயகம்? இதுவா காந்தி பக்தர்கள் செய்கிற காரியம்? ஆகையினுலே தான் சொல்லுகிறேன்—எதிர்க் கட்சியினுடைய கண்ணியத்தால் தான் இந்த எலக்ஷன் ஒழுங்காக நடந்திருக்கிறது. இல்லா விட்டால் அராஜகம் நடந்திருக்கும், நாங்களும் அதற்குத் தயாராக இருந்தால். பொறுமையாக இருந்து இந்தத் தேர்தலை நடத்தினேம். நாங்கள் நடத்தினேம் என்றுல், எங்கள் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் எல்லா இடத்திலேயும் அந்த உத்தரவு போட்டு நடத்தும்படி செய்திருக்கிறது.

புதிய மந்திரிகளைப்பற்றி கவர்னர் அவர்கள் சொல்லியிருக்கிறுர்கள். 'இளமையின் துடி துடிப்பு' என்று சொல்லியிருக்கிறுர்கள். அதில் என்னமோ எனக்கு சந்தேகம் வந்துவிட்டது. 'இளங்கன்று பயமறியாது' என்று, எங்கே போய் முட்ட நேருமோ என்று. நாம் எல்லாம் கொஞ்சம் ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டும். எனக்கு எழுபது வயதாகி விட்டது. இளமையோடு மாட்டிக்கொண்டு நான் என்ன பண்ணுகிறது? கஷ்டம்தான்.

20 p.m. மூன்றுவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தைப் பற்றி, 'அதிகமாகச் செலவழித்து விட்டோம். திட்டங்கள் ரொம்ப நன்றுக நிறைவேறி விட்டன' என்று சொல்லியிருக்கிறுர்கள். திட்ட அபிவிருத்தி இல்லை. திட்டம் போட்ட பிறகு சாமான் விலை உயர்வு, செலவு, 100-க்கு எவ்வளவு ஜாஸ்தியாக இருக்கிறது, கூலி எவ்வளவு ஜாஸ்தியாக இருக்கிறது என் றுபாருங்கள். செலவு ஏறிப்போன கணக்கைச் சொல்லுகிறது. அபிவிருத்தியைச் சொல்லவில்லை. இந்த இரண்டு ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களைப்

25th April 1962] [Sri K. A. Thangavel Mudaliar]

போட்டு காரியங்களைச் செய்துவிட்டோம் என்று பெருமையாகப் பேசிக் கொள்கிறார்கள். நேற்று ஒரு அங்கத்தினர் கோயம் புத்தூரில் குடிக்கத் தண்ணீர் இல்லை என்று சொன்னார்கள். அதைக் காட்டிலும் பெருமையாகச் சொல்ல வேண்டியது இல்லை. இழிவாகச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. ஆளும் கட்சி அங்கத்தினர் களே குடிக்கத் தண்ணீர் இல்லை என்று சொல்லிவிட்டார்கள்.

SRI K. RAJARAM : தண்ணீர் இல்லை என்று சொல்லவில்லை. போதாது, இன்னும் வேண்டும் என்று சொன்னார்.

SRI A. K. THANGAVEL MUDALIAR : அர்த்தம் ஒன்று தான். இல்லை என்பது எல்லாம் ஒன்றுதான்.

இந்தத் திட்டத்தின் பலன்கள் என்ன என்று தீர்மானமாக யோசனை பண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். திட்டம் போட்டால் விலை ஏறுகிறது. விலை ஏறினால் ஏழை எளியவர்கள், நடுத்தர மக்கள் வாழ முடியவில்லை. யார் வாழுகிறார்கள் என்றால், பணக்காரர்கள் தான். எத்தனை திட்டம் போட்டாலும் ஏழை ஏழையாகத்தான் இருப்பான். வசதி இருக்கிறவர்களுக்குத்தான் மேலும் மேலும் வசதி செய்து கொடுக்கிறது இந்தத் திட்டம்.

புதிய பஞ்சாயத்துச் சட்டப்படி மைனர் பஞ்சாயத்து, மேஜர் பஞ்சாயத்துக்களை யூனியன் பஞ்சாயத்தோடு சேர்த்திருக் கிறார்கள். இது எருமை கடாமாட்டையும் எருது மாட்டையும் ஒன்றாகச் சேர்த்து வண்டியில் கட்டின மாதிரித்தான் இருக்கிறது. எருது மாடு வேகமாக ஓடும். கடாமாடு மெதுவாகப் போகும். எப்படிச் சரியாக இருக்கும்? பஞ்சாயத்து யூனியன்களிலிருந்து அதைப் பிரித்து **Third class** முனிசிபாலிடியாக ஆக்க வேண்டும். நிறைய அதிகாரம் பஞ்சாயத்துக்குக் கொடுத்து விட்டதாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அப்படி ஒன்றும் கொடுக்கவில்லை. **Local Self-Government** முனிசிபாலிடி மாதிரி கொடுத்திருக்கிறாகள். ஜில்லா போர்டில் இருந்ததைக்கூட கொடுக்கவில்லை. பூரண சுதந்திரம் கொடுத்ததாகச் சொல்லுவது தவறு. அதை எல்லாம் கொடுக்க இந்த சர்க்கார் ஆவன செய்யவேண்டும்.

இந்த பஞ்சாயத்திலே புதிதாக என்ன கொடுத்திருக்கிறார் கள் தெரியுமா? விவசாயத்தை அபிவிருத்தி பண்ணுவது **Local Self-Government** 1920-ல் இருந்த அதிகாரத்தைகூட விவசாய அபிவிருத்தி மட்டும்தான் அதிகமாகக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்களிடம் உர வினியோகம் இருக்கிறதா? கலப்பை கொடுத்திருக்கிறார்களா, மத்தியிலே தரகர்கள்—**Brokers** ஏற்படுத்தி யிருக்கிறார்கள். எப்படி அவர்களுக்கு உரம் லேசாகக் கிடைக்கும். மத்தியில் தரகர்கள் கூடாது என்று சொல்லுகிறோம். நாமே பார்த்து வைத்திருக்கிறோம். தரகர் என்று சொல்லுவது **Co-operative Department** மின்சாரம் மிகவும் அபிவிருத்தியாகிவிட்டதாகச் சொல்லுகிறார்கள். மின்சாரத் திட்டம்தான் அபிவிருத்தி யாகி இருக்கிறது. கரண்டு அபிவிருத்தியாகவில்லை. அதனால்தான் கரண்ட் கட் வருகிறது. ஒர்க்ஷாப் நின்று போகிறது. வேலைக் காரர்களுக்குக் கூலி இல்லாமல் போகிறது. விவசாய அபிவிருத்தி

[Sri A. K. Thangavel Mudaliar] [25th April 1962

பண்ண முடியவில்லை. இருபத்திநான்கு மணி நேரத்தில் பாதி நேரம் கரண்ட் கட் ஆக இருக்கிறது. நெடுகிலும் கம்பம் நட்டியிருக்கிறார்கள். வேறு பலன் ஒன்றும் இல்லை. மின்சாரத் திட்டம் விஸ்தாரமான அளவுக்கு அபிவிருத்தி என்று சொல்வதுபோல் மக்களுக்கு பூரண உபயோகப்படவில்லை.

இலவச உணவைப்பற்றிச் சொல்கிறார்கள். தனிப்பட்டவர்கள் இதைச் செய்து அதற்கு நாம் உதவி செய்வதுதான் மதிப்பானது. அதைவிட்டுவிட்டு முனிசிபாலிடி, பஞ்சாயத்து இவையெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டால் நம் நிர்வாகத்தில் அது அடங்கிவிடும். பொதுமக்களால் அது எடுத்து நடத்தப்படுவதாகச் சொல்வதற்கில்லை. அதையெல்லாம் நீக்கவேண்டும்.

உச்ச வரம்பு சட்டம் வந்தது. வந்ததே தவிர கவர்னர் உரையில் அதைப்பற்றி ஒன்றும் காணோம். அது அப்படியே போய் விடுமோ என்னவோ. அதில் யாருக்கும் மிச்சம் இல்லை. வந்தாலும் வாழாது.

நூல் விலை ஏறுவதற்குக் காரணம், உணவுப் பொருள்கள் விலை ஏறுவதற்குக் காரணம் அவற்றை வாங்கி பாங்குகளில் வைத்து பதுக்கல் செய்வதுதான். அதைத் தடுக்க வேண்டும். 100 பேல், 200 பேல் என்று நூலை வாங்கி பாங்குகளில் வைத்துப் பணம் வாங்கிவிட்டால், ஏன் விலை ஏறாது? ஒன்று இரண்டாகிறது, அரை முக்காலாகிறது. நூல் உள்ளே முடங்கியிருந்தால், எங்கேயிருந்து சப்ளை செய்ய முடியும்? அதுபோல உணவுப் பொருள்கள் விலை ஏறுவதற்குக் காரணம் இந்தப் பாங்குகளில் பதுக்குவதுதான்.

திட்டம் போட்டிருக்கிறார்கள் என்று சொன்னார்கள். ஏதாவது கட்டவேண்டுமென்றால், சிமிண்டு, இரும்பு வேண்டும். அவை அகப்படவில்லை. சாமான்கள் அகப்படாதபோது பொறுமையாகத்தான் செய்யுங்களேன். ஒரு மாதத்தில் முடிவதை நாலு மாதத்தில் கட்டலாமே. சாமான்கள் கையில் இருந்தால் பாவாயில்லை. வேகமாகச் செய்யலாம். இல்லாதபோது எதற்கு அவசரம்? சிமிண்டு அகப்படாமல் இருக்கிறது என்று நேற்றுப் பேசினார்கள். நமக்குக் கையில் எவ்வளவு சாமான்கள் இருக்கின்றன என்று தெரிந்துகொண்டு அதற்குத் தகுந்தபடி திட்டங்கள் போட வேண்டும். திட்டத்தை அதிகமாகப் போட்டு என்ன செய்வது? அதை நிறைவேற்ற சக்தி வேண்டாமா? இந்தத் திட்டங்கள் எல்லாம் பணக்காரர்களைக் கொழுக்கச் செய்வதுதான் கண்ட பலனாக இருக்கிறது. வேறு ஒன்றுமில்லை.

இப்போது இந்த நாட்டுப் பிரிவினை என்று பேசும் பெரிய மந்திரிகளும் சரி, சிறிய மந்திரிகளும் சரி, எல்லோரும் சேர்ந்துகொண்டு தேள் கொட்டியமாதிரி துடிப்பவன் போல் பேசுகிறார்கள். பைத்தியக்காரத்தனமாகப் பேசுகிறார்கள்.

25th April 1962]

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN : On a point of order, Sir. The hon. Member has used the word 'பைத்தியக்காரத்தனம்' (mad). It is not a proper word to be used here.

MR. CHAIRMAN ; The hon. Member will kindly withdraw it.

SRI A. K. THANGAVEL MUDALIAR : சரி. நான் அதை வாபஸ் வாங்கிக்கொள்கிறேன். 'தேள் கொட்டியது போல' என்று மாத்திரம் வைத்துக்கொள்ளுங்கள். பார்லிமெண்டரி ரூல்ஸ் என்றால் என்ன, எப்படி நடந்துகொள்ளவேண்டுமென்ற குறிப்புகள் எங்களுக்குத் தெரியவில்லை. அதற்கு வேண்டிய புத்தகங்கள் ஒன்றும் எனக்கு இதுவரையில் கொடுக்கப்படவில்லை. நேற்றுக் கீழ் சபையில் 'பொய்' என்று சொல்லக்கூடாது என்று சொன்னதாகப் பத்திரிகையில் பார்த்தேன். இதுபோல் பார்த்துத்தான் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியிருக்கிறது. அதனால் நான் சொன்னது தவறு என்றால், மாற்றிக்கொள்கிறேன். இந்த மாதிரி பிரிவினை என்று சொன்னால் என்ன அர்த்தம்? கூடிவாழ இஷ்டமில்லை என்று பங்காளி பிரிந்து போகிறேன் என்று சொல்கிறான். அவ்வளவுதான். அதற்கு என் கூடாது என்று சமாதானம் சொல்லுங்கள். அதை விட்டுவிட்டு தடி எடுப்பேன், அடிப்பேன், ராணுவத்தை விடுவேன், சுடுவேன் என்று சொன்னால் எப்படி? நாம் எல்லோரும் பங்காளிகள். வெள்ளைக்காரன் மாதிரி நாங்கள் வெளியே இருந்து வந்துவிடவில்லை. பங்காளிகள் இந்த வீட்டில் சுதந்திரமாக வாழமுடியவில்லை என்று சொன்னால், என்ன தவறு? அதற்கு எப்படிச் சொல்லி ஒழுங்காக நடத்த வேண்டுமோ, அப்படி நாட்டைத் தொந்திரவு செய்யாமல், ஏழைகளுக்குக் கஷ்டமில்லாமல் செய்ய வேண்டும். எதிர்க் கட்சியைத் திட்டுவதையே இங்கு பெரிய வேலையாக வைத்திருக்கிறார்கள். கவர்னர் சொல்லியிருக்கிறார். அதையெல்லாம் விட்டுவிடுங்கள் என்று. பொறுமையாகக் காரியம் பாருங்கள் என்று சொல்கிறார். கண்ணியமான முறையில் நாம் அனைவரும் நடந்துகொள்ள வேண்டுமென்பது என்னுடைய அவா. தலைவர் அவர்கள் எனக்குப் பேச உத்தரவு கொடுத்ததற்கு நன்றி தெரிவித்துக்கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன்.

SRI K. R. RAMASAMY : மதிப்புக்குரிய சட்டமன்றத் தலைவர் அவர்களே, கவர்னர் உரையை ஆதரித்துப் பேச முடியாமைக்கு நான் மிகவும் வருத்தப்படுகிறேன். கவர்னர் பதவி நம்முடைய தமிழகத்துக்கு எப்படித் தேவையற்றதோ அப்படித் தான் அவர் ஆற்றிய உரையும் அமைந்திருக்கிறது. ஆகவே நாம் இங்கே கூடி விவாதிப்பது எல்லாம் நாட்டு மக்களுடைய நலனைக் கருதியும், நாட்டினுடைய நலனைக் கருதியும்தான். ஒருவருக்கு ஒருவர் அவரவருடைய சாமர்த்தியத்தைக் காட்டுவதற்காக இல்லை என்பதை நான் பணிவோடு இந்த மன்றத்திலே உள்ள அங்கத்தினர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்ள ஆசைப்படுகின்றேன். 3-30 p.m.

என்னுடைய அருமை நண்பர் சேலம் சுப்ரமணியம் அவர்கள் நேற்றைய தினம் இந்த மாமன்றத்திலே பேசும்போது, இரவு இராஜாக்களை எல்லாம் துணைக்கு அழைத்துக்கொண்டு, குறிப்

[Sri K. R. Ramasamy] [25th April 1962

பாக நாடகக்காரர்களாகிய எங்களை எல்லாம் தாக்குவதாக நினைத்துக்கொண்டு, அவர் பேசி திருப்திப்பட்டுக்கொண்டார் என்றே நினைக்கிறேன். அந்தத் திருப்தி . . .

Sri A. SUBRAMANYAM : Mr. Chairman, Sir, கனம் அங்கத்தினரைக் குறிப்பிட்டுக் கூறவில்லை. பொதுவாக நாட்டில் நடைபெறுகிற விஷயத்தைப்பற்றித்தான் குறிப்பிட்டேன்.

Sri K. R. RAMASAMY : பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது இடையிலே குறுக்கிட்டுப் பேசி ஆக்குத் தூக்கி நாடகம் ஆடாமல் இருக்கும்படி கனம் அங்கத்தினர் அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். நான் பேசுவதில் குற்றம் குறை இருந்தால் கடைசியாகப் பேச வாய்ப்பு அளியுங்கள் என்று என் சார்பிலே சட்டமன்றத் தலைவர் அவர்களைத் தாழ்வாகக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். நான் எதற்காக இதைக் கூறுகிறேன் என்றால், இரவு இராஜாக்களைத் துணைக்கு அழைத்தார் என்றால், சொல்லவேண்டிய விஷயங்கள் எவ்வளவோ இருக்கின்றன. அவற்றை எல்லாம் விட்டுவிட்டு நாடகக்காரர்களை நான் மறைமுகமாகத் தாக்குகிறேன், பார் என்று இந்தச் சபையிலே பேசுவது போல் இருந்ததே தவிர, உண்மையாக நாட்டிலே உள்ள குறைகளை எடுத்துச் சொல்லுவதாகத் தோன்றவில்லை. இந்த இரண்டு ஆண்டு காலத்தில் இவ்வளவு அமைதி இழந்து பேசியதை நான் பார்த்தது இல்லை. என் உற்ற நண்பர் என்ற முறையில் இதை அதிகமாக வலியுறுத்திச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். காரணம் நாடகக்காரர்கள் தெருக் கூத்தாடிகள் என்று அந்தக் காலத்தில் பேசப்பட்டு வந்தார்கள். அவர்கள் முகத்தில் பவுடருக்குப் பதில் அரிதாரத்தைத்தான் பூசுவார்கள். பிற்காலத்திலே எங்களுடைய காலத்திலே முத்துவெள்ளை என்ற பவுடரைத்தான் பூசினோம். ஆனால் சுயராஜ்யம் என்ற பவுடரைப் பூசிக்கொண்டு தேசியம் என்ற திரையைக் கட்டிக்கொண்டு நாடகம் ஆடவில்லை. நாங்கள் இரவிலே இராஜா வேஷம் போட்டுவிட்டு, பகலிலே சாயாக் கடைக்கு ஒரு கப் டீ-க்குப் போவதாகச் சொல்லித் திருப்திப் பட்டார்கள். அது மட்டுமல்ல. அண்மையிலே பழங்கால நடிகர் நிலைமையைப் பற்றி எல்லாம், நடிகர்களே அகில உலகத்துக்கும் நாங்கள் இவ்வளவு மோசமான நிலையில் இருந்தோம் என்று எடுத்துப் பேசினார்கள். அதையும் கேட்டேன். அதைக் கேட்டு வேதனைப்படவும், வெட்கப்படவும் வேண்டிய நிலையில் இருக்கிறோம். மனமகிழ்ச்சியை உண்டுபண்ணிக் கொள்ள முடியவில்லை. எங்களுடைய சிறிய கட்சியாகிய தி.மு. கழகம் முதலில் இந்த மாமன்றத்துக்கு என்னை அனுப்பியது. இரண்டாவது என்னுடைய அருமை நண்பர் திரு. எம். ஜி. ராமச்சந்திரனை அனுப்பியிருக்கிறது. அதுபோல் இன்றையதினம் ஆளும் கட்சியிலேயும் கலைஞர்கள் இருக்கிறார்கள். கலைஞர்கள் என்ற முறையிலே எல்லாக் கலைஞர்களையும், பொதுப்படையாகப் பேசுகிறேன். இன்றையதினம் அவ்வை டி. கே. சண்முகத்தை எடுத்துக்

25th April 1962] [Sri K. R. Ramasamy]

கொண்டால், அவர் நிதி நாடகங்களை நடத்திக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். திருச்சியில் இரண்டு நாடகங்கள் நடத்தி இரண்டு லட்ச ரூபாய்க்குமேல் நிதி சேர்த்துக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். தம்பி கணேசனும் நிதி நாடகம் நடத்திக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஏழைகளுக்குப் பலவிதமான சௌகரியங்களும் செய்து கொடுத்திருக்கிறார்கள். இன்றைய தினம் என் பக்கத்தில் அமர்ந்திருக்கும் நண்பர் திரு. எம். ஜி. இராமச்சந்திரன் அவர்கள் ஏழைகளுக்கு இன்னல்கள் வந்தபோது தான் ஈட்டிய பொருளை எல்லாம் அள்ளி அள்ளிக் கொடுத்திருக்கிறார். அப்படிப்பட்ட நாடகக்காரர்கள் தான் இன்றையதினம் அண்ணாவின் சகாப்தத்தில் தோன்றியிருக்கிறார்களே தவிர, தாங்கள் சம்பாதித்துத் தாங்கள் மட்டும் சுகமாக வாழ வேண்டும் என்ற எண்ணத்திலே கலைஞர்கள் இல்லை. முதன் முதலில் நாடகக்காரர்களைப் புகழ்ந்து போற்றி எழுதிய ஒரே ஒரு அரசியல் தலைவர் இருக்கிறார் என்றால், அது அறிஞர் அண்ணாதான் என்பதைப் பெருமிதத்துடன் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். ஆகவே இப்படிப்பட்ட கலைஞர்கள் அவ்வை டி. கே. சண்முகம், சிவாஜி கணேசன், எம். ஆர். இராதா, எஸ். வி. ஸஹஸ்ரநாமம் போன்றவர்களை இந்த அவையிலே அமரச் செய்யாதது, ஒரு பெருங்குறை என்பது என்னுடைய எண்ணம்.

தலைவரவர்கள் நான் எழுந்திருக்கும்போதே, 15 நிமிஷம்தான் என்று சொன்னார்கள். நான் அவர்களைப் பல நாட்களாகப் பார்த்துக்கொண்டு வருகிறேன். அன்பு என்றால் அது என்னிடம்தான் உள்ளது என்பதை முகத்தின் மூலம் காட்டியிருக்கிறார்கள். அதிக நேரமாகப் பேசிக்கொண்டு போனால், உடனே, கடிகாரத்தைக் காட்டுவார். அதையும் பார்க்காவிட்டால், பென்சில் எடுத்து மணியைத் தட்டப் போவதாகப் பாவனை செய்வார். அதற்கும் முடிக்காவிட்டால் மணியைத் தட்டுவார். அந்த அளவு சிரமத்தை நான் கொடுக்க விரும்பவில்லை. இன்றையதினம் இங்கே குறைகளைச் சொன்னேன். கலைஞர்கள் இந்த மாமன்றத்தில், மேல் சபையில் நிறைய வந்து அமரவேண்டும், அந்தக் குறைகளை எல்லாம் போக்க இன்றையதினம் உள்ள அமைச்சர்களுக்கு நிர்வாகத் திறமை இல்லை என்று நான் சொல்லவே மாட்டேன். எல்லா அமைச்சர்களும் நல்ல திறமைசாலிகள். நல்ல உள்ளம் படைத்தவர்கள். ஆனால் அவர்கள் கரங்கள் எல்லாம் கட்டுண்டிருக்கின்றன. அதை ஒடித்துக்கொண்டு தமிழகத்துக்குப் பாடுபடுங்கள் என்று கேட்டுக்கொண்டு இவ்வளவு நேரம் பேச வாய்ப்பு அளித்த சட்டமன்றத் தலைவர் அவர்களுக்கு என் உளங்கனிந்த வணக்கத்தைத் தெரிவித்து விடைபெறுகிறேன். வணக்கம்.

* **SRI M. G. RAMACHANDRAN :** வணக்கத்துக்குரிய சட்டமன்றத் தலைவர் அவர்களே, நல்லதொரு வாய்ப்பினை அளித்த உங்களுக்கும், என்னை இங்கு அனுப்பிய பொதுமக்களுக்கும், பொதுமக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட தி.மு.க. உறுப்பினர்களுக்கும் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். நல்லதொரு வாய்ப்பு என்றால், முதல் எடுப்பிலேயே

[Srī M. G. Ramachandran] [25th April 1962

திருத்தத்தைப் பிரேரேபித்துக் குறை காண வேண்டிய, அதைச் சொல்லவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டு விட்டதே என்று வருத்தம்தான். எங்கோ பேசிக் கொண்டிருந்த நிலை மாறி, எங்கு பேசவேண்டுமோ அங்கு வந்திருக்கிறேன் என்ற முறையில் அரிய வாய்ப்புக் கிட்டிற்று என்று நான் கருதுகிறேன். ஏனெனில் அங்கு பேசிய பேச்சுக்கு பதில் கிடைக்காது. யார் பதில் சொல்லவேண்டுமோ அவர்கள் இங்கு இருக்கிறார்கள், அவர்கள் அந்த பதிலைக் கொடுப் பார்கள் என்ற மகிழ்ச்சிதான் அது.

முதலிலே கவர்னர் அவர்கள் பேருரை ஆற்றுகிற நேரத்தில் என்னைப் போன்றவர்கள் கலந்துகொள்ளவில்லை என்ற குறை யைக் கனம் சேலம் சுப்பிரமணியனார் அவர்கள் குறைப்பட்டுத் தெரிவித்தார்கள். அவர்களுக்கு ஒன்றுதான் கூற விரும்புகிறேன். எங்களுக்குத் தனிப்பட்ட எந்த மனிதர்களிடத்திலும் வெறுப்போ அருவருப்போ கிடையாது. பதவியின் காரணமாகத்தான் சில மாற்றுக் கருத்துக்கள் வெளியிடவேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகிறது. இன்னார் இப்படிப்பட்ட குணத்தினர், இன்ன நிறத்தினர் என்பதைப் பற்றியோ இன்ன பண்பாடு உடையவர் என்பதைப் பற்றியோ கவலை இல்லை. இந்தச் சட்டமன்றத்தில் நடைபெறுகிற நிகழ்ச்சி அத்தனையும் எதற்காக அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றதோ, அதை நினைத்துச் செயல்படவேண்டும் என்ற கருத்தில், எதையும் எடுத்துக் கூறும்போது பொதுமக்கள் கருத்தை வெளியிட வேண்டும் என்று விரும்புவதில் தவறில்லை. அதை வெளியிடுவது பேச்சிலேயும் இருக்கிறது, பேசாமல் செயலளவில் காண்பிப்பதி லேயும் இருக்கிறது. அதனால்தான் கவர்னர் அவர்கள் உரை நிகழ்த்தியபோது அதில் கலந்துகொள்ளாமல் செயலளவில் எங்கள் எண்ணத்தை வெளிப்படுத்தினோம். அந்த கவர்னர் பதவி வேண்டாம் என்று ஒரு காலத்தில் காங்கிரசுக்காரர்கள் சொன்னார் கள். இன்றைய தினம் நாங்கள் சொல்லுகிறோம். இதை இந்த இடத்தில் ஞாபகப்படுத்துவதில் தவறில்லை என்று நான் கருது கிறேன்.

3–40 p.m. 1935-ம் ஆண்டு பாகான சுயாட்சிச் சட்டம் வந்தபோது இதைக் கூறும் பெரியவர்கள் என்ன சொன்னார்கள் என்பதை வரலாற்றின் வாயிலாகத் திருப்பிப்பார்த்தால், இன்றைய தினம் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் அதைச் சொல்கிறது என்பதை--அறிய நினைப்பூட்டுகிறது என்பதைத் தெரிந்துகொள்ள முடியும் என்று வற்புறுத்திக் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். 93-வது ஷரத்து வேண்டாமென்று அப்போது ராஜாஜி போன்றவர்கள், மகாத்மா காந்தி போன்றவர்கள் சொன்னார்கள். அப்போது ஏன் சொன்னார் கள்? ஆங்கிலேய ஏகாதிபத்தியத்தின் சின்னமான கவர்னர் பதவி கூடாது என்று சொன்னார்கள். அதேபோல நாங்கள் வட நாட்டின் ஏகாதிபத்தியத்தின் சின்னமான கவர்னர் பதவி வேண்டாமென்று சொல்கிறோம். கனம் சேலம் சுப்பிரமணியம் அவர்கள் வெளி நாட்டிலிருந்து வருகிற தூதுவர்களுக்கும் தலைவர்களுக்கும் விருந்து கொடுத்து வரவேற்று உபசரிக்கும் பொறுப்பைக் கவர்னர் நிறைவேற்றுவதாகச் சொன்னார்கள். நமது முதன் மந்திரி கனம்

25th April 1962] [Sri M. G. Ramachandran]

காமராஜர் அவர்கள் அங்கே அந்தப் பொறுப்பில் இருந்தால் ஆட்சேபணை இல்லை. வெளிநாடுகளிலிருந்து விருந்தினர்கள் வந்தால், அவர்களை வரவேற்பதையும், விருந்துகொடுப்பதையும் முதல்மந்திரி அவர்களே மேற்கொள்ளலாம் என்று தெரிவித்துக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். இதைப்போல பல்வேறு காரணங்கள் கனம் அங்கத்தினர்கள் எங்களைப் பற்றிக் குறைத்துப் பேசுகிறவர்கள் சீர்தூக்கிப்பார்க்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

உணவுப் பொருள்கள விலையேற்றத்தைப்பற்றி எல்லோருமே குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே எனக்கு ஒரு பெரிய மகிழ்ச்சி இதிலுண்டு. எல்லோருக்கும் பொருத்தமான, எல்லோராலும் சொல்லப்படுகின்ற, எல்லோரும் திருப்திப்படக்கூடிய ஒரு காரியத்திற்காக நான் ஒரு திருத்தம் கொண்டுவருவதில் மிக மகிழ்ச்சியடைகிறேன்—பெருமைப்படுகிறேன் என்று கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். கனம் அங்கத்தினர் திரு. ராஜாராம் அவர்கள் நேற்று கவர்னர் அவர்கள் உரையை ஆதரித்துத் தீர்மானத்தைப் பிரேரேபித்தபோது, உணவுப் பொருள்கள் விலை ஏற்றத்திற்குக் காரணம் சர்க்கார் என்று சொல்கிறவர்கள் விஷயம் தெரியாதவர்கள் என்று கூறினார்கள். நான் அதைக் குறித்து வைத்திருக்கிறேன். அந்த விஷயம் தெரியாதவர்களில் நானும் ஒருவன் என்று நினைத்துக்கொள்ளுவதில் தவறில்லை என்று கருதுகிறேன். சர்க்கார் விலைவாசிகளைக் குறைப்பதற்கு தனிக்குழுக்கள் அமைக்கப்போகிறார்களா, தனி மனிதர்களிடம் ஒப்படைத்து அதை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று வற்புறுத்தப்போகிறார்களா என்ன நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறார்கள், அல்லது எடுக்கப் போகிறார்கள் என்ற நிலைமையைத் தெரியாமல் நாங்கள் இருக்கிறோம். என்னைப்போன்ற விஷயம் தெரியாதவர்கள் எங்களுடைய எண்ணங்களை, யோசனைகளை, கருத்துக்களைச் சொல்லவேண்டுமென்றால், அவை ஓரளவு தெரியவேண்டும். அப்போதுதான் அதைத் தெரிந்துகொண்டு பேசமுடியும் என்று ஒரு அங்கத்தினன் என்ற முறையில் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இந்த நாட்டுக்கு ஏற்படுகிற நன்மைகளுக்கோ தீமைகளுக்கோ யார் பொறுப்பு? ராமச்சந்திரன் என்கிற தனியான ஒரு உறுப்பினரா? சட்டமன்றத் தலைவர் அவர்களா? யாராக இருந்தாலும் மக்கள் அத்தனை பேருடைய பிரதிநிதியாக யாரிடம் அதிகாரம் இருக்கிறதோ, யாரைத் தங்கள் ஓட்டுக்களைப் போட்டு அனுப்பி அதிகாரத்தைக் கொடுத்திருக்கிறார்களோ, யார் 54 லட்சம் ஓட்டுகளுக்கு அதிகமாகப் பெற்ற கட்சியில் இருக்கிறார்களோ அவர்கள்தான் பொறுப்பு. அவைகளுக்கு அவர்கள்தான் பதில் சொல்லியாக வேண்டும். தனியான ஒரு அங்கத்தினராக இருந்துகொண்டு யாரும் பதில் சொல்லிவிட முடியாது என்பதை நாம் மறந்துவிடக்கூடாது. நான் விஷயம் தெரியாதவன். இப்போது இந்த நாட்டில் இருக்கின்ற கேள்வி, சிந்தனை எல்லாம் இந்த நாட்டு ஏழை மக்களுக்கு சோஷலிச சமுதாயத்தை அமைத்துக்கொடுப்பது என்பது. என்னைப் பொறுத்தவரையில், நான் மக்களுக்குப் பொறுப்பேற்றுக்கொண்டு அவர்களுக்கு நல்லதொரு வாழ்க்கை

[Sri M. G. Ramachandran] [25th April 1962

நிலை அமையவேண்டுமென்ற எண்ணத்தோடு இந்தச் சட்ட மன்றத்தில் பணியாற்ற வந்திருக்கிறேன். நாம் எல்லோரும் அதே நோக்கத்தோடுதான் வந்திருக்கிறோம். அதனால் நாம் இணைந்து ஒன்று சேர்ந்து இந்த நாட்டுக்கு சோஷலிச சமுதாயத்தைக் கொண்டு வந்து சேர்க்கவேண்டுமென்று எண்ணுகிறோம். இங்கு இருக்கின்ற அமைச்சர்கள் அத்தனைபேரும் அந்த அளவுக்குப் பொறுப்பேற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று நான் நம்புகிறேன். நல்லது ஏற்பட்டால் அவர்களுக்கு எந்த அளவுக்குப் பொறுப்பு இருக்கிறது என்று சொல்கிறார்களோ அந்த அளவுக்குக் கெடுதல் ஏற்பட்டாலும் அந்த நிலையிலும் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று நான் பணிவோடு கேட்டுக்கொள்கிறேன். அப்படி நான் சொல்லும்போது யாரோ எங்கோ செய்கிற தவறுகளுக்கும் அவர்கள் பொறுப்பேற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று நான் கூறிப் பிடவில்லை. அவர்கள் அதை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டாம். ஆனால் பொறுப்பு ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டாமென்றால், அதிகாரத்தைக் கையில் வைத்துக்கொண்டிருப்பவர்கள் அந்தத் தவறுகளைத் தடை செய்யவேண்டுமென்று பொருள். அப்படிச் செய்யத் தவறினால், அவர்களே அந்தத் தவறுகள் நடைபெற அனுமதிக்கிறார்கள் என்றுதான் சொல்லவேண்டிவரும். ஆனால் நான் அந்த அளவுக்கு வரத் தயாராக இல்லை.

இன்றைக்கு மக்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிற தொல்லைகளை எல்லாம் நாம் அறிவோம். யார் வந்தாலும் எந்தச் சூழ்நிலையிலிருந்து வந்தாலும் எந்தத் திட்டங்களை உருவாக்க வேண்டுமென்ற ஆசை யோடு வந்தாலும், அவர்கள் அத்தனைபேரும் எண்ணுகின்ற எண்ணம், இந்த நாட்டில் ஏழைகள் வாழவேண்டுமென்பதுதான். ஏழைகளின் வாழ்வைச் சீர்தூக்கிப் பார்க்கத்தான் நாம் விரும்ப வேண்டும். எந்தக் கட்சியிலிருந்து வந்திருந்தாலும், இந்த விஷயத் தில் பாகுபாடோ பேதமோ இருக்கமுடியாது. காங்கிரஸ்காரராக இருக்கலாம், வேறு ஒருவராக இருக்கலாம். யாராக இருந்தாலும் இந்தக் கருத்தைச் சொல்லத் தவறவில்லை. அப்படியானால் இந்தக் குறையை யார் மாற்றுவது? போக்குவது? நான் மாற்ற முடியுமா? சட்டமன்றத் தலைவர் அவர்கள் மாற்றமுடியுமா? வெளியே போய்ச் சொல்லலாம், வியாபாரிகளிடம் கேட்டுக் கொள்ளலாம். அங்கும் ஒரு விபரீத நிகழ்ச்சி உருவாகிறது. இப் போது நியாய விலைக் கடைகள் என்று சர்க்கார் திறந்தார்கள். அப்படி நியாய விலைக் கடைகள் என்று திறக்கும்போது, அநியாய விலைக் கடைகளும் இருக்கின்றன என்பது உண்மையாகிறது. அநியாய விலைக் கடைகள் இருக்கின்றன என்பதைத் தான் அரசாங்கம் நியாய விலைக் கடைகள் என்று திறப்பதன் மூலம் மறைமுகமாக ஏற்றுக்கொள்கிறது என்றுதான் விஷயம் தெரியாத என்னைப் போன்றவர்கள் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டியிருக்கிறது. அப்படி அநியாய விலைக் கடைகள் இருக்குமேயானால், ஏன் அவைகளைத் தடை செய்யக்கூடாது? மூன்று படி அரிசி கொடுக் கிறோம் என்று ஏமாற்றி விட்டார்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது அது எங்களுடைய ஆசை. மனிதனுடைய ஆசைகள் பல உண்

25th April 1962] [Sri M. G. Ramachandran]

ஏழைகள் அத்தனை பேரும் வயிறார உண்ணவேண்டும், வாழ வேண்டும், அவர்களை வாழவைக்கவேண்டுமென்று எண்ணுகிறோம். அந்த எண்ணத்தால்தான் அப்படிக் கூறினோம். அந்த ஆசை தவறானதா? இப்படி இப்படித் திட்டம்போட்டால், நாங்கள் பதவிக்கு வந்தால் செய்யமுடியும் என்றும் நாங்கள் கூறுகிறோம். அந்த எண்ணத்தைக் குறைத்து மதிக்காதீர்கள். அந்த நம்பிக் கையைக் குறை கூறாதீர்கள். அந்த ஆசையைக் கணக்கிடும்போது, அது எந்தெந்த உள்ளங்களிலிருந்து பிறக்கிறது என்று பார்க்கா தீர்கள். எதற்காகப் பிறந்தது என்று பாருங்கள். அதைப்பற்றிச் சிந்தியுங்கள். இப்பொழுது உடனடியாக ஒன்றரைப் படி அரிசி யாவது தருகிறோம் என்று சொன்னால்கூட மகிழ்ச்சிதான். இன்னும் ஓராண்டில், இரண்டாண்டில் ஐந்தாண்டுகளில் மூன்றுபடி அரிசி தருகிறோம் என்றாவது சொல்லுங்கள். எப்படியாவது தருவோம் என்ற உத்தரவாதமாவது தாருங்கள். அதைவிட்டு பொறுப்பு எங்களுடையதா என்று கேட்டால், நாங்கள் என்ன சொல்வது? அந்தப் பொறுப்புணர்ச்சி பெறவேண்டியவர்கள் நீங்கள். ஆகை யால் உங்களிடம் வேண்டுகிறோம். அதைப்பற்றிச் சரியான முறையில் நமது மாநிலத் தலைவர் அவர்களுடைய அறிக்கையில் இல்லை என்பதை வருத்தத்துடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, ஏழை மக்களுக்குப் போதுமான தகுந்த மருத்துவ வசதிகள் இல்லாதது. இதுவும் மிக மிக அவசியம் என்பதை யாரும் மறுக்கமாட்டார்கள். இந்த நேரத்தில் ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். இது என் விளம்பரத்திற்காக அல்ல. என்னுடைய நிலைமையை, நான் உணர்ந்ததை விளக்கவேண்டு மென்று கூறுகிறேன். சில ஆண்டுகளுக்கு முன் சென்னையில் மருத்துவ மனை ஒன்று வைத்திருந்தேன். ஒரு ஆண்டு காலமாக அதை நடத்திவந்தேன். ஏறத்தாழ ரூ. 10,000-க்கு மேல் அதற்கு நான் செலவு செய்தேன். அதில் 1,43,347 பேர் நோயாளியாக வந்தார்கள். அதற்கு நான் மருந்துகளுக்காக மட்டும் செல வழித்தது ரூ. 53,168. அவற்றில் ரூ. 33,347 பெறுமான மருந்துகள், 'அனீமியா' என்ற நோயால் வருந்தி வந்த 90,000 நோயாளி களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டன. 1,43,000 நோயாளிகளில் 90,000 பேர்கள் உயிரூட்டச் சத்து இல்லாததால் ஏற்படும் வியாதியினால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள். மனிதன் வாழவேண்டுமென்று உண்கிற உணவு வேறு. மனிதனுடைய வளர்ச்சிக்காக நோய்படாமல் காப்பாற்றிக்கொள்ள உண்ணும் உணவு வேறு. நல்ல சத்தான உணவு கிடைக்காத காரணத்தால், இந்த நாட்டு மக்களுக்கு உயிரூட்டச் சத்து கொடுக்கப்படாத காரணத்தால் நோயாளி களாக வருகிறார்கள் என்பதை யாரும் மறந்துவிடக்கூடாது. விலை வாசிகள் குறையவேண்டுமென்று தீர்மானம் கொண்டுவந்தபோது இதையும் சேர்த்துக்கொண்டுவந்ததின் காரணம் இதுதான். கனம் உறுப்பினர்கள் இதைப் புரிந்துகொள்ளவேண்டும். உயிரூட்டச் சத்துள்ள உணவே ஏழை மக்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை என்றால், பிறகு நாம் என்னதான் சாதித்துக்கொண்டிருக்கிறோம்? பதவி யில் இருந்துகொண்டு மக்களுக்குச் சேவை செய்கிறோம் என்று

[Sri M. G. Ramachandran] [25th April 1962]

சொல்லிக்கொண்டு, நாம் இதற்கு என்ன செய்கிறோம் என்று மனச்சாட்சிக்கு விரோதமில்லாமல் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டாமா? மனச்சாட்சிக்கு மாறுபடாமல் நடந்துகொள்ளவேண்டாமா? இந்த அனுபவம் நான் அனுபவித்தது, கண்டது, உணர்ந்தது. நான் பணத்தைச் செலவழித்து, புள்ளிவிவரங்கள் தயாரித்துத் தெரிந்துகொண்டது. அதைத்தான் இங்கு கொண்டுவந்திருக்கிறேன். இப்போது கூட இந்த விவரங்களை ஆடிட்டுக்கு அனுப்பியிருக்கிறேன்.

3-50 p m அங்கே இருக்கிற பகுதி மக்கள் பூராவும் இல்லை. கோடம்பாக்கத்தில் பஸ் போகாத நிலை இருந்தபோது, கிராமவாசிகளுக்காக ஏற்பட்டது. கீழ்க்கடையில் இருக்கிறவர்களுக்காக. அப்படிப்பட்டவர்களின் நிலை இதுவென்றால், அவர்களை எப்படி எதிர்காலப் பிரஜைகளாக, வலிவு உள்ளவர்களாக, அறிவுள்ளவர்களாக, ஏற்றம் உள்ளவர்களாகக் காண முடியும் என்பதைத் தயவுசெய்து சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். தி. மு. க. உறுப்பினர் பேசுவதாக எண்ணி விடாதீர்கள். உங்களிலே ஒருவன், இந்த நாட்டில் வாழுகிற ஒருவன், இந்த நாட்டு மக்களிலே ஒருவன் என்று சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும் என் வேண்டுகோளை. இந்த நிலை மாறவேண்டும் என்றால் மருத்துவ வசதியை ஏழைகள் குடிசை வாழ்மக்களுக்கு எல்லாம் ஏற்படுத்தித்தரவேண்டும். ஊராட்சி மன்றம், நகராட்சி மன்றம் என்று ஒதுக்குவது சரியல்ல. குடிதண்ணீர் இல்லை என்றால், நகரசபை அபிவிருத்தி செய்யவேண்டும் என்று சொன்னார்கள். நகரசபை தானே இயங்க முடியாது என்பதைச் சொல்லவேண்டும் அப்படிப் பதில் சொல்லுகிறவர்கள், விஷயம் தெரியாத என் போன்றவர்களுக்கு. இவைகளைச் சீர்தூக்கிப் பார்க்கவேண்டும் என்று சொல்லும்போது கனம் சுகாதார அமைச்சர் அவர்களைப்பற்றியும் சொல்லவேண்டும். அவர்களை நிச்சயமாகப் போற்றுகிறேன். அவர்கள் மதுவிலக்கு மந்திரியாகப் பணியாற்றிய நேரத்தில் அவர்கள் எந்த அளவுக்கு நடுநிலையோடு பணியாற்றினார்கள் என்பதை அனுபவித்தவன். நான் எந்த இரயிலில் இல்லாது இருந்தேனோ அதில் எம். ஜி. ஆர். நாடகமன்ற உறுப்பினர்கள் மட்டும் போனார்கள். ஏதோ ஒரு கான்ஸ்டபிளுக்குக் கோபம் வந்த காரணத்தால், தினசரிப் பத்திரிகைக்குத் தந்தி அடித்தார். M.G.R. இடம் மதுவிலக்கு சோதனை என்று செய்தி அனுப்பினார். நான் அப்போது கோயம்புத்தூரில் இருந்தேன் படப்பிடிப்புக்காக. நான் அதை மறுத்து பதில் அனுப்பினேன், தவறான செய்தி வெளியிடுகிறீர்கள் என்று. செய்தி அனுப்பியவர் போலீஸ் அதிகாரத்துக்குட்பட்ட அதிகாரியாக இருக்கிறார் என்று பதில் வந்தது. நான் உடனடியாக முன்னாள் எம்.எல்.ஏ. நண்பர் திரு. கோவிந்தசாமி அவர்கள் மூலமாக இப்போது சுகாதார மந்திரியாக இருக்கிற கனம் ஜோதி அம்மாளுக்கு அறிக்கை விடுத்தேன். என் அறிக்கை கிடைத்து ஒரு வாரத்துக்குள் அந்தப் போலீஸ் அதிகாரிமேல் நடவடிக்கை எடுத்து இரண்டு ஆண்டு காலம் கீழ்க்கடையில் தள்ளி வைத்தார்கள் என்ற செய்தியைச் சொல்லுகிறேன். அவ்வளவு நேர்மையாக நடக்க விரும்புகிற அவர்கள் இங்கு சுகாதார மந்திரி

யாக வந்ததற்குப் பெருமைப்படுகிறேன். அவர்கள் தங்கள் கடமையைச் செய்வார்கள் என்ற நம்பிக்கை இருக்கிறது. ஆகவே துணிந்து இந்த வேண்டுகோளை விடுக்கிறேன். கண்டிப்பாக எச்சரிக்கையோடு தாட்சண்யமின்றி விருப்பு வெறுப்பு இன்றி முன்பைவிட அதிகமாகப் பணியாற்றவேண்டும், சேவை செய்ய வேண்டும் என்று நான் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தது, தமிழ்நாடகம், சினிமா தொழில் வளர்ச்சிக்கான திட்டங்கள் குறித்து தமிழ்நாடகம், சினிமாவைப்பற்றி நான் அதிக மாகப் பேச வேண்டியதில்லை என்று கருதுகிறேன். நாங்கள் இருவருமே அதன் சின்னங்கள் என்பது நாங்கள் இங்கே வந்திருப் பதிலிருந்து தெரியும். கனம் சேலம் சுப்பிரமணியம் அவர்கள் நடிகர்களைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். அதனால் திரு. கே. ஆர். இராமசாமி அவர்களும் அதைப்பற்றிக் கொஞ்சம் விளக்கமும் கூறி ஞர்கள். பந்து எவ்வளவு வேகமாக எறியப்படுகிறதோ அவ்வளவு வேகமாக அது திரும்பி வரும் என்று தெரிவித்துக் கொள்ளு வதைத் தவிர வேறு வழியில்லை என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். எப்பொழுது கொஞ்சம் பொறுப்பை உணர்ந்து பேசுவதுதான் நல்லது. என்னைப் பொறுத்தவரை, தமிழ்நாடக சினிமா சம்பந்த மாக ஒரு வேண்டுகோள் விடுக்க விரும்புகிறேன். தமிழ்நாடகம் நடிகர்களுக்குச் சொல்லிக்கொடுக்க இருந்த ஒரே அமைப்பு முறை எல்லாம் பாய்ஸ் கம்பெனி நாடகங்கள் என்ற ஒன்றுதான். அந்த மாதிரி இன்றையதினம் வைத்து இருப்பது T. S. இராஜ மாணிக்கம் அவர்கள் ஒருவர் தான். அவர்தான் குழந்தைகளை வைத்துச் சொல்லிக்கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார். வேறு நாடக மன்றங்கள் எதுவும் குறிப்பிடத்தக்க அளவுக்கு கம்பெனிபோல் தமிழ்நாட்டில் இல்லை. அப்படியானால் நாடக நடிகர்களை எப்படி உருவாக்குவது? கலையே வேண்டாம் என்று சட்டம் வந்தால் கவலை இல்லை. தமிழ்மக்களுக்கு எது தேவையோ அதுதான் எங்களுக்கு உடன்பாடு. கலைத்துறையிலேயே இருக்கவேண்டும் என்ற எந்த ஆசையும் எங்களுக்கு இல்லை. எந்தத் தொழில் யாருக்கு உடன்பட்டு ஒற்றுமைப்படுகிறதோ அதை எற்றுக் கொள் வதில் ஆட்சேபனை இல்லை. ஆகவேதான் குலக்கல்வி போன்ற திட்டங்களை எதிர்த்தோம். குலப்பிரச்னையாக ஒரு தொழில் வரக் கூடாது என்று எதிர்பார்க்கிறவர்கள் நாங்கள். ஜாதி, மதத்துக்கு அப்பாற்பட்ட நிலையில் திறமைக்கு ஏற்ற தொழில், தேவைக்கு ஏற்ற ஊதியம் கிடைக்கவேண்டும் என்ற லட்சியம் கொண்ட வர்கள். திறமைக்கு ஏற்ற உழைப்பு, தேவைக்கேற்ற ஊதியம் கிடைக்கவேண்டும் என்ற சோஷலிச சமுதாயத்தை விரும்புகிற வர்கள். இருக்கிறவரை இந்தத் தமிழ்க்கலை காப்பாற்றப்பட வேண்டும் என்ற விருப்பம் இருந்தால், குறிப்பாக கனம் அமைச் சர்களுக்கு இருக்குமானல், நிச்சயமாக சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். அதைப்பற்றி எதுவுமே இல்லை இந்த அறிக்கையில். கலை ஒரு நாட்டின் கண் என்று சொல்லுவார்கள். கலையை இந்த நாட்டில் எந்த அளவுக்கு மேம்பாடு அடையச் செய்கிறோமோ அந்த அளவுக்கு இங்கு பண்பாடு அமையும் என்பதை மறக்க

[Sri M. G. Ramachandran] [25th April 1962

மாட்டார்கள் என்று நம்புகிறேன். இந்தக் கலைச் செல்வத்தைச் சொல்லுகிற ஒரே வாய்ப்பு, ஒரே அமைப்பு நடிப்புக்கலைக்கு மட்டும் தான் இருக்கிறது என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். எழுத்தாளர்கள் எழுதலாம். அதைப்படிக்கத் தெரிந்தவர்கள் மட்டும்தான் படிக்கலாம். எதையும் காணும்போது உள்ள நிலை நம்மை எங்கே அழைத்துச் செல்லவேண்டுமோ அங்கே அழைத்துச் சென்று காட்டமுடியும். தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் உயர்த்தப்பட்டவர்கள் நிலை, தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் துன்பப்படுவதைப்பற்றிப் பேசி, எழுதித் தெரிந்து கொள்ளுவதைவிட நேராகப் பார்த்தால் ஏற்படுகிற கருத்துக்கள் உயர்ந்தவை, உடனடியாக ஏற்படக்கூடியதாகவும் இருக்கிறது என்பதை அறிஞர்கள் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட கலைக்கு பாதுகாப்பு எங்கே? நாடக நடிகர்கள் தேவை என்றால் எப்படி உருவாக்குவது? அதற்கு என்ன திட்டம் என்றால், நம்மிடம் இல்லை. நான் வேண்டிக் கேட்டுக் கொள்வது—நடிப்புக்கலைக்கு முக்கியம் கொடுங்கள். நாடக மன்றம் புதிதாக வேண்டும். உருவாக்கித் தீரவேண்டும். ஒரே கலைஞன் நாட்டைத் தன் கையில் வைத்துக்கொண்டிருக்கும் நிலை எப்போதும் இருக்க முடியாது. மரணம் என்று இருக்கும் வரை நிரந்தரமானவன் என்பதும் இல்லை. முயற்சி முடிவடைந்து தீரும். முடிவு இல்லாதது இல்லை. அப்படியானால் அந்த இடத்திற்கு யாரைக் கொண்டுவருவது? தனிப்பட்ட மனிதர்கள் கொண்டு வர முயற்சிக்கலாம். அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு வேண்டும். கொட்டகை இல்லை என்பது ஒரு குறை. பணம் கேட்கவில்லை. நிதி தாருங்கள் என்று வற்புறுத்தக்கூடத் தயாராய் இல்லை. கொட்டகைகள் கட்டித் தாருங்கள். கொஞ்சம் மலிவான வாடகை வாங்கும் கொட்டகை வேண்டும். பஞ்சாயத்து போர்டு இருக்கிற இடங்களில், 5,000 பேருக்கு அதிகமாக இருக்கிற இடங்களிலே, நகராட்சி மன்றம் இருக்கிற இடங்களில் கட்டும்படி வற்புறுத்த வேண்டும். மற்ற இடங்களில் நீங்களே கட்டித் தாருங்கள். அல்லது நீங்கள் கொஞ்சம் நிதி கொடுத்து பாக்கியைச் சேர்த்துக்கொள்ளச் சொல்லுங்கள்.

அதோடு சினிமாவைப்பற்றி கவர்னர் உரையில் இல்லை என்று சொல்லும்போது நான் வருத்தத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். 27 கோடி ரூபாய்க்கு மேல் மூலதனம் போட்டு நடக்கும் தொழில். அதில் நேரடியாகப்பணியாற்றுகிறவர்கள் ஏறத்தாழ லட்சம் பேர்கள். குறைபாடுகளைத் தயவுசெய்து மனதிலே கொண்டு பார்க்கவேண்டும். ஒருவேளை நான் சொல்லுகிற செய்தி நமக்கெல்லாம் கண்ணீர் வரும்படி இருந்தாலும் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். கரூரில் ஒரு சினிமாக் கொட்டகையில் டிக்கட் கலெக்டராக இருந்த நண்பர் இரண்டு, மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இராமசாமி சாஸ்திரி தலைமையில் நடந்த கூட்டத்துக்கு அந்த மாநாட்டுக்கு வந்தபோது அந்தத் தோழர் சொன்ன கருத்தை அப்படியே சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். "எங்களுக்குக் கிடைப்பது 12 முதல் 15 ரூபாய். நாங்கள் நல்ல உடைகளை அணிந்துகொண்டு காத்திருக்கவேண்ம்டு. வருகிறவகர்ள் பெண்கள், பணக்காரர்கள், தாய்மார்கள், நல்ல வசதி உள்ளவர்கள் வருவார்கள். நல்ல உடை,

25th April 1962] [Sri M. G. Ramachandran]

சுத்தமாக இருக்கவேண்டும். சட்டை சலவைச்சட்டை வேண்டும். எண்ணெய் தடவித்தலை சீவிக்கொண்டிருக்க வேண்டும். தயவு செய்து அந்தக் கரூர் கொட்டகையில் வந்து பாருங்கள். இடைவேளை முடிந்து வெளிச்சம் அணைந்த உடன் இருட்டான உடன் கொட்டகைக்குப் பின்னுல் இருக்கிற மதில் சுவருக்குப்பின்னுல் ஏறிக் குதித்து எச்சில் இலையைத் தின்னுவதைப் பார்ப்பீர்கள்" என்று சொன்னுர். அதனுல் மன்ருடிக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இந்த நிலை மாறவேண்டுமென்ருல் குறைந்த அளவு ஊதியம் என்ன என்பதை சர்க்காரே நிச்சயித்துத் தீர வேண்டும். அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு தரவேண்டும். அவர்களும் நம்மைச் சேர்ந்தவர்கள். இப்படிப்பட்ட தொழிலுக்குப் பாதுகாப்பு இல்லை என்ருல், அதைப் பற்றி மாநிலத்தலைவரின் அறிக்கையில் இல்லை என்ருல், நாங்கள் ஏமாற்றப்பட்டுவிட்டோம் என்று சொல்வதைத்தவிர வேறு வழியில்லை. எங்களை நாடியவர்களுக்கு நன்றிக்கடன் செலுத்த, இதையாவது சொல்லித் தீர வேண்டும். இதை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்று சொல்லும்போது வற்புறுத்திச் சொல்லுகிறேன். ஒரு லட்சம் பேர்கள் பணியாற்றுகிறவர்கள் என்ருல் அவர்களைச் சுற்றி, 5, 10 அங்கத்தினர்கள் குடும்பத்தில் இருக்கிருர்கள். பத்து லட்சம் பேர்கள் வாழுகிருர்கள். அவர்களுடைய தாய்மார்களையும் தங்கைமார்களையும் சிந்தித்துப்பார்த்து பாதுகாப்பு அளிக்க வேண்டும். இங்கே ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். 4-00 p.m.

Industry Committee என்று நியமித்தார்கள் கல்வியமைச்சர் நிதியமைச்சர் திரு. சுப்ரமணியம் தலைமையில். அந்தக் குழு அக்கறையாகப் பாடுபட்டு ஏற்பாடு செய்தார்கள். நானும் அதிலே ஒரு அங்கத்தினர். அந்தக் கமிட்டி கடைசியாக விட்டிருக்கிற அறிக்கை எனக்கு திருப்தியாக இல்லாத காரணத்தால் அதற்குத் திருத்தம் அனுப்பி, அந்த அறிக்கையை வெளியிடவேண்டும் என்று விரும்பினுல் இதையும் சேர்த்து வெளியிட வேண்டும் என்று அனுப்பி வைத்திருக்கிறேன். ஆகையால் அந்தக் கமிட்டியினுடைய அறிக்கை உங்களுக்கு வருகிற நேரத்தில் இவைகளையெல்லாம் மனதில் வைத்துக்கொண்டு நீங்கள் சிந்தித்துப்பார்க்கவேண்டும். அப்படி அதை சிந்தித்துப்பார்த்தால்தான் சினிமாத் தொழிலில் இருக்கும் அத்தனை கோடி பேர்கள் நிலைமை தெரியும். கோடிக் கணக்காக பணத்தை மூலதனமாக வைத்து நடைபெறுகிற தொழில் எந்த அளவுக்கு புறக்கணிக்கப்படுகிறது என்று தெரிந்து கொள்ள முடியும். உதகையில் கச்சா பிலிம் தொழில் ஆரம்பிக்கப் பட்டிருக்கிறது. அநேகமாக பிலிம் உற்பத்தியாகி வந்துவிடும் என்று சொல்கிருர்கள். டைரக்டர் திரு. கே. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் பிரான்சு நாட்டுக்குப்போய் திரும்பி வந்தபோது, இந்தத் தொழில்பற்றி ஆராய்ச்சி செய்து சில கருத்துக்களைத் தெரிவித்திருக்கிருர்கள். கச்சா பிலிமில் எந்தத் தரத்தை நீங்கள் தயாரிக்கிறீர்களோ? அது எத்தனை ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு ஊரில் பயன் படக்கூடிய நிலைக்கு வெளிவருமோ? அது எப்போது மக்கள் கையில் வருமோ? அதற்குள்ளாக அன்றைய தினம் வெளிநாடுகள் இந்தத் தயாரிப்பில் எவ்வளவு தூரம் முன்னேறியிருக்கும் என்பதை மறந்துவிடக்கூடாது. இன்றைய தினம் இந்த பிலிம்

[Sri M. G. Ramachandran] [25th April 1962

மக்களுக்குப் பயன்படவில்லை என்று சொல்லும்போது, ஐந்து ஆறு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு அது வெளிவருமானால் வெளிநாடுகளின் வளர்ச்சிக்கு நாம் ஈடு செய்யமுடியுமா? அப்போது வெளிநாடுகளி லிருந்து அவற்றை இங்கு வருவித்துக்கொள்ளும் நிலைமைதானே இருக்கும் என்று கேட்டார் அவர். அதற்கு இன்னும் பதில் சொல்ல வில்லை. என்னைப்பொறுத்தவரையில் நான சொல்கிறேன், நான் காண்டுகளுக்குப் பிறகோ, இரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகோ அந்த பிலிம்கள் வெளிவருமானால்கூட எந்த அளவுக்கு அது மக்கள் தேவையைப் பூர்த்தி செய்து கொள்ளக்கூடிய நிலையில் இருக்கும் என்று சொல்லமுடியாது. இவைகளையெல்லாம் அமைச்சர்கள் சிந்தித்துப்பார்த்து அதற்கானவை செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். திட்டங்கள் என்றால் நமக்காக மட்டுமல்ல. நம் சந்ததிகளுக்கும் பயன்படக்கூடியது. உடனடியாக நமக்குப் பயன்படவில்லையே என்று சொல்லக்கூடியது அல்ல. எங்கள் கட்சியைப் பொறுத்தவரையில், நாங்கள் அதை ஏற்றுக் கொள்கிறோம். ஆனால் எந்தத் திட்டமும் செய்கிறோம் என்று சொல்லும்போது, நமது சந்ததிகளுக்கு அதை விட்டுப்போகிறோம் என்னும்போது ஒன்றைச் சிந்திக்கவேண்டும். நாம் வகுக்கும் திட்டங்கள் நமக்குப் பயன்படக்கூடியதாக, நம் சந்ததிகளுக்குப் பயன்படக்கூடியதாக, இருக்கவேண்டுமென்பது என் ஆசை.

நடிப்புக் கலைப்பயிற்சியைப்பற்றிச் சொல்லும்போது, நாடகக் கொட்டகை பற்றிச் சொன்னேன். நடிகர்கள் மிகவும் தேவையாக இருக்கிறார்கள் என்று சொன்னார்கள். நடிப்புக் கலைப் பயிற்சி இந்த நாட்டில் இல்லை. சமீபத்தில் கனம் நிதியமைச்சர் அவர்கள் ஒரு நடிப்புக் கலைப் பயிற்சி நிலையத்தைத் திறந்து விளக்கேற்றி வைத்திருக்கிறார்கள். அந்த நிலையச் செயலாளரைக் கண்டு நிலையம் ஏற்படுத்தியிருக்கிறீர்களே, அதற்கான விதிமுறைகள் (Rules and Regulations) இருக்கிறதா என்று கேட்டேன். இனிமேல்தான் எழுதிக் கொடுக்கவேண்டுமென்று சொன்னார்கள். கனம் கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் கலந்து கொள்கிற ஒரு நிகழ்ச்சி முக்கியமானதாக, ஆதார பூர்வமானதாகத்தான் இருக்கவேண்டும், இருக்குமென்று மக்கள் நம்புகிறார்கள். மந்திரிகள் கலந்துகொள் கிறார்கள் என்றால் அது நாட்டுக்குப் பயன்படக்கூடியதாக இருக்கு மென்றுதான் நம்புவார்கள். ஆனால் அண்மையில் திறந்துவைக்கப் பட்ட அந்நிலையம் இப்போதுதான் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அதற்கு யார் மூலதனம் போடுகிறார்கள் என்பது தெரியவில்லை; வெளிநாடு களிலிருந்து வந்திருக்கும் அம்பாசிடர்கள் உதவியளிப்பார்கள் என்று சொல்கிறார்கள். அது எனக்குப் புரியவில்லை. நான் விஷயம் தெரியாதவன். என்னைப் போன்றவர்களுக்குத் தேவை, விரும்பிக் கேட்டுக்கொள்வது இது போன்ற நிகழ்ச்சிகளில் அரசியலார் கலந்துகொள்ளும்போது, குறிப்பாக கல்வி அமைச்சரைப் போன்ற வர்களை யாராவது அழைத்தால்கூட, தயவுசெய்து கொஞ்சம் கண்டிப்பாக நடந்துகொள்ளவேண்டுமென்பதுதான். அது என்ன திட்டம்? அந்தத் திட்டத்தின் வளர்ச்சி எப்படி? அதை யார் நிறைவேற்றப்போகிறார்கள்? தேவையான மூலதனம் எவ்வளவு

இருக்கிறது? அதை எப்படிப் பயன்படுத்தப்போகிறார்கள்? லட்சக்கணக்கான ரூபாய் வந்தால், அதை யார் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டு நடத்தப் போகிறார்கள்? என்பதை எல்லாம் கவனிக்க வேண்டும். 600 விண்ணப்பங்களுக்கு மேல் வந்திருப்பதாகச் சொல்கிறார்கள். இத்தனை பேருக்கு எப்படிச் சொல்லிக்கொடுப்பது? இதற்கு நிச்சயமாக விளம்பரம் செய்திருக்கக்கூடாது. பொதுக் குழு கூடவில்லை. விதிமுறைகள் ஏற்படுத்தப்படவில்லை. அப்படிப் பட்ட நிலையில் ஒரு ஸ்தாபனத்தை அமைச்சர் அவர்கள் துவக்கி வைத்திருக்கிறார்கள். என்னைப்போன்றவர்கள், பயிற்சி நிலையம் தேவை என்று சொல்கிறவர்கள் இவற்றை யாரிடம் போய்த் தெரிவித்துக்கொள்வது? நாங்களும் தென்னிந்திய நடிகர் சங்கத்தில் நடிப்புப் பயிற்சிப் பிரிவு ஒன்று அமைக்கத் தீர்மானம் நிறைவேற்றியிருக்கிறோம். திரு டி. கே. ஷண்முகம் அவர்களைக்கூட ஆசிரியராகப் பணியாற்றக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறோம். அவர்களும் அதை ஏற்றுக்கொண்டார்கள். அதற்கு விதிமுறைகளும் ஏற்படுத்தியிருக்கிறோம். இருந்தாலும்கூட இன்னும் அமைச்சர்களை அழைத்து அதைத் திறந்துவைக்கச் சொல்லவில்லை. பயிற்சி நிலையம் என்றால் தேவையான ஆசிரியர்கள் எவ்வளவு? அவர்கள் தகுதி எப்படியிருக்கவேண்டும்? அவர்கட்கு ஊதியம் எவ்வளவு கொடுப்பது? இவைகளைப்பற்றியெல்லாம் தீர்மானிக்கவேண்டாமா?

ஒரு நடிகனின் உடல் காப்பாற்றப்படவேண்டுமென்றால் அவன் சில விஷயங்களைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். நாங்கள் எல்லாம் ஏழு வயதில் நாடகமேடை ஏறியவர்கள். இதையெல்லாம் தெரிந்து கொள்ளும் வாய்ப்பு எங்களுக்கு இல்லை. ஒவ்வொரு நாளும் அலறுகிற நடிகன் ரத்தக் கொதிப்படைகிறான். அவனது உடலிலுள்ள ரத்த நாளங்கள் அதனால் சீர்கேடு அடைகின்றன. இதுபோன்ற நுணுக்க விஷயங்கள் அப்போது எங்களுக்குத் தெரியாது. எங்களுக்குத் தெரிய முடியாத மற்ற விஷயங்களைத் தெரிந்து செயல்படக்கூடிய நடிகர்களை உருவாக்கும் நிலைமை இந்த நாட்டில் வந்தால்தான் அது எதிர்கால சந்ததிகளுடைய கலைப் பயிற்சிக்குப் பலன் அளிக்கும். அதற்குப் பணியாற்றும்போதும் கலை சீர்கேடடையாமல் நல்ல கலை ஞானத்தைத் தோற்றுவிக்கக் கூடிய கலைஞர்கள் தோன்றுவார்கள். அப்படிப்பட்ட கலைஞர்களைத் தோற்றுவிக்க இதுபோன்ற நிலையங்கள் போதாது. பல்கலைக் கழகத்தில் சேர்ந்து நடிப்புக்கலையைப் பயில்வதற்கு வசதியாக அவற்றிற்குத் தனி வகுப்புக்கள் வேண்டும். கல்லூரி என்றிருந்தால் அங்கு உடலைப்பற்றி, விஞ்ஞானத்தைப்பற்றி, பொது அறிவைப்பற்றித் தெரிந்துகொள்ளலாம். இப்படி இவைகளையெல்லாம் தெரிந்துகொள்கிற வாய்ப்பை ஏற்படுத்தினால் அங்கிருந்து நல்ல மாணவர்களாக, நல்ல கலைஞர்களாக நாம் பெற முடியும். அதற்கென தனி வகுப்புக்கள் திறக்கப்படவேண்டும், சலுகைகள் கொடுக்கப்படவேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதிகமாகப் பேச ஆசையிருக்கிறது. நேரமில்லை. தலைவர் அவர்கள் உட்கார் என்று சொல்வதற்கு முன்பு உட்காரவேண்டு

[Sri M. G. Ramachandran] [25th April 1962

மென்ற விருப்பம் எனக்கிருக்கிறது. என்னுடைய வேண்டுகோள்களை இந்த அளவுக்கு எடுத்துக்கூற வாய்ப்பளித்த தலைவர் அவர்களுக்கும் பொறுமையோடு கேட்டுக் கொண்டிருந்த அங்கத்தினர்களுக்கும் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொண்டு என் உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

MR. CHAIRMAN : A beautiful maiden speech.

* DR. T. V. SIVANANDAM : Mr. Chairman, Sir, before I deal with the Address of the Governor, I would like to remind you about the last portion of the speech of our ex-Finance Minister Sri Subramaniam in this House on the occasion of offering felicitations to him. He had requested you to give opportunity to youngsters, youngsters in age as well as youngsters in the Legislature, to speak boldly and express frankly their points of view. He has also requested the Press and I would like to make the same request through you to the Press to give proper opportunity for the people in the country to know what the youngsters in the Legislature are doing.

An Hon. Member : This is the House of Elders.

DR. T. V. SIVANANDAM : Even then there are youngsters in the Legislature, youngsters in experience. The speeches of such Members should be given proper publicity in the Press so that the people at large may know quite well what they are doing.

Sir, I am now reappearing before you as the elected Member from the Madras West Central Graduates' Constituency. I see here several new faces as you, Sir, also do. It will be possible for you to introduce every Member to other Members. Excuse me, Sir, when I say that at least hereafter you may please introduce all the new Members to the Council so that it may be possible for Members to know each other very well.

MR. CHAIRMAN : The hon. Member was not here on the first day when the new Members were sworn-in.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : It is his fault.

4-10 p.m. DR. T. V. SIVANANDAM : Even others can be introduced, not only Members who were sworn in afresh.

Secondly, I must thank the Governor and indirectly our Chief Minister for the recommendation he has made, for nominating the ex-Chief Justice of our State as a Member of this Council. It is really an honour that they have done to the retired Chief Justice who was also an acting Governor of our State for some time. Fortunately he thought fit to come here as a nominated Member. Really it adds to the dignity and decorum of our House. We are also very happy to see here Sri K. R. Ramaswamy who got the President's medal as the best actor in the Tamil drama. We are proud to have him. I am expressing this without any feeling of party differences.

25th April 1962] [Dr. T. V. Sivanandam]

The general elections have gone on very smoothly. I do agree with the hon. Member Sri A. R. Thangavel Mudaliar when he said that it was due not only to their party but to other parties also. If the general elections have gone on very smoothly in our State, it is due to the co-operation that has been given not only on behalf of the Government by their Presiding Officers and Polling Officers but also by the general public and the political parties who participated in the elections. Hence, in the Address of the Governor it has been rightly said that the elections have gone on very smoothly.

Sir, when I first became a Member of this Council in the year 1956, I made a remark in my maiden speech that the first thing that a person should learn after becoming a legislator was to give a wrong statement of election expenses. I want to repeat the same thing now also because everybody knows quite well that persons have spent lakhs and lakhs of rupees but still they are expected to give accounts of election expenses restricted to Rs. 9,000. Hence, I request the Government and also the Minister in charge of Elections to take up the matter at a higher level and see that hereafter at least candidates are not asked to give accounts of their election expenses or that the permissible limit of election expenses is raised considerably.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : What is the suggestion of the hon. Member?

DR. T. V. SIVANANDAM : Rupees 1 lakh (Laughter). I say so because the expenses are going very high and let us be nearer the truth . In the 1952 general elections election expenses were very small when compared with what we are spending now. Now, every election means spending of several thousands and lakhs of rupees and I request the Government to see what best they can do to prevent the people from giving a wrong statement of accounts.

Panchayat Raj has come to stay. But what do we actually feel? Panchayats are doing very good work. There is also an evil that has come along with the Act. What I mean is that several political parties have come up and several factions have arisen in the villages. Nobody can deny this. There were days when the whole village seemed to be one entity for doing any sort of work in the village. But because of this Act we have seen several factions arising. It is because political parties are entangling themselves in the panchayat elections. Hence, my personal view is that political parties should not enter into the elections to panchayats and municipalities.

In the Governor's Address it has been said that we have to find the resources for implementing the Third Five-Year Plan satisfactorily. As the hon. Member Sri Balasubramanya Ayyar said, we have to read between the lines. Their statement denotes that there would be imposition of more taxes in future. I am very sorry to hear it. There is a limit to the imposition of tax,

[Dr. T. V. Sivanandam] [25th April 1962

Already the Centre has announced several taxes—direct taxes as well as indirect taxes. If some more taxes are imposed, it will be the last straw to break the camel's back. We must know that the economy of the country depends mostly upon the middle class people who are having several industries and business. If the Government go on increasing the taxes and putting more burden on the middle class people, I am sorry that a stage will come when we will have to mortgage our property only to somebody else to meet out the taxes. Even the enthusiasm of the people to further the industries and business will wane if the Government go on imposing taxes. Hence, I request the Hon. the Finance Minister when he prepares the next budget not to propose any new taxes, because it will be a big burden on the common man.

The Governor has also stated that it is of no use simply investing money in trade but there must be administrative competency also. I do agree with that. Very often we find that the efficiency of the administration is going down. It is on account of quick promotion being given to employees. When giving promotions, we must be careful to see that an efficiency bar is there and that good training is given to the employees to shoulder the responsibility of administration.

The other day when the Employees State Insurance Hospital was opened at Aiyanavaram, our popular Chief Minister said that it was his wish that every village should have a hospital. I do welcome the idea. But is it practically possible to have a hospital in every village? It may even be possible to have a hospital in every village, but is it possible to get qualified persons to man the hospitals? We have seen several primary health centres are without doctors and medicines. Only yesterday the hon. Member Sri Balasubramanya Ayyar said that when he went round canvassing for his election from the Graduates Constituency, he saw several hospitals without medicines for use during emergencies. I have to take that statement only with a pinch of salt. They may be having medicines for use during emergencies, but they may not be having medicines for use during normal times. Emergencies will be met within the hospitals. I am very sorry that we are not having still enough medical men to man the several hospitals. I am very glad to hear from the hon. Member Sri M. G. Ramachandran that he is running a hospital. People like him who have got enough wealth at their command should come forward to run hospitals. I hope the Government will also subsidise in some way or other if necessary. It will not be possible simply by increasing the number of medical colleges to get more medical men to go to the hospitals and render service. The Government must find out the reasons for derth of doctors. They must find out the reason why when there are several medical men, they do not come fotward to do Government service. If it is said that it is on account of poor emoluments, I do agree. Doctors are paid very low. We may say that doctors must be more sympathetic and that doctors must take to the work in a missionary spirit. I do agree, At the same time, they have to meet their needs,

25th April 1962] [Dr. T. V. Sivanandam]

Hence they must be paid well. They must be given all facilities to see that their work in the hospital goes on perfectly all right. Multiplication of medical colleges is not going to solve the problem. We could produce only students with M.B.B.S. degree of a sub-standard. I think even the Leader of the Opposition will agree with me when I say that for want of proper teachers to man the hospitals and the medical colleges, it will not be possible to produce medical men with M.B.B.S. qualification and with perfect efficiency and knowledge. Hence, if the Government really want more doctors to take up service under them, they must give more emoluments to them, and give them more facilities, if they are to stick on to the service and carry on their work. Now, we see several people join the service but suddenly resign and leave the service. Government must find out why they resign from the service. Some of the reasons that we find are, they are very frequently transferred from place to place and unhappily in many cases husbands and wives are separated because of their different duties. In some cases it is due to favouritism and influence that they manage to remain in the same place. If these things are remedied, I think some of the doctors at least will remain in the services. 4-20 p.m.

The other thing I was often referring to on the floor of the House and also in Medical Conferences is with regard to District Headquarters Hospitals and Taluk Headquarters Hospitals. It would be better to have a skeleton staff of paid doctors in those hospitals and leave the other departments to remain in charge of the honorary staff. The honorary system has come to stay and we know perfectly well that very good work has been turned out by these honorary doctors. More facilities should be given to such doctors and the number of such doctors must be increased in all the hospitals. Only a minimum number of paid staff should be retained in such hospitals. If this is done, the services of the other doctors could be utilised for the Primary Health Centres and thus it will be easy for us to see that enough doctors are available to man the other hospitals. Otherwise, it would not be easy for us to find the men required to man those hospitals.

It has been pointed out that there are difficulties in the honorary system. I am an honorary surgeon and I have been doing service as such for the past 25 years or so. I say we are here to do service even at the cost of our private practice. Honorary men are very well off and if the Government find anything wrong with these honorary men, they are at perfect liberty to take any action like the one that they are now taking against service persons. The maximum action that they could take against the service men is to transfer them from one place to another place. In the case of honorary men, the Government could even dispense with their services and take in anybody else in their place. If the honorary system is properly worked without any sort of prejudice or step-motherly feelings, I am perfectly certain that our hospitals will be the first in the whole of India in the matter of perfect management and efficiency.

[Dr. T. V. Sivanandam] [25th April 1962

Then, Sir, the Employees State Insurance Scheme has come to stay. Rightly or wrongly, the Government have taken up the scheme. The service system has been introduced in several places except Coimbatore. If a committee were appointed to evaluate the work done under the scheme, I dare say, they will come to the conclusion that the panel system has worked very well rather than the service system. There may be some flaws in the panel system as there are some in the service system also. But it is for the Government to find remedies for them. Because of these few faults it does not mean that they should give up the panel system once for all.

Another burning question of the day is about the students who joined the G.C.I.M. Course. That course has been abolished. We do not know what is to happen to the Fourth year and the final year students and whether they would be allowed to sit for the examinations. These students want M.B.B.S. degree to be given to them. Government have to decide what action they should take in regard to that. G.C.I.M. students now get a diploma for integrated system of medicine and not for the allopathic system of medicine. The Indian Medical Council cannot recognize this diploma unless it is a diploma for allopathic system of modern medicine. If the Government really want that the Indian Medical Council should recognize this diploma, the best thing they should do is this. These students have already wasted two years in their appeal, in spite of repeated deputations to the Government. First of all, the Government must give them a diploma, just like the D.M.S. based on the results of examinations. It is the Government that should give the diploma and not the University. After getting this diploma in modern medicine only, they should be permitted to approach the Medical Council for recognition. Until this is done, the Medical Council would not look into their claims. I am sorry the Hon. the Minister for Health is not here just now. I understand that only three days ago another memorandum was given to her in this regard. I am sure the Hon. the Leader of the House will take note of these points and bring them to the notice of the Hon. Minister for Health and the Government. In the first instance, the Government should award them a diploma in modern medicine. Then certainly the Indian Medical Council will recognize it. If these people want straightway to be given degrees on a par with the M.B.B.S. students, it is for the University to decide the question—whether these G.C.I.Ms. with diploma in modern medicine should be given fresh training like the L.M.Ps. and others before they grant the M.B.B.S. degree. After the award of the D.M.S. only or its equivalent to these students, the University must be approached as to how best they could be considered for the grant of the M.B.B.S. degree.

In this connection, we must also remember how these students came to join the G.C.I.M. course. It is not because their basic qualifications are less than those who enter the M.B.B.S. course,

25th April 1962] [Dr. T. V. Sivanandam]

The qualifications for them are more or less the same. Because of the fact that they could not secure admission to the regular M.B.B.S. course, they went to the College of Integrated Medicine. Many have come out of the college with the G.C.I.M. diploma. What I hear from the authorities of that college is that 80 per cent of the hours of study of these students are spent on modern medicine and only about 20 per cent on other systems. I do not think there is any other way for the Government to solve this problem except to constitute a Board for the grant of D.M.S. diploma to these students and then approach the Medical Council and the University to have a special course for these people, for the grant of M.B.B.S. degrees. There are already many G.C.I.Ms. in the service of the Government. Several of them have not been regularised. This non-regularisation is not a new thing in the Government departments. Not only in the Medical Department but in several other departments of the Government the services of people have not been regularised for years together. Even after a period of ten years, their services have not been regularised. Therefore, I would urge on the Government to take speedy steps to see that the services of these men are regularised by the Indian Medical Council. The University might be asked to give G.C.I.M. students a short course, if necessary. Even now we see several of these persons are practising only the allopathic system and not the indigenous system of medicine.

Then, Sir, as regards opening of new medical colleges, these institutions should not be a sort of factory to produce the M.B.B.S. degree holders. Before deciding to open a medical college, the Government should find out whether they have properly qualified medical men to take up teaching on the clinical and non-clinical sides. Unless the teachers are well qualified, we cannot expect the students to have a good knowledge of the fundamentals of medicine and surgery. Even if they have to be paid heavily, Government should get hold of only highly qualified men to be in charge of teaching as that will pay them good dividends later on. I hear that there is a proposal to start a medical college somewhere in the State. I do not know where. Several rumours are there. Some say it will be at Salem, others say it will be at Tirunelveli and some others say it will be at Coimbatore. I would press the claim of Coimbatore for the establishment of the Medical College because we have got all the facilities there. We have a big hospital with a bed-strength of 850. We have also a good number of phylanthropically minded men who would come forward to donate money for the buildings and others. If the college is located at Coimbatore, the amount of money that the Government would have to spend on it will be far less than if the college is established at Tirunelveli, Salem or any other place. When I was on my election tour in Salem, people there told me that they had got a railway cess of about Rs. 23 lakhs. Their claim is that this should be utilised for the setting up of the college there. I have no objection to that being done because my constituency is Salem, Coimbatore and Nilgiris. But what I now

learn is that this cess should go to the Panchayat Unions only and not for any other purpose. That being the case, I do not think
4-30 p.m. that the amount of Rs. 23 lakhs, which Salem is going to offer, will be accepted. Seeing this, it will be possible, and it is good also to have the medical college at Coimbatore, where we can get all the facilities. Even the money that is going to be spent by the Government will be less. Before any medical college is established in any place, let the Government see whether they have got the proper men to take the clinical and non-clinical subjects. Otherwise, the sub-standard doctors that we are going to produce will not be utilising their clinical acumen to diagnose the disease. They will diagnose the disease without the clinical acumen . Hence, I request the Government to see that they favourably consider the claims of Coimbatore when they establish a medical college.

Mr. CHAIRMAN : The hon. Member's time is up.

Dr. T. V. SIVANANDAM : One more minute, Sir. I want to speak about the University Act. The University Act was passed some decades back. It requires amendment as it is outmoded. I may boldly say it here in the presence of you and the Leader of the Opposition. I hope you will agree with me that at the time when the University Act was passed, there were less of ex-officio members and more of elected members. But now it so happens that more of ex-officio members and less of elected members are there. There are several other things about which I am not going to speak in detail. Because, Sir, you have already stated that I must stop. But I must say that the University Act has got to be amended. Similarly the Madras Medical Council Act has also got to be amended. We must have several Universities in our State. It has already been talked of in the Senate also that we must have at least two or three Universities or at least functional universities. The Madras University, which is going on with the past glory, has become very big and unwidely. If we really want it to survive, if we really want efficient people to come up, several other universities—at least functional universities—must be established in different places. The compulsory primary education, the educational fee concession, the midday meal scheme, and the old age pension, are all welcome. But before we launch upon them, we must see where the finances are to come from. If the finances are not properly tackled for these schemes, I do not think the schemes will work well. Anyhow I am very glad to participate in this discussion on the Governor's Address, which is a very simple, matter-of-fact and non-controversial address

Thank you, Sir.

* SRIMATHI T. L. THIRUPURASUNDARI AMMAL : கனம் சட்டமன்றத் தலைவர் அவர்களே, அடியாளை மாட்சிமைதங்கிய கவர்னர் அவர்கள் இந்தச் சபைக்கு புதிய அங்கத்தினராக தேர்ந்தெடுத்ததற்கும், இன்னும் தமிழகத்தின் தியாகச் சின்ன

மாக விளங்கும் முதல் அமைச்சர் அவர்களுக்கும் மற்ற அமைச்சர் களுக்கும் முதற்கண் என்னுடைய வணக்கத்தை தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். என்னுடைய சிறிய சிற்றுரையைச் சீக்கிரமாக முடித்துக்கொள்கிறேன். கவர்னர் அவர்கள் பிரசங்கத்தில் 9 டன் உணவு உற்பத்தி அதிகரித்ததாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இன்னும் கொஞ்சம் அதிகமாக உற்பத்தி செய்தால், இப்போது ரூ 1—6—0 ரூ 1—5—0 ஆக இருக்கும் அரிசியை ஒரு படி ஒரு ரூபாய்க்குப் போடலாம். அதற்கு மேல் நாம் ஒன்றும் செய்வதற்கு முடியாது, ஆனால் எதிர் கட்சி அங்கத்தினர்கள் ஒரு ரூபாய்க்கு 3 படி அரிசி கொடுப்போம் என்று தேர்தலின்போது சொல்லி மக்களுடைய மனத்தை மாற்ற முயன்றார்கள். அந்த 3 படி அரிசி என்பதை 3 பிடி அரிசி என்றுதான் நினைத்துக் கொள்ள வேண்டும். உற்பத்தி அதிகமானால் ஒரு ரூபாய்க்கு ஒரு படி அரிசி போடலாம். இதை அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன். பொதுவாக விலைவாசிகள் கொஞ்சம் அதிகமாகத்தான் இருக் கின்றன. இருந்தபோதிலும் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு குறைக்க முடியுமோ அதை அரசாங்கம் கட்டாயம் செய்யும் என்று நான் நினைக்கிறேன்.

இன்னொன்று, வயதானவர்களுக்கு எல்லாம் பென்ஷன் கொடுப்பது என்று ஒரு திட்டம் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள் அதற்கு என்னுடைய மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். கட்டாயம் அது செய்ய வேண்டியதுதான். ஆனால் 65 வயது ஆகிறது என்று எப்படி தீர்ப்புச் சொல்லுவது என்பதற்கு அரசாங்கம் ஒரு திட்டம் செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். அது மட்டுமல்ல; மனைவி இருந்தால் அவர்களுக்குக் கொடுப்பதில்லை என்று இருக்கிறது. அப்படி இருக்கக்கூடாது. ஏனெனில் 65 வயது ஆன ஒரு கிழவருக்கு மனைவி 62, 63 வயதானவர்கள் இருக்கலாம். இல்லாவிட்டால் சிறு வயதாகக்கூட இருக்கலாம். ஆனால் அவர்களால் ஒன்றும் செய்ய முடியாமல் இருந்தால் அவர்கள் எப்படி கணவனைக் காப்பாற்ற முடியும் என்பது என் தாழ்மையான அபிப்பிராயம். **(hear, hear)** அதையும் நாம் கவனித்து மனைவி இருந்தாலும்கூட 65 வயதானவர்களுக்கு அவசியம் அந்தப் பென்ஷனைக் கொடுக்க வேண்டும் என்று அடியாள் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இன்னொன்று, எங்கள் சிந்தாதரிப்பேட்டை பக்கமாக கூவம் ஆறு ஓடுகிறது. அது துர்நாற்றம் அடிக்கிறது. அதை நல்ல ஆறாக மாற்றி, அதன் பக்கங்களில் எல்லாம் பிளாட்பாரம் அமைத்து, பூங்கா வைத்து நல்ல முறையில் செய்தோமேயானால் இந்தச் சென்னைப் பட்டணம் மிகவும் நன்றாக இருக்கும். அது மட்டுமல்ல. அது அப்படி இருப்பதனால் ஓரங்களிலே எல்லாம் குடிசைகள் போட்டிருக்கிறார்கள். நான்கூட கலெக்டர் அவர் களுக்கு எழுதி அதை எடுக்கவேண்டும் என்று சொல்லியிருந்தேன். ஏழைகள் வசிக்கிறதற்கு வசதி இல்லை ஆகையினால் அங்கே எல்லாம் குடிசைகள் போட்டிருக்கிறார்கள். கண் ஆஸ்பத்திரி பக்கத்திலே கூட சிறிய குடிசைகள் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஹார்பர்

[Srimathi T. L. Thirupurasundari Ammal] [25th April 1962

பகுதிலேயும் அப்படித்தான். அவர்களுக்கு எல்லாம் இட வசதி வேறு எங்கேயாவது செய்து கொடுத்து ஏற்பாடு செய்ய வேண்டு மென்று கேட்டுக் கொண்டு எனக்கு இந்த சந்தர்ப்பத்தை அளித்த தலைவர் அவர்களுக்கு என் நன்றியையும் வணக்கத்தையும் செலுத்தி முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

MR. CHAIRMAN : Sri S. Jayarama Reddiar will now speak.

SRI S. JAYARAMA REDDIAR : Sir . . .

MR. CHAIRMAN : The hon. Member will please speak from his allotted seat. That is our practice.

SRI S. JAYARAMA REDDIAR : அக்ராசனாதிபதி அவர்களே, இந்த சபைக்கு மீண்டும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நிலையிலே, 1946-ம்
4-40 p.m. வருஷத்திலே இந்த சபையின் மெம்பராக இருந்த மிகவும் மதிப் பிற்குறிய டாக்டர் லக்ஷ்மணசாமி முதலியார் அவர்களையும் தங்களையும் மீண்டும் இங்கு பார்க்க சந்தர்ப்பம் கிடைத்ததற்கு நான் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். அப்போது சாதாரண மெம்பராக இருந்த தாங்கள் இன்று இந்தச் சபைக்கு அக்ராசனாதி பதியாக இருந்து எங்களுடைய நடவடிக்கைகளைக் கண் காணிக்கும்படியான உயர்ந்த ஒரு சந்தர்பத்தை ஆண்டவன் உங்களுக்கு அளித்திருப்பதைக் கண்டும் அதை வெகு நல்ல முறையில் தாங்கள் நடத்தி வருவதைப் பார்த்தும் நான் மிகவும் சந்தோஷப்படுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, இந்த சபையானது சாதாரணமாக கட்சி முறையில் தேர்தலுக்கு நின்று ஏற்படுத்துகிற சபை அல்ல என்பது உங்கள் எல்லோருக்கும் தெரியும். கடந்த தேர்தலில் என்னைப்போன்றவர்கள் காங்கிரஸ்காரர்கள் என்ற நாமம் சூட்டப்பட்டு, தேர்தலில் ஆதரவு தேடின போதிலும்கூட, காங்கிரஸ்காரர்கள் என்ற நிலையிலே போடப்படாமல் இருந்ததால் எதிர்க்கட்சிக்காரர்கள் கூட எங்களுக்கு வாய்ப்புக் கொடுத்து இந்த தேர்தலில் வெற்றிப் பெறச் செய்ததற்கு சந்தர்ப்பம் இருந்தது என்பதை நான் இங்கு சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். அந்த முறையில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நாம் எல்லோரும் இந்த மன்றத்தில் மிகவும் நிதானமாகவும் நல்ல முறையிலும் காரியங்களைச் சிந்தித்து பார்த்து நடந்து கொள்ள வேண்டிய பொறுப்பில் இருக்கிறோம். அப்படி நடக்க வேண்டு மென்ற எண்ணத்தில் தான் இந்த மேல் சபை என்ற சபையை உண்டாக்கியிருக்கிறார்கள் அதனுடைய கர்த்தாக்கள் என்று உங்களுக்கு சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். அந்த முறையில் இந்த மன்றத்தில் நிதான புத்தி உடையவர்கள் அதிகமாக இருக்க வேண்டும். நாட்டிலே கீழ் சபையில் இருக்கக்கூடியவர்கள் உணர்ச்சி வசப்பட்டு காரியங்களைச் செய்துவிட்டாலும், அவற்றை நிதானமாக ஆலோசித்துப்பார்த்து நடவடிக்கைகளை நல்ல முறையில் செய்யவேண்டுமென்றுதான் இந்த சபை ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. அந்தக் கர்த்தாக்கள் அதைத்தான் எதிர்பார்த்தார்கள். இந்த சபையில் நடந்த விவாதங்களில் பல

25th April 1962] [Sri S. Jayarama Reddiar]

நண்பர்கள் பல விஷயங்களைப்பற்றிப் பேசினார்கள். அவரவர்கள் எந்த சார்பிலே தங்கள் வாழ்க்கையை நடத்துகிறார்களோ, அந்த சார்பாக அதைப்பற்றி அழுத்தம் திருத்தமாகப் பேசினார்கள். பல வருஷமாக நான் அரசியல் வாழ்க்கையில் இருந்த காரணத்தாலோ அல்லது பொதுவான நோக்கத்துடன்தானோ, அரசாங்கத்தை நடத்துகிறவர்கள் எப்படி நடத்துகிறார்கள் என்பதைக் கண்டு கவர்னர் பிரசங்கத்தையும் மற்ற பிரசங்கங்களையும் நோக்க வேண்டிய நிலையில் இருக்கிறோம். நண்பர் தங்கவேலு முதலியார் அவர்கள் சொல்லிய விஷயங்களில் ஒரு சில விஷயத்தைச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். எலக்ஷனைப்பற்றிப் பேசினார்கள். முன்னைய தேர்தலில் நமது முதல் மந்திரி அவர்களுடன் நான் போட்டி போட்டேன். எவ்வளவோ கடுமையான போட்டி இருந்தாலும்கூட அந்தப் போட்டியிலே எந்த விதமான ஆச்சரியமான விஷயமும் இல்லாதபடி ஒரு எடுத்துக்காட்டாக அந்த எலக்ஷனை அவர் நடத்தினார் என்பதை நான் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். இருவருக்கும் எந்த விதமான கசப்பு மனப்பான்மையும் ஏற்படாத அளவுக்கு அவர் நடந்துகொண்டதால் தான் இப்போது இந்தத் தேர்தலிலே அவரோடு சேர்ந்து அவருக்கு ஒத்துழைக்க ஒரு வாய்ப்பு எனக்கு ஏற்பட்டது என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். நான் அதை நேரில் கண்டு பார்த்ததால்தான் சொல்கிறேன்.

SRI A. K. THANGAVEL MUDALIAR: நான் காஞ்சிபுரத்தில் நடந்ததைத்தான் சொன்னேன். உங்கள் ஊரில் நடந்ததைச் சொன்னது போல் எங்கள் ஊரில் நடந்ததைச் சொன்னேன். நேரில் பார்த்ததால் சொன்னேன்.

SRI S. JAYARAMA REDDIAR: அதேபோல்தான் என் அனுபவத்தை நான் சொல்கிறேன். பொதுவாக எலக்ஷனில் நான் பார்த்த அளவில், கேள்விப்பட்ட அளவில், கெடுதலான முறையில் நடக்கவில்லை. ஒரு முன்மாதிரியாகத்தான் நடந்திருக்கிறது என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். கவர்னர் அவர்கள் இந்த எலக்ஷனைப்பற்றி நல்லமுறையில் சொல்லியிருப்பதில் தவறில்லை என்றே நான் நினைக்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக சதாரணமாக இந்தத் திட்டத்தைப் பற்றியும் ஏழைமக்களுடைய முன்னேற்றத்தைப் பற்றியும் எல்லோரும் பேசினார்கள். உபாத்தியாயர்களாக இருந்தாலும் சரி, அல்லது சினிமாவில் ஈடுபட்டிருக்கிறவர்களானாலும் சரி எந்தத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்தாலும் அவர்கள் மனிதர்கள்தான். ஏழையாக இருப்பவர்களும் மனிதர்கள்தான். அவர்களுடைய வாழ்க்கைத் தரம் உயரவேண்டுமென்பதுதான் எல்லோருடைய ஆசையாக இருக்கிறது. அந்த முயற்சியில்தான் கடந்த பல வருஷங்களாக அரசாங்கம் முயற்சி செய்து வருகிறார்கள். அந்த முயற்சியில் இன்னும் தீவிரமாக ஈடுபட்டு அதில் பல விஷயங்களில் அங்கம் வகிக்கிற காங்கிரஸ்காரர்களிடத்தில் குற்றம் குறைகள் இருக்கலாம். குறை இல்லாதவர்கள் இல்லை. ஆனால் கடமை உணர்ச்சியுடன் இந்த மந்திரி சபை நல்ல மனிதருடைய தலைமையில் ஈடுபட்டு காரியங்களைச் செய்து வந்திருக்கிறது இந்த சென்னை

[Sri S. Jayarama Reddiar] [25th April 1962

மகாணம் என்பதை நான் அறிவேன். மற்ற மாநிலங்களைப் பார்த்தால் நம்முடைய மாகாண அதிகாரிகளும் சரி, அல்லது அவர்களை நிர்வகிக்கும் மந்திரிகளாக இருந்தாலும் சரி எந்த வகையில் பார்த்தாலும் எனக்கு ஒரு பெருமிதமான உணர்ச்சிதான் தோன்றுகிறது. பல மாகாணங்களுக்கும் போய் பார்த்திருக்கிறேன். மத்திய சர்க்கார் நடக்கிற இடங்களுக்கும் சென்றிருக்கிறேன். அந்த அனுபவத்தில் பார்க்கும்போது நம்முடைய மாகாணத்தில் இருக்கிற நிர்வாகத்திறம், காரியங்களின் போக்கு எல்லாம் பார்த்தால் இது ஒரு முன்மாதிரியாக இருப்பதை மகிழ்ச்சிக்குரிய விஷயமாகத்தான் சொல்லவேண்டும். இதைப் பற்றி யாரிடத்திலும் பெருமையோடு கூறிக்கொள்ளலாம். அதிகாரிகள் அதிகமாக இருக்கிறார்கள் என்று இப்போது இங்கு பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டது. கிராமங்களில் உள்ளவர்கள் (லே மென்) விவரம் தெரியாதவர்களும் இதைத்தான் சொல்கிறார்கள். என்ன, எங்கு பார்த்தாலும் இந்த ஜீப்பை எடுத்துக்கொண்டு அதிகாரிகள் திரிகிறார்களே, எதற்கு இத்தனை தாசில்தார்கள், அதிகாரிகளைப் போட்டு இப்படி குட்டிச்சுவர் ஆக்குகிறார்கள் என்று சாதாரண மனிதர்கள் சொல்கிறார்கள். சில சமயங்களில் அதிகாரிகளுக்காக அதிகமாக பணம் செலவழிக்கிறார்களே என்றும் சொல்கிறார்கள். நம் மாகாணத்தை விட்டு வெளியே சென்று பார்க்க வேண்டும். உதாரணத்திற்காக சொல்கிறேன். திருப்பதிக்குப் போய் பாருங்கள். அப்போதுதான் நமது அருமை தெரியும். முன்பு எல்லாம் விருதுநகரிலிருந்து காரில் புறப்பட்டு வந்தால் திருச்சி வரும்போது ஒரு சட்டை மாற்ற வேண்டும். அதற்குள் அழுக்காகிவிடும். இங்கு வந்ததும் ஒரு சட்டை மாற்றவேண்டும். அதற்குள் அதுவும் அழுக்காகி விடும். ஆனால் இப்போது விருதுநகரிலிருந்து காரில் வந்தால் மறு நாளும் அந்த சட்டை வெள்ளையாகவே போட்டுக் கொள்ளும்படி இருக்கிறது. இது சாதாரணமான முன்னேற்றம் என்று சொல்ல முடியாது. நான் நடிகர் ராமச்சந்திரன் அவர்களை இங்குதான் நன்றாகப் பார்க்கிறேன். நான் அதிகமாக சினிமா பார்ப்பதில்லை. அவர் சற்று கனமாக இருப்பார் என்று நினைத்தேன். ஆனால் நல்ல அழகிய தோற்றம் உள்ளவராக இருக்கிறார். அவருக்கும் இந்த அனுபவம் இருக்கலாம். இருபது வருஷங்களுக்கு முன்னால் ராமநாதபுரத்தில் 1940-ல் ஜில்லா போர்டு தலைவனாக நான் இருக்கிற காலத்தில் எந்த இடத்தில் ரோடு போட வேண்டுமென்றும், பள்ளிக்கூடம் கட்டவேண்டுமென்றும் நினைத்தோமோ அங்கெல்லாம் இப்போது அவை நடந்துவிட்டன. முதுகுளத்தூர் போன்ற பிற்பட்ட இடங்களில் வனாந்திரம் என்று சொல்லப்பட்ட இடங்களில் எல்லாம் இப்போது இரவு நேரங்களில் சென்னை மவுண்ட் ரோட்டில் போகிற மாதிரி ரோடு வசதிகளும் விளக்கு வசதிகளும் செய்து கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

ஏழைகள் இல்லாமலில்லை. ஏழைகள் எங்கும்தான் இருக்கிறார்கள். சுதந்திரம் வந்த பிறகு நாம் ஏற்றுக் கொண்ட பொறுப்பை சரிவர செய்கிற காரணத்தினால் நான் ஜில்லா போர்டு தலைவனாக இருந்த நேரத்தில் கனவிலும் நினைக்காத காரியங்களை எல்லாம் இப்போது செய்து வருகிறோம். திட்டங்கள்

25th April 1962] [Sri S. Jayarama Reddiar]

போடுவதன் விளைவாகத்தான் இவையெல்லாம் வருகின்றன என்பதற்கு உதாரணமாக இதைச் சொன்னேன். நானும் 5 வருஷம் இல்லாமல் 20 வருஷமாக தொடர்ந்து இங்கு இருந்துக் கொண்டிருக்கிறேன். அந்தக் காலங்களில் விருதுநகரிலிருந்து புறப்பட்டு சாத்தூர் போகும்போது மழை பெய்து தண்ணீர் வந்துவிட்டால் சாத்தூருக்குப் பக்கத்தில் உள்ள ஒரு பாலத்தில் போக முடியாது. அங்கேயே இரண்டு நாட்கள் இருக்கவேண்டும். அல்லது கிழக்கே வெகு தூரம் போய் சுற்றிக் கொண்டு வர வேண்டும். அந்த பாலத்தைக் கட்டுவதற்கு ஒவ்வொரு வருஷம் பட்ஜெட்டில் 4 லட்சம், 5 லட்சம் என்று பணம் ஒதுக்கப்படும். பிறகு செலவாகாது. இந்தப் பாலம் இப்போது மிக சவுகரியமாக ஆகிவிட்டது. அதை நான்தான் செய்தேன் நீதான் செய்தாய் என்று பலர் சொல்லிக்கொள்கிறார்கள். அது யாருடைய முயற்சியும் இல்லாமல் தானாகவே சீர் செய்யப்பட்டு விட்டது. அதை திறந்து வைக்கும்போது முதல் மந்திரி அவர்கள் சொன்னார்கள், யாரும் இதற்கு முயற்சி செய்யவில்லை, தானாகவே அது வந்துவிட்டது என்று. அந்தப் பகுதியில் உள்ள பி.டபிள்யூ. டி. இஞ்சினியர்கள் அதைப் பார்த்து அவர்கள் வகுக்கிற திட்டங் களிலே அதைச் சேர்த்தார்கள். அதனால் அது தானாகவே நிறை வேறிவிட்டது. ஆகவே நாட்டில் செய்ய வேண்டிய காரியங்களை எல்லாம் பத்து பனிரெண்டு வருஷகாலமாக செய்து வந்திருக் கிறார்கள். அதில் குறைபாடுகள் இருக்கலாம். ராமநாதபுரம் ஜில்லாவில் கிழக்குப் பகுதிகளில் மழையில்லை. அங்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. கலெக்டர் கூட ஜனங்கள் இந்த வருஷத்தில் ஒன்றும் சாகுபடி செய்யாமல் இருக்கிறார்கள் என்று எழுதியிருக்கிறார். அதனால் கிஸ்தி வஜா செய்யவேண்டுமென்று பலர் சொல்கிறார்கள். இதுபற்றி ரெவின்யூ செக்ரட்டரியிடம் பேசும்போது கிஸ்தி வஜா செய்து என்ன செய்வது? அதனால் ஒன்றும் வந்துவிடாது. அதனால் ரொம்ப நஷ்டத்தைப் போக்கி விட முடியாது என்றார். ஆகையால் இன்னும் எட்டு மாத காலத்திற்கு அந்த பிரதேசத்தில் மீண்டும் மக்கள் வாழ்வதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று கலெக்டரிடம் சொல்லியிருக்கிறது. முதல் மந்திரியிடமும் சொன்னோம்.

பிற்பட்ட பிரதேசங்களிலே இயற்கையின் காரணமாகப் பல கஷ்டங்கள் வருகின்றன. அதற்கு நாம் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. 5 அடிக்கு கீழே தண்ணீர் எடுத்தால் உப்பாக இருக்கும். அருப்புக் கோட்டைக்கு கிழக்கே கடல் வரையில் உப்பாக இருக்கும். திரு. கரியமாணிக்கம் என்ற சுதந்திரக் கட்சி எம்.எல்.ஏ. தண்ணீர் இல்லையே, தேவகோட்டையில் குளித்து விட்டுப் போகிறேன் என்று சொல்லுகிறார். Tube well போரிங் போட்டாலும் உப்பு தண்ணீராக இருக்கும். வேறு வழியில்லை. மலையிலிருந்து தண்ணீர் கொண்டு வர முடியாது. அவர்களுக்கு யார்தான் வழி செய்யப் போகிறார்கள் என்று தெரியவில்லை. அந்த மாதிரி இடங்களில் என்ன செய்வது என்று சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். அங்கே இருக்கிற ஏழைகளுக்கு குடிசைத் தொழில் மாதிரி ஏதாவது செய்து கொடுக்க வேண்டும். இனிமேல் Industry கொடுத்தால் பிற்பட்ட இடங்களுக்கு கொடுக்கவேண்டும்.

4-50 p.m.

[Sri S. Jayarama Reddiar] [25th April 1962

வேறு இடங்களுக்குக் கொடுக்க கூடாது. தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் எங்கள் ஜில்லாவில்கூட பிற்பட்ட தாலுகாக்களுக்குத் தான் நூற்பு ஆலைகள் கொடுத்து வருகிறார்கள். அதை வளம் பெற செய்ய பிரயாசை எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதில் நாம் எல்லோரும் ஒத்துழைத்து இந்த மாகாணம் மேலும் மேலும் வளர்ச்சி அடைய எல்லோரும் பாடுபட வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டு, கொடுத்த இந்த சந்தர்ப்பத்திற்கு என் நன்றியறிதலைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

Mr. CHAIRMAN : I now fix ten minutes for each speaker. Sri K. Ramadoss will now speak.

Sri K. RAMADASS : மதிப்புக்குரிய தலைவர் அவர்களே, இந்த கவர்னர் உரையை வரவேற்கின்ற முறையிலே அனுபவம் வாய்ந்த சபையில் நானும் இரண்டொரு வார்த்தைகள் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். எனக்கு முன்னால் பேசிய பல கனம் அங்கத்தினர்கள் பல கருத்துக்களை எடுத்துக் கூறி இருக்கிறார்கள். புதிய மந்திரி சபையில் இளைஞர்களுக்கும் இடம் கொடுக்கப்பட்டு தமிழ் நாட்டு அரசாங்கம் எப்படி எல்லாத்துறைகளிலேயும் மற்ற மாகாணங்களுக்கு வழிகாட்டியாக இருக்கிறதோ அதேபோல் மந்திரி சபை அமைப்பதிலும் வழிகாட்டியாக இருக்கிறது என்று இந்த சமயத்தில் சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன். அதே போல் முதியோர்கள் வாழ்க்கைக்காக கொடுக்கப்படுகிற உதவித் தொகைத்திட்டம். ஏற்கெனவே குழந்தைகளுக்கு எல்லாம் இலவசக் கல்வி கொடுத்ததின் மூலம் குழந்தைகளின் அன்பையும் பெற்றோர்களின் ஆதரவையும் பெற்ற நம்முடைய மந்திரி சபை முதியோர்களுக்குப் பென்ஷன் திட்டத்தை வகுத்துக் கொடுத்ததின் மூலம் அவர்களுடைய வாழ்த்தையும் பெற்றிருக்கிறது என்று சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன். அப்படி நல்ல மந்திரிசபை அமைந்ததோடுமட்டுமில்லாமல் நல்ல காரியங்களையும் உறுதியாகச் செய்யும் முறையில் இருக்கிறது. அப்படி இருக்கும்போது இந்த கவர்னர் உரையில் கட்டாய ஆரம்பக்கல்வி என்று சொல்லப்பட்டு இருக்கிறது. இந்தக் கட்டாய ஆரம்பக்கல்வி வரவேற்பதோடு கூட, இலவசக்கல்வி என்ற பெயரால் 100 ரூபாய்க்கு உட்பட்ட வருமானம் உள்ளவர்களின் குழந்தைகளைப் படிக்க வைக்கலாம் என்று இருப்பதை நம் மந்திரிசபை நன்றாக யோசித்துப் பார்த்து வரவு செலவு திட்டங்களை சமர்ப்பிக்கிற நேரத்தில் குறைந்த பட்சம் 200 ரூபாய்க்கு உயர்த்த வேண்டும் என்று உங்கள் மூலமாகத் தெரிவித்துக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். அதே போல் குடிதண்ணீர் பிரச்சனையை சென்னையில் எடுத்துக் கொண்டால் எந்தக் காரணத்தாலோ சென்னை நகர சபையில் பொறுப்பு வகிக்கிறவர்கள் அக்கறை காட்டுவதாகத் தெரியவில்லை. North Madras Trunk Main என்று சொல்லப்படுகிறதிட்டத்தை 1950-ம் ஆண்டில் ஆரம்பித்ததை இப்போது 1962 முடிந்த பிறகும் கூட ஒன்றும் நிறைவேற்றப்படாமல் இருப்பதைக் காணுகிறோம். வட சென்னையில் இருக்கிற ஏழைகள் தண்ணீருக்காக எந்தவிதம் கஷ்டப்படுகிறார்கள்

என்பதைப் பார்க்கும் போதுகூட அது குறித்து நகர சபை நிர்வாகத்தினர் அக்கரை எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. அதே போல் **Railway Level-Crossing-ஐ** எடுத்துக் கொண்டால், சர்க்கார் நகர சபையை ஏஜன்டாக வைத்து பணம் கொடுத்தும்கூட அதைச் சரியாகப் பயன் படுத்தாமல் திருப்பி அனுப்புவதை எனக்குத் தெரிந்த வரையில் தெரிந்து கொண்டு இருக்கிறேன். தண்ணீர் எவ்வளவு முக்கியமோ அவ்வளவு முக்கியம் லெவல் கிராசிங்கில் மேம்பாலம் கட்டுவதும். அது இல்லாததால் இடைஞ்சல் அதிக மாக இருக்கிறது என்று சபையில் எல்லோருக்கும் சொல்லாம லேயே தெரியும். குறிப்பாக திருவொற்றியூர் ஹைரோடில் உள்ள லெவல் கிராசிங், நண்பர் திரு. எம். ஜி. ராமச்சந்திரன் அடிக்கடி செல்லக்கூடிய கோடம்பாக்கம் லெவல் கிராசிங் இவைகளை எடுத்துக் கொண்டால், நடந்து போகிறவர்கள் கூட ஒரு மணி நேரம் வரை காத்துக் கொண்டு இருக்க வேண்டி இருக்கிறது. அரசாங்கம் கொடுத்த பணத்தை நகரசபை சரியாகப் பயன்படுத்த வில்லை என்பது தான் என் பணிவான எண்ணம். அப்படிச் சொல்லுகிறபோது சர்க்கார் கொடுக்கிற கடனையும் நன்கொடையை யும் பயன்படுத்தாமலே, வேலையைத் தள்ளிப் போடுகிற நிலைமையைக் காணுகிறேன். ஆகவே நான் கேட்டுக்கொள்வது என்னவென்றால் இந்தக் குடிதண்ணீர், லெவல் கிராசிங்க்கு மேம் பாலம் கட்டுகிற பிரச்சனைகளை நகரசபைக்கு கொடுக்காமல் சர்காரே நடத்தினால் நகரமக்களுக்கு வசதியாக இருக்கும் என்று நம்புகிறேன்.

மற்றொன்று, குடிசைகள் அமைக்கிற பிரச்சனையில் நகர சுகாதாரம் எந்த அளவுக்கு பாதிக்கிறது என்று இந்த நேரத்தில் சொல்லித்தான் தீர வேண்டி இருக்கிறது. அரசியல் கட்சிக்காரர் கள் என்று சொல்லக் கூடியவர்கள் எல்லாம் தேர்தல் நேரத்தில் எங்கே பார்த்தாலும் குடிசை போட்டுக்கொள்ள குடிசைவாழ் மக்களையும் ஏழைகளையும் தூண்டிவிடுகிற காட்சியைப் பார்க் கிறோம். சமீபத்தில் நடந்த பொதுத் தேர்தல் நேரத்தில்கூட ஓட்டு வாங்குவதற்காக, பெரும்பாலும் காற்றோட்டத்துக்காகவும், பள்ளிகள் கட்டவும், விளையாட்டு மைதானம் ஆக்குவதற்காகவும், வைக்கப்பட்டிருந்த மனைகளில் எல்லாம் ஏழைகளை குடிசை போட்டுக் கொள்ளுங்கள் என்று அரசியல் கட்சி சம்பந்தப்பட்ட வர்கள் அதிலும் பொறுப்பிலே இருக்கிற மேயர் அந்தஸ்திலே இருக்கிறவர்களும் அதைப் போன்ற அந்தஸ்திலே இருக்கிற மற்றவர்களும் உற்சாகப்படுத்தி தூண்டிவிட்டு இருக்கிறார்கள்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: மேயர் அந்தஸ்திலே இருக்கிறவர்கள் என்று கனம் அங்கத்தினர் சொல்லக் கூடாது. அவர்கள் இந்தச் சபையில் இல்லை.

* SRI K. RAMADASS: அதை நான் வாபஸ் வாங்கிக் கொள்கிறேன். அப்படிப்பட்ட தவறான பாதையைக் காட்டு கிறார்கள். பிளாட்பாரத்திலேயும் மற்ற இடங்களிலேயும் குடிசைகள் அமைப்பதின் மூலம் சுகாதாரம் பாதிக்கப்படுகிறதா

[Sri K. Ramadass] [25th April 1962

இல்லையா என்று சிந்தித்துப் பார்க்கத் தவறி விடுகிறோம். அவைகளை அவ்வப்போது அப்புறப்படுத்த நகரசபையும் சர்க்காரும் முயற்சி எடுப்பதில்லை என்பது என் தாழ்மையான எண்ணம். 10 நாள் நோட்டீஸ் கொடுக்கிறார்கள். பிறகு பிரிக்கச் சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் பிரிக்காமல் வந்து விடுகிறார்கள். பெர்மனன்டாக குடிசைகள் அமைத்துக் கொண்டு இருப்பது சுகாதாரக் கேடுகள் ஏற்பட உதவியாக இருக்கிறது என்று தெரிவித்துக்கொள்கிற நேரத்தில் அந்தமாதிரி குடிசைகள் போடுவதைத் தவிர்க்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதைப் போன்று அரசியல் கட்சிகளின் கொடிகள் அமைப்பதிலேயும் கூட பொது இடங்களில் கொடிகளை ஏற்றி விடுகிறார்கள். பிளாட்பாரம்- நடந்து செல்லக்கூடிய இடங்களில் கொடிகளை அமைப்பதைப் பற்றி யாரும் கவலை எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. அதனால் அதிகமான கேடு, விபரீதங்கள், போக்குவரத்து இடைஞ்சல் ஏற்படுகின்றன. அவற்றைப் போக்க வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

அடுத்ததாக நமது தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் மேல் நாடுகள் எல்லாம் பார்த்து வந்து உற்சாகத்தோடு தொழில் வளர்ச்சிக்கு பாடுபடுகிற அமைச்சராக இருக்கிறார்கள். அதனால் ஒரு காரியம் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். தொழில் நிலையங்கள் சென்னையைச் சுற்றிலும் பரவலாக ஏற்படுகிறபோது, தொழிலாளர்களுக்கு என வீடு கட்டிக் கொடுக்கும்படி தொழிலதிபர்களை, சட்டம் இயற்றுவது மூலமானாலும் சரி அல்லது ஜாடைமாடையாகச் சொல்வது மூலமானாலும் சரி, கேட்டுக் கொண்டால் நல்லது என்று கருதுகிறேன். பெருந்தொழிலை அமைக்கும் போது 50 பேருக்கு மேற்பட்ட தொழிலாளர்கள் வேலை செய்தால் வீடு கட்டிக் கொடுத்தால் தான் மற்ற சௌகரியம் செய்து கொடுக்க முடியும்
5-00 p.m. என்று சொல்லலாம் என்று நினைக்கிறேன். சிறுசிறு தொழில்கள் என்றால் ஐந்து பேர்கள் பத்து பேர்கள் வசிக்கிற தொழில்களை நான் சொல்லவில்லை. 50-க்கு மேற்பட்ட தொழிலாளர்கள் செய்யக் கூடிய தொழில் ஏற்படுத்தும்படியாகவும் அவர்களுக்கு கட்டாயமாக வீடு கட்டிக் கொடுக்கவேண்டுமென்றும் வற்புறுத்திக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

கல்வியைப் பொறுத்தமட்டில் நாம் பாராட்டுகிற அளவுக்கு கல்வித்துறை வளர்ந்திருக்கிறது என்று சொன்னாலும் இளம குழந்தைகள் மத்தியில் நஞ்சைப் புகுத்துவது போல சில கட்சிகள் அரசியலைப் புகுத்தி வருவது இங்கு எல்லோருக்கும் தெரியும். இளம் குழந்தைகளின் உள்ளத்தில் அரசியல் உணர்ச்சிகளைப் புகுத்துவதால் அவர்களின் கல்வித்தாம் குறைந்து வருகிறது. ஒன்பது, பத்து வயதுள்ள குழந்தைகளை ஆரம்பத்திலேயே பல விதமான சிக்கல்களுக்கு உள்ளாக்கும் அளவுக்கு ஆசிரியர்களின் நிலைமை இருந்து வருகிறது என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். ஆசிரியர்கள் அரசியலில் ஈடுபடக் கூடாது என்று சொல்லும்போது இளம்பிள்ளைகளின் வாழ்க்கையிலும் இந்த நஞ்சு புகாமல் பாதுகாக்கப் படவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இதை அரசாங்கம் கவனிக்க வேண்டும். இப்போது ஆசிரியர்

25th April 1962] [Sri K. Ramadoss]

நிர்வாகிகள் இதுமாதிரி இருப்பவர்கள் அரசியலில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள் என்பதைக் காண்கிறோம். இதனால் 10 வயதுக் குட்பட்ட குழந்தைகளின் மனதில் எத்தகைய தீய சக்தி பரவுகிறது என்பதை இந்த சபையில் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். கவர்னர் அவர்கள் உரையில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற காரியங்கள் மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் தமிழ்நாடு அரசாங்கம் முன்னேற்றப்பாதையில் செல்லும் என்ற நம்பிக்கையை நமக்குக் கொடுக்கிறது. முக்கியமாகக் குடிதண்ணீர் பிரச்சனையில் அதிகமாகக் கவனம் செலுத்தி நகரசபையை நம்பிக்கொண்டிருக்காமல் சென்னை நகருக்கான திட்டத்தை சர்க்காரே ஏற்று நடத்திக் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு எனக்கு பேச நேரம் அளித்த தலைவர் அவர்களுக்கு நன்றி தெரிவித்துக்கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன்.

SRI M. RAJAH IYER: Mr. Chairman, I am particularly grateful to Dr. T. V. Sivanandam for having pleaded for special indulgence to youngsters in this House of Elders. I cannot claim to be an youngster. My grey hairs will expose me. But I am a new comer, and I do crave your indulgence.

Sir, there has been a lot of discussion about the elections. Perhaps by elections they had in mind only the general elections which seem to have overshadowed the elections held to this august Council—the first of its type after the delimitation of constituencies to the teachers, graduates, and the local authorities. The elections went off very well. I am particularly grateful to the Election Commission for having organized these elections. Sir, it would be appropriate at this stage to bring to the notice of the Election Commission that in the last general elections it would have been most helpful if two separate ballot boxes had been provided for the Assembly Constituency and the Parliamentary Constituency. There has been a lot of unwitting confusion caused particularly in the minds of voters who might have voted for two symbols—two political parties. Two ballot papers were given to them at the same time and both the ballot papers were dropped together in one and the same box. It is surprising that a provision for two separate ballot boxes was not thought of.

In the case of the enlightened constituencies of teachers and graduates, I am ashamed to have to confess that there were quite a few invalid votes. Those votes became invalid because they were marked with ink, or just a tick was put across the space provided without marking the preference like 1, 2, etc. It is a fact that the voters went to the booth predetermined to vote for a particular candidate. No doubt instructions were given at the booth along with the ballot paper. But there was not the physical environment to go through the lengthy instructions. Things were taken for granted and a good number of votes were invalidated. It is a great pity. I do hope, Sir, that at least for the next elections that will come off—the biennial elections to the Council will come off in 1964—it should be quite easy for the authorities concerned to send a set of instructions along with the intimation

[Sri M. Rajah Iyer] [25th April 1962

regarding the electoral roll number, the polling booth, and such other details that are furnished in a card. Those instructions can very well be in the regional language. They can be understood by a teacher. There are a number of teachers like craft instructors who are not well acquainted with English.

Sir, I have great pleasure in subscribing to the motion of thanks moved to the Governor for his Address. I was naturally interested in the reference made to Education in the Address. We find two references made in the Address and both of them refer to elementary education. They are just two sentences. I am so full of joy and happiness to note that things are getting on quite so well. The Address says that the scheme of compulsory primary education is being rapidly extended to cover the whole State in the current financial year and that the targets of enrolment for elementary education have exceeded our most sanguine hopes. These are all things for great joy no doubt. But, Sir, we are interested in the quality of secondary education too. I am really sorry that no reference to secondary education has been made here. I do feel that the next three years would prove a vital period in the history of secondary education. They are going to try the new experiment of sending a boy out of the school after ten years of schooling. Yesterday one hon. Member rightly warned the Government about the peril fraught with such a scheme. We have to take into account the thousands and thousands of students that leave the school and enter life straightway. On their equipment, on their basic education and on their capability and capacity, depend our national character and efficiency. I am afraid, Sir, it is not wise to send them out into life with just ten years of schooling. We belong to the older generation of eleven years of school education. Those were days when there was a better environment about schools. There were more compact classes. I am not also ignoring the fact that most of the students were drawn from educated parentage in society. This is an age of mass education. You see everywhere rush into schools and quite rightly so. It is a thing of which we can be legitimately proud. The Governor in his Address says that the enrolment is more due to the inducement of the midday meal scheme. Many who have actually observed this scheme in work will most heartily endorse every sentiment expressed here. It is a glorious chapter in the history of our education. Pupils are being drawn to school due to various factors, not the least of them being the midday meal scheme. Education has been made free. Scholarships are being made available plentifully so that there is a rightful rush into the schools. If these children, who are packed into schools in over-crowded and congested class rooms, should be obliged to leave schools at the end of a ten-year period, I think, Sir, there is going to be a big national disaster, which cannot be undone unless we take early steps to see that such a calamitous state of affairs is not brought about. So, Sir, we set our shoulders to the wheel of reorganising our pattern of education in the certain hope that every high school would become a higher secondary school and

25th April 1962] [Sri M. Rajah Iyer]

that the 11th standard would be introduced according to a phased programme in every high school. I do not know what has happened to warrant a rethinking on this fundamental issue. With all the emphasis at my command, I would urge the Government to stick to the decision so reasonably taken after spending a lot of time and energy, after a number of committees have gone into the question and after a number of experts have given expression to their ideas. If such a thing is done, we will ensure not only quantitative progress in education but qualitative improvement too.

Sir, it has been pointed out that the teachers should be a contented lot. Much has been said about improving the lot of the teachers. I am certainly not going to repeat here the very many amenities that have been most forcefully pleaded for by my colleagues, my respected teacher friends on the floor of this august Council. But I would just like to make one significant mention. Teachers in Tamil Nad are grateful to the Government for the very many amenities introduced. When people like us entered the teaching profession three decades ago, little did we dream that one day we would get some pension. When we moved resolutions praying for the triple benefit scheme—Provident Fund-cum-Pension-cum-Compulsory Life Insurance—we honestly thought that we were crying for the moon. But to-day the emphasis is on adequate pension. We feel that the pension given is not adequate enough. We are grateful to the Government for having introduced pension. But there are small disparities that could easily be set right. Having given pension, it is quite easy for the Government to see that every pensioner is quite satisfied with the quantum of pension that he receives. That a teacher who retired on 1st July 1960 should get almost double the quantum of pension which a teacher who by some unfortunate accident happened to retire just on the previous day should get, is a very big anomaly. It looks quite unjustified and unfair that one who retired on the 30th June 1960 should get only Rs. 30 while, if by some strategem that teacher might have been retained just for a day more, he could get double the amount. These are small things that could be set right and the wholehearted gratitude of the teaching community won if only the Government by one stroke would see that uniform rates of pension are introduced. The teachers hardest hit in this respect are the trained Graduate teachers, the retired L.T. Assistants. whose case does call for the most sympathetic consideration of the Government. 5-10 p.m.

I have yet another case of teachers whose cause I am bound to plead on the floor of this august Council. There are a few unfortunate retired teachers, fortunately still alive in our midst, who happened to retire before the crucial date fixed, namely, 1st April 1955 or 1st April 1958, as the case may be. It is a great mercy that they are still alive. They are still in our midst, without having received any recognition for the great nation-building work that they did. For seven years or more those teachers have

been waiting, not without hope that the hand of the Government would be extended to them for succour. Their number cannot be large. Nor can those old teachers be vouched very many more years of existence under the Sun. They cannot be too heavy a burden on the Exchequer of the State. I should like to say that this Government can pronounce it as a matter of policy tomorrow that in Tamil Nad there will be no retired teacher without pension. It would be a very glorious announcement of which the Government can be proud. I do hope that the Government will come forward and say that every teacher will get a pension, adequate or inadequate.

Thank you, Sir.

SRI R. VENKATACHALAM: மதிப்புக்குரிய தலைவர் அவர்களே, கவர்னர் பெருமான் அவர்கள் சட்டமன்றக் கூட்டு அவையிலே ஆற்றிய சொற்பொழிவைக் குறித்து நன்றி தெரிவிக்கும் பிரேரபணையை ஒட்டி, ஆளும் கட்சியைச் சார்ந்த அங்கத்தினர்கள் அவர்களுக்கு நன்றி தெரிவித்தும் மாற்றுக் கட்சித் தோழர்கள் அதில் தெரிவிக்கப்படாத விஷயங்களை எடுத்துக் கூறி குறைபட்டும் பேசி வருகிற தொடர்பிலே, இன்று நானும் இரண்டொரு வார்த்தைகள் பேச ஆசைப்படுகிறேன். சட்டமன்றத்திலே கட்சிகளின் சார்பிலே இந்த மன்றத்துக்கு அங்கத்தினர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்படாவிட்டாலும், அவரவர்கள் ஒரு கட்சியைச் சார்ந்த அங்கத்தினர்களாக இருக்கிற காரணத்தை ஒட்டி, ஆளுங்கட்சியைச் சார்ந்த அங்கத்தினர்கள் கவர்னர் அவர்களின் உரைக்கு நன்றி தெரிவிப்பதும், மாற்றுக் கட்சித் தோழர்கள் கவர்னர் அவர்கள் தெரிவிக்காத விஷயம் குறித்து, வருத்தம் தெரிவிப்பதும் இயற்கையே ஆகும். என்றாலும் நேற்றும் இன்றுமாகப் பேசிய மதிப்புக்குரிய அங்கத்தினர்கள் சிலர் மாற்றுக் கட்சிக்காரர்களை நேரிடையாகவும் மறைமுகமாகவும் தாக்குகிற வகையிலேயே பேசி வந்ததை நாம் கண்டோம். ஆளும் கட்சிதான் நாட்டு மக்களுக்குத் தேவையான காரியங்களைச் செய்யவேண்டும். எதிர்க்கட்சியினர் அவர்கள் செய்யத் தவறியதையும் அவர்கள் செய்யவேண்டிய காரியங்களையும் எடுத்துக் கூறுவதுதான் எங்கேயும் இருந்து வரக்கூடிய நிகழ்ச்சியாகும். ஆனாலும் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினராகிய நாங்கள் தேர்தல் காலங்களிலே மக்களுக்கு எடுத்துக் கூறிய வாக்குறுதிகள் பலவற்றில் ஒன்றாக, தி. மு. கழகத்தினராகிய எங்களிடம் மக்கள் ஆளும் பொறுப்பை ஒப்படைத்தால் மக்களுக்குத் தேவையான, அத்தியாவசியத் தேவையான அரிசி ரூபாய்க்கு 3 படியாகப் போடுவோம் என்று எடுத்துக் கூறினோம். அதையேதான் இப்போது வெற்றிபெற்று வந்துள்ள அங்கத்தினர்களைப் பார்த்து காங்கிரஸ் தோழர்கள்—ஆளும் கட்சியைச் சார்ந்தவர்கள் 3 படி அரிசி போடுங்கள் என்று கேட்கிற வகையிலே ஆங்காங்கு இத்தகைய சபைகளிலேயும்கூட பேசுகிறார்கள். எனக்கு முன்பு பேசிய புரட்சி நடிகர் அவர்கள் குறிப்பிட்டதைப்போல், அது மக்களுடைய விருப்பத்தைத்தான் காட்டுகிறது. அதைத்தான் இந்தச் சபையிலேயும் தெரிவிக்கிறோம்.

25th April 1962] [Sri R. Venkatachalam]

ஆளுகிற வாய்ப்பைப் பெற்றிருக்கிறவர்கள் அந்த நல்ல காரியங்களை நடைமுறையில் செய்ய முயற்சி செய்யவேண்டும் என்ற கருத்தைத் தெரிவிக்கிறோம்.

அடுத்தபடியாக, கவர்னர் அவர்கள் ஆற்றிய உரையின்போது, தி.மு.க. மெம்பர்கள் ஆகிய நாங்கள் கலந்து கொள்ளவில்லை என்பதைப் பற்றியும், அவரை அவமதிக்கும் விதத்தில், நாங்கள் கலந்து கொள்ளவில்லை என்ற பொருள்படும்படியும் சில அங்கத்தினர்கள் குறிப்பிட்டுப் பேசினார்கள். இதைக் குறித்தும் எனக்கு முன்பு பேசிய தி.மு.க. உறுப்பினர்கள் விளக்கமாக எடுத்துக் கூறினார்கள். கவர்னர் அவர்கள்மீது தி.மு. கழகத்துக்கோ, தி.மு.க. உறுப்பினர்களுக்கோ எந்தவிதத்திலும் கோபமோ வருத்தமோ தனிப்பட்ட முறையில் கிடையாது. அந்தப் பதவி ஒரு அவசியம் இல்லாத பதவி. மக்களால் மக்களுக்காகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிற மக்களாட்சி நடக்கிற நேரத்தில் ஒரு நியமனம் பெற்ற பதவியாக இருக்கிற கவர்னர் பதவி அவசியமில்லை என்ற காரணத்துக்காகத் தான் தி.மு.கழகம் தன் கொள்கையை வலியுறுத்திக் கூறி வருவதுடன், அத்தகைய கவர்னர் அவர்கள் கலந்துகொள்ளும் நிகழ்ச்சியிலே கலந்துகொள்ளுவதில்லை என்ற குறிக்கோளுடன் அந்தச் சபைக்கு வரவில்லை என்பதையும் இந்தச் சபையிலே தெரிவித்துக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

அடுத்து, ஆளும் கட்சியைச் சார்ந்த அங்கத்தினர்கள், மற்றக் கட்சியைச் சார்ந்த அங்கத்தினர்கள் யாராயிருந்தாலும் இத்தகைய சபைகளிலே தங்கள் கட்சிக் கொள்கைகளை எடுத்து விளக்கமாகக் கூறலாமே தவிர, மற்றக் கட்சிகளைப்பற்றி ஒருவருக்கொருவர் கூறுவது என்று முற்பட்டால், அது இந்தச் சபையின் கண்ணியத்தையே பாதிக்கும் நிகழ்ச்சியாக இருக்கும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். அடுத்து கவர்னர் பெருமான் அவர்களுடைய உரையிலே, எனக்கு முன்பு பல திருத்தங்களைக் கூறியபோது குறிப்பிட்டதைப்போல, விலைவாசிகளைக் குறைப்பதற்காக இந்த சர்க்கார் என்ன நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளும் என்று குறிப்பிடாததற்கு நாங்கள் வருத்தப்பட வேண்டியிருக்கிறது. மக்களுக்கு அன்றாடத் தேவையான பொருள்களின் விலைவாசி குறைந்தால்தான், அரைவயிற்றுக்காவது நிம்மதியாகச் சாப்பிட முடியும். ஒரு ஏழைத் தொழிலாளி ஒருநாள் 5-20 p.m.
பூராவும் பாடுபட்டாலும் கூட, அவனுக்கு 8 அணா, ஒரு ரூபாய் கூடக் கிடைக்காத நிலையில் இருப்பது புள்ளிவிவரங்களில் நமக்குத் தெரிகிறது. இந்த நாட்டிலே சுமார் 500 லட்சம் மக்கள் தினம் ஒன்றுக்கு 2 அணா முதல் 4 அணா வரைகூட கூலி பெற முடியாத அளவுக்கு இருப்பதைச் செய்திகளில் படித்து வருகிறோம். அப்படி இருக்கக்கூடிய மக்கள் இப்படி இருக்கிற விலைவாசித் தரத்தைப் பார்த்தால், எந்த வகையில் அவர்கள் வாழ்வதற்கு உணவுப் பண்டங்களை வாங்க முடியும், அவர்கள் ஆடம்பர வாழ்க்கையை விரும்பாவிட்டாலும்கூட, உயிர்வாழ மக்களுக்குத் தேவையான, அவசியமான உணவுப் பொருள் விலை குறைந்தால்தான், அவர்

களுக்கு அரைவயிற்றுக் கஞ்சியாவது கிடைக்க முடியும். அந்த அளவில் உணவுப் பண்டங்களின் விலைகள் விஷம்போல் உயர்ந்திருக்கின்றன என்பது நாம் அறிந்ததே. அதைக் குறைப்பதற்கு அரசாங்கம் தகுந்த நடவடிக்கைகள் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்ற அரசாங்கத்தின் கொள்கை கவர்னர் அவர்களுடைய உரையில் காணாதது குறித்து வருந்துகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, பல திட்டங்கள் போட்டிருக்கிறோம், அரிய காரியம் செய்திருக்கிறோம் என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அவைகளில் ஒன்றுதான், தி.மு. கழகம் கடந்த 5 ஆண்டுக் காலமாக சட்ட மன்றத்திலே வற்புறுத்தி வந்துள்ள பஸ் கம்பெனிகளை எல்லாம் தேச உடைமையாக்கவேண்டும் என்ற குறிக்கோளாகும். இப்போது அரசாங்கம் சென்னையில் மட்டும் நடத்தி வரும் பஸ் தொழில் மூலமாக பல லட்சக் கணக்கான ரூபாய் லாபம் வருகிறது என்பதை அரசாங்கப் புள்ளி விவரமே நமக்கு எடுத்துக் காட்டுகிறது. மாநிலம் பூராவும் உள்ள பஸ் கம்பெனிகளை எல்லாம் அரசாங்கம் ஏற்று நடத்துவதானால், பல கோடிக் கணக்கான ரூபாய்கள் இந்த அரசாங்கத்துக்கு வர வாய்ப்பு இருக்கிறது. ஆனாலும் சோஷலிச சமுதாயத்தை விரும்புவதாகக் கூறும் நமது மாநில அரசாங்கத்தார் பஸ் கம்பெனிகளைத் தேசீய மயம் ஆக்குவதற்கு தயக்கப்படக் காரணம் நமக்கு விளங்கவில்லை. ஆகவே இந்த விஷயத்திலே அரசாங்கம் கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்று இந்த நேரத்தில் கூறிக்கொள்ள ஆசைப் படுகிறேன்.

அடுத்து, கவர்னர் அவர்களின் உரையிலே கூறப்படாத பிரச்னைகளில் ஒன்று கைத்தறியாளர்களின் பிரச்னை. நமது தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்தவரையில் கைத்தறி நெசவாளர்களின் பிரச்னை ஓயாத பிரச்னையாக இருந்து வருகிறது. எனக்கு முன்பு பேசிய கனம் அங்கத்தினர், திரு. எ. கே. தங்கவேல் முதலியார் அவர்கள் குறிப்பிட்டதைப்போல, அவசியமான நூலின் விலை ஏற்றப்பட்டிருக்கிறது. அந்த விலை ஏற்றத்தால் நூல் கிடைக்காமல் மீண்டும் ஒரு பட்டினியை எதிர்பார்த்து, இந்தத் தமிழ் நாட்டில் பஞ்சம் ஏற்படும் வகையில் அவர்கள் நிலைமை போய்க் கொண்டிருக்குமானால், அவர்களைச் சமாளிப்பது இந்த சர்க்காருக்குக் கஷ்டமாகப் போகும் என்று முன் கூட்டியே தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். பதுக்கி வைக்கப்பட்ட நூலை வெளியே கொண்டு வந்து குறைந்த விலையில் நூல் கிடைக்கவாவது வழிவகை வகுத்துக் கொடுக்கும்படியான முறையில் கவர்னர் உரையில் ஒன்றும் காணோம்.

அடுத்து, எந்த ஒரு காரியத்துக்கும் வியாபாரிகள் உதவி இல்லாமல் எந்தவிதக் காரியமும் நடைபெறாது. ஆளும் கட்சி ஆனாலும், மாற்றுக்கட்சி ஆனாலும், எந்தவித நன்கொடையானாலும் வசூலிக்க வியாபாரிகளிடம்தான் செல்லுகிறார்கள். அப்படிப் பட்ட வியாபாரிகள் குறைகளைக் குறித்து தமிழ்நாடு வர்த்தகர்

மாநாடு மூலம், முக்கியமாக விற்பனைவரித்தொல்லையை, எடுத்துக் கூறினார்கள். அதிலே மதிப்புக்குரிய தொழிலமைச்சரிடம் கூட நாங்கள் ஒருமுறை அவர்களை நேரிலே கண்டு தெரிவித்திருக்கிறோம். அப்படி இருந்தும் கூட விற்பனை வரித் தொல்லைகள் வியாபாரிகளை விட்டபாடில்லை. வரி கட்டுவதற்கு அவர்கள் தயாராய் இருந்தபோதிலும், அதிகாரிகள் வியாபாரிகளைத் திருடர்களாகவும் வேறு விதத்திலேயும் மதிக்கக்கூடியவாறு, கேவலமான முறையில் நடத்துகிற காரணத்தால் வியாபாரிகள் படும் அவஸ்தை சொல்லும் தரம் இல்லை. அப்படிப்பட்ட விற்பனை வரி விஷயமாக மீண்டும் தமிழ் நாட்டு வர்த்தகக் கழகத்தினரைக் கலந்து ஆலோசித்து இந்த ஆண்டிலாவது சட்டத்தில் பல திருத்தங்களைச் செய்தாவது வியாபாரிகளுக்குக் கூடியவரை வசதிசெய்து கொடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். வியாபாரிகளைப் பொறுத்த மட்டில் கவர்னர் உரையில் ஒன்றும் தெரியப்படுத்தவில்லை.

அடுத்து, கவர்னர் அவர்கள் இப்போது நடந்த தேர்தல் சுமுகமாக நடந்ததாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அதைக் குறித்தும் பல அங்கத்தினர்கள் குறைபட்டுக்கொண்டார்கள். நேரம் அதிகமாகி விட்டபடியால் இத்துடன் முடித்துக் கொள்ளுகிறேன். வணக்கம்.

* SRIMATHI SARASWATHI PANDURANGAM : சட்டமன்றத் தலைவர் அவர்களே, புதியதாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மேல்சபை அங்கத்தினர்கள் யாவருக்கும் என்னுடைய நன்றிகலந்த வணக்கத்தைத் தெரிவித்துக்கொண்டு, நம்முடைய கவர்னர் பெருமானுடைய உரையைப் பாராட்டுகிறபோது, இரண்டொரு வார்த்தைகள் சொல்லப் பிரியப்படுகிறேன். முக்கியமாக உணவுப் பொருள்களைப் பற்றிப் பேசினார்கள். உணவுப் பிரச்னையில் விலைவாசி ஒருபுறம் ஏறிக்கொண்டேயிருக்கிறது என்பதைப்பற்றி எல்லாக் கட்சி அங்கத்தினர்களும் பேசினார்கள். ஒரு புறம் விலை ஏறிக்கொண்டேயிருக்கிறது. ஒருபுறம் மக்களுக்கு வாழ்க்கை வசதியும் ஏறிக்கொண்டே இருக்கிறது. விலைவாசி ஏற்றத்திற்குக் காரணம் யார் என்று பார்க்கிறபோது, உணவு உற்பத்தி அதிகமாக இருக்கிறது என்பதைப்புள்ளி விவரங்களுடன் நம்முடைய சகோதரி அவர்கள் எடுத்துச் சொன்னார்கள். சகோதரி அவர்கள் கூட உற்பத்தி அதிகமாக இருப்பதாகச் சொன்னார்கள். ஆனால் அவ்வளவு உற்பத்தி அதிகமாக இருக்கிறபோது, ஏன் பற்றாக்குறை இருக்கிறது என்று பார்க்கிறபோது, நம்முடைய ஒத்துழைப்பும் ஐக்கியமும் இல்லாததுதான் காரணம் என்று நான் சொல்ல நினைக்கிறேன். கைக்குத்தல் அரிசி இருக்கிறதே, அதை எல்லோருமே ஒன்றி கலந்து அருந்தவேண்டுமென்ற எண்ணம் நமக்கு ஏற்படுமானால் இன்றைய உற்பத்தி நமக்குப் போதுமானதாக இருக்கும். மில் அரிசியைப் பார்க்கிறபோது, அது அழகாக இருக்கிறது, கைக்குத்தல் அரிசி கரடுமுரடாக, கண்பார்வையற்று இருக்கிறது என்று நினைக்கிறபோது தான் இங்கு பற்றாக்குறை வருகிறது, விலைவாசி ஏறுகிறது.

[Srimathi Saraswathi Pandurangam] [25th April 1962

இரண்டாவதாக, நம்முடைய சகோதரர் அவர்கள் நோயாளிகளைப்பற்றி, குறிப்பாகக் கோடம்பாக்கத்தில் வைத்திய வசதி செய்துகொடுத்தும் கூட ரத்தக்குறைவு ஏற்பட்டதால் நோயாளிகள் அதிகமாக இருப்பதாகச் சொன்னார்கள். உணவு விஷயத்தில் கட்டுப்பாட்டுடன் மக்கள் நடந்துகொண்டால், அந்த 'பி' வைடமின் என்று சொல்கிற சத்துள்ள உணவு உண்ண வேண்டும். அந்தச் சத்து கைக்குத்தல் அரிசியில் இருக்கிறது. இதை நாம் அருந்தவேண்டுமென்ற எண்ணம் நமக்கு இல்லாமல் போனதால் தான் ஆங்காங்குள்ள வைத்தியசாலைகள் நிறைந்து போகின்றன. மக்களுடைய வியாதிகள் அதிகரித்துக்கொண்டே போகின்றன. ஆகையால் விலைவாசிகள் குறையவேண்டுமென்ற அவசியம் இருந்தாலும் கூட, மக்களுடைய அன்பும் ஒத்துழைப்பும் அவசியம். இது நம்முடைய தேசம், நம் மக்கள், நம்முடைய அரசாங்கம் என்ற எண்ணத்தோடு நாம் பணியாற்றவேண்டும். சட்டமன்றத்தில் வந்துவிட்டபின் எல்லா அங்கத்தினர்களும் ஒரே குடும்பம் போல இருக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். காந்திய நெறியைப் பின்பற்றவேண்டும். கட்சிப்பாகுபாடுகள் எல்லாம் வெளியே இருக்கவேண்டும். சட்டமன்றத்திற்குள்ளே வந்துவிட்டபின் மக்கள் நல்வாழ்வுக்கு என்னென்ன திட்டங்கள் நிறைவேற்றவேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் இங்கு பணி யாற்றினால் அதைவிடச் சிறந்தது வேறு ஒன்றும் இல்லை என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, குடிதண்ணீர் பிரச்னை. கோதாவரி, கிருஷ்ணா இருக்கின்றன. ஆனால் ஒன்றுகலந்த மனப்பான்மையுடன் நாம் அவர்களை அணுகி அந்தத் தண்ணீரைச் சென்னைக்குக் கொண்டு வர வேண்டுமென்றும் அரசாங்கம் அதற்கு வேண்டிய வழிவகைகளைக் காணவேண்டுமென்றும் நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

முக்கியமாக, போக்குவரத்து வசதிபற்றிச் சொல்லுகிறபோது 15 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் இருந்த மக்கள் ஒரு மைல் இரண்டு மைல்கள் நடக்கலாம் என்ற எண்ணத்துடன் இருந்தார்கள். இன்று இந்த உணவுப் பிரச்னையில் நாம் பின்னால் சென்றுவிட்டதால் உடல்நலம் குறைகிறது. அதனால் நடப்பதற்கு இப்போது மனம் வருவதில்லை. எத்தனை பஸ்கள் சென்னையில் விட்டாலும் போதவில்லை. மதிப்பிற்குரிய முதன்மந்திரி அவர்கள் நமக்கு கூவம் நதி புனிதமாவதற்கு திட்டத்தைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். கூவம் நதி நாற்றம் அடிக்கிறது என்று சகோதரி அவர்கள் சொன்னார்கள். அந்தக் கூவம் நதி நாற்றம் போக்கப்படவேண்டும். அதனால் சுகாதாரம் பாதுகாக்கப்படும். வியாதிகள் குறையும். அடுத்தபடியாக, அதில் புதிய கடல் நீரை விடவேண்டும். அதனால் அதில் படகுகளை விடலாம். போக்குவரத்து நெரிசலை ஓரளவு கட்டுப்படுத்தலாம். இந்த ஆண்டுக்குள்ளாக அந்தக் காரியத்தை அவர்கள் முக்கியமாகச் செய்து முடிக்கவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

25th April 1962] [Srimathi Saraswathi Pandurangam]

நான் இரண்டாண்டுகளாக ஐந்து கோரிக்கைகளை இந்த சட்ட மன்றத்தில் கொண்டுவந்தேன். முதன்முதலாக இரண்டு முதல் ஐந்து வயதுக் குழந்தைகளுக்குக் கல்விச் சாலைகள் திறக்கப்பட வேண்டும். அவர்கள் உள்ளத்தில் நல்ல எண்ணங்கள் அறிவொளிகள் சுடர்விட்டுப் பிரகாசிக்கச் செய்ய வேண்டுமென்று சொன்னேன். அதை அரசாங்கம் நிறைவேற்றிவிட்டது. அதற்காகப் பாராட்டுகிறேன். அடுத்தபடியாக, முதியோர்களுக்கு வாழ்க்கையின் இறுதியில் இருந்து கொண்டு கஷ்டப்படும் காலத்தில் அரசாங்கம் பாதுகாப்பு அளிக்கவேண்டுமென்று சொன்னேன். அதற்காக ஒரு இல்லம் கூட ஆரம்பித்து வைத்தேன். இப்போது அவர்களுக்கு அரசாங்கம் உதவித் தொகை கொடுத்து ஆதரிக்க முன் வந்திருப்பதைக் கண்டு மிகவும் பாராட்டுகிறேன். இன்னும் மூன்று இருக்கின்றன. (1) இப்போது குழந்தைகளுக்கு என்று தனியாக வைத்தியசாலை கிடையாது. சென்னையைப் பார்க்கிறபோது 20 லட்சத்திற்கும் மேற்பட்ட ஜனத்தொகை இருக்கிற சென்னை மாநகரத்தில் பல வியாதியஸ்தர்கள் தங்குகிற இடமாக ஆங்காங்கு வைத்தியசாலைகள் திறக்கப்பட்டாலும் கூட, குழந்தைகளுக்குத் தனியாக, குழந்தைகள் பராமரிப்புக்கு என்று ஒரு வைத்திய சாலை கிடையாது. அது பெரிய குறை என்று கடந்த பல ஆண்டுகளாக நான் சொல்லிவருகிறேன். இந்த ஆண்டு மதிப்பிற்குரிய அம்மையார் அவர்கள் அந்த இடத்திற்கு வந்திருக்கிறார்கள். கண்டிப்பாக இதைச் செய்து முடிப்பார்கள் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு நிரம்ப இருக்கிறது. செய்துமுடிக்கவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். நான்காவதாக, பெண்கள் கல்வி. வட சென்னையிலே முக்கியமாக கடந்த ஆண்டு உயர்நிலைப் பள்ளிகள் பெண்களுக்கு இல்லை என்று சொன்னேன். ஆனால் நம்முடைய அமைச்சர் அவர்கள் மிகத் தீவிரமாக முயற்சி செய்து இப்போது 16 பள்ளிகளை அங்கு திறந்து விட்டார்கள். அதற்காகப் பாராட்டுகிறேன். ஆனால் கல்லூரி அங்கு இல்லை. தொழிலாளர்கள் வாழுகிற பகுதி, ஏழைகள் வாழுகிற பகுதி, பாட்டாளிகள் வாழுகிற பகுதி அது. அங்குள்ள பெண் குழந்தைகள் உயர்நிலைப் பள்ளிக் கல்வியை முடித்துவிட்டு, அதற்குமேல் படிக்கவேண்டுமென்றால், எங்கே செல்வார்கள்? எத்திராஜ் கல்லூரிக்கோ, மற்ற பெண்கள் கல்லூரிக்கோ எப்படி அவர்கள் போய்ப் படிக்கமுடியும்? எதிராஜ் கல்லூரிக்குப் போக வேண்டுமென்றால் தினம் 0-50 நயா பைசா ஆகிறது. அதனால் வடசென்னையில் அவர்களுக்கு ஒரு கல்லூரி அமைக்க வேண்டுமென்று நான் சொல்லிவருகிறேன். அதற்கு இடம் இல்லை என்கிறார்கள். பாலிடெக்னிக் பிராட்வேயில் இருக்கிறது. அங்குள்ள தொழிற்சாலைகள் இப்போது கிண்டிக்கு மாற்றப்பட்டுவிட்டன. அங்கே ஒரு அச்சகம் மட்டும் இருக்கிறது. அதை மாற்றிவிட்டு அந்த இடத்தில் கல்லூரி அமைக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதை இந்த ஆண்டுக்குள்ளாக திறந்துவைக்க வழிசெய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஜூன், ஜூலையில் பட்ஜெட் வரும்.

5-30 p.m.

அதற்குள்ளாக கண்டிப்பாக வடசென்னையிலே வாழும் மக்களுக்கு, ஏழைப் பெண்களுக்கு இந்தக் கல்லூரி அமைக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஐந்தாவதாக, பாலிடெக்னிக். எஸ்.எஸ்.எல்.சி. வரையிலும் படித்துவிட்டால் அவர்களுக்கு நுட்பக் கைத்தொழில் பயிற்சி நிலையம் ஒன்று ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்றும் பெண்களுக்கு அது பயன்பட வேண்டுமென்றும் ஒவ்வோர் முறையிலும் கேட்டு வருகிறேன். ஆந்திராவில் அமைக்கப்பட்டுவிட்டது. கேரளத்தில் நடந்து விட்டது. ஆனால் தமிழகத்தில் இல்லை. அது ஒரு பெரும் குறை. உடனடியாக அரசாங்கம் பெண்களுக்கு வட சென்னையிலே அதை அமைக்கவேண்டுமென்று கடந்த ஆண்டு நான் கேட்டபோது இடம் எங்கே என்று கேட்டார்கள். அதற்கு 10 ஏக்கர் வரை நிலம் கொடுப்பதற்குப் பலர் காத்திருக்கிறார்கள். அதை வாங்கி, பெண்களுக்கு ஒரு நுட்பக் கைத்தொழில் பகுதி ஆரம்பிக்கவேண்டுமென்று அரசாங்கத்தை நான் மிகவும் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மற்ற மாகாணங்களுக்கு வழிகாட்டியாக நம்முடைய அரசாங்கம் இருக்கிறது என்று பாராட்டுகிற அளவுக்கு உயர்ந்திருக்கிறது. ஆனால் இன்று அதிலுள்ள சில அதிகாரிகள் அதை எவ்வாறு பயன்படுத்தவேண்டுமென்று தெரியாத காரணத்தாலோ அல்லது வேறு எந்தக் காரணத்தாலோ சரியான முறையில் பணியாற்றவில்லை. இப்போது முதியவர்களுக்கு சர்டிபிகேட் வேண்டும். அதற்கு அவர்களை அணுக வேண்டியிருக்கிறது. குறிப்பிட்ட காலத்திற்குள் அவற்றைச் சேகரிக்கவேண்டியிருக்கிறது. அது மிகவும் கஷ்டமாக இருக்கிறது முதியவர்களுக்கு.

அடுத்தபடியாக, 20-க்கு மேல் 30-க்குள் வயதான பெண்களுக்கு இ.எஸ்.எல்.சி. வகுப்புகள் திறக்கப்படவேண்டுமென்றால் ஏப்ரல் முதல் தேதியில் திறக்கவேண்டுமென்று அரசாங்க உத்திரவு. இதில் மிகவும் கஷ்டம் இருக்கிறது. தாசில்தார் ஆபீசுக்குப் போனால் கலெக்டர் ஆபீசுக்குப் போகவேண்டியிருக்கிறது. அங்கு அலைந்துகொண்டேயிருக்கும் அவல நிலைதான் இன்று இருக்கிறது. ரெவின்யூ டிபார்ட்மெண்டே இப்படித்தானோ என்று எண்ணவேண்டியிருக்கிறது. கலெக்டரைப்பற்றிச் சொல்லவில்லை. செங்கற்பட்டு ஜில்லாவைப் பொறுத்தவரையில் கலெக்டர் அவர்கள் எந்த விஷயத்தையும் உடனடியாகச் செய்யவேண்டுமென்று நினைக்கிறார்கள். கட்சிக் கண்ணோட்டத்தாலோ வேறு எந்தக் கண்ணோட்டத்தாலோ அவருக்குக் கீழ் உள்ளவர்கள் அதை நிறைவேற்றத் தயங்குகிறார்கள். அதனால் ஏழைகள் கண்ணீர் விடும் நிலையில் இருப்பதைப் பார்க்கும்போது அதை அரசாங்கம் உடனடியாகக் கவனிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

Sri K. KAMALAKANNAN : மதிப்புக்குரிய சட்டமன்றத் தலைவரவர்களே, எனக்குப் பேச வாய்ப்பு தந்தமைக்கு முதலில் நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். புதிதாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்

25th April 1962] [Sri K. Kamalakannan]

பட்ட கனம் அங்கத்தினர்களுக்கு என் பாராட்டுதலைத் தெரிவித்துக்கொண்டு, சட்டமன்றக் கூட்டு அவையில் கவர்னர் பெருமான் ஆற்றிய உரையை ஆதரித்துச் சில வார்த்தைகள் பேச விரும்புகிறேன். நல்ல திட்டங்களையும் நல்ல கருத்துக்களையும் கூறியிருக்கிற கவர்னர் பெருமானைப் பாராட்டத்தான் வேண்டும். மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் முதல் ஆண்டு வெற்றிகரமாக முடிந்தது. அதில் ஒதுக்கப்பட்ட தொகையான 48 லட்ச ரூபாயை விட 2 லட்சம் அதிகமாக அதாவது 50 லட்சம் ரூபாய் செலவழித்து நல்ல திட்டங்கள் நம் நாட்டில் கொண்டுவந்திருப்பதை நான் பாராட்டுகிறேன். சமீபத்திலே நடந்த பொதுத்தேர்தலிலே வாக்காளர் பெருமக்கள், குறிப்பாக, நம்முடைய நாட்டிலே உள்ள விவசாய மக்கள், விவேகத்தோடு உயர்ந்த இலட்சியத்தின் அடிப்படையில் நடுநிலைமை வகித்து தங்களுடைய வாக்குகளைச் செலுத்திய காரணத்தாலே, நல்ல அனுபவம் வாய்ந்த சட்டமன்ற உறுப்பினர்களைத் தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறார்கள். நம் நாட்டிலே மற்ற மாகாணங்களை விடச் சிறந்த முறையிலே நம் அரசாங்கம் நடப்பதற்கு ஒரு நல்ல சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதோடு நம்முடைய ஒப்பற்ற ஏழைப்பங்காளராக இருக்கிற அனுபவம் வாய்ந்த முதலமைச்சரோடு மற்ற அனுபவம் வாய்ந்த அமைச்சர்களோடு உற்சாகம், ஊக்கம், சுறுசுறுப்பு உள்ள இளைய அமைச்சர்களையும் குழுவிலே சேர்த்து நல்ல அமைச்சரவை ஏற்பட்டிருப்பதை நான் பாராட்டுகிறேன். எனக்கு நல்ல நம்பிக்கை இருக்கிறது. மக்களுக்கு நல்ல சேவையை இந்த அமைச்சர் குழு செய்து, நம்முடைய நாட்டிலே சிறப்பை அடையும் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. அதற்காக நம்முடைய நல்லெண்ணங்களையும் பாராட்டுதலையும் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்ள நான் ஆசைப்படுகிறேன்.

கவர்னர் பெருமான் ஆற்றிய உரையில் கல்விக் கட்டணச் சலுகை, சீருடை, சீரமைப்புத் திட்டங்கள், இலவச மதிய உணவுத்திட்டம், முதியோருக்குப்பண உதவி திட்டம் முதலிய நிவாரணப் பணிகளுக்கு ஊக்கமும் ஆக்கமும் கொடுத்திருப்பதைப் பாராட்டுவதோடு 3-வது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் கிராமங்களுக்கு நல்ல குடிதண்ணீர் வசதி, தொத்து நோய் தடுப்பு முறைகள், சுகாதார வசதிகள் முதலியவைகளுக்கும் ஊக்கமும் ஆக்கமும் கொடுத்திருப்பதையும் பாராட்டுகிறேன். கிராமங்களிலே ஆஸ்பத்திரிகளும் பள்ளிக்கூடங்களும் இருக்கின்றன. அவைகளில் இருக்கிற சிப்பந்திகளுக்குத் தனியாக வீடுகட்டிக் கொடுத்து சில வசதிகள் செய்து கொடுத்தால்தான், கிராமங்களில் அவர்கள் இருக்க முடியும். வசதிகள் இல்லாத காரணத்தால், அந்த சிப்பந்திகள் தொடர்ந்து அங்கே இருப்பதற்கு முடியாதபடி அடிக்கடி பல துன்பங்கள் அடைகிறார்கள் என்று நான் கேள்விப்படுகிறேன். இதைத் தடுப்பதற்கு அரசாங்கம் ஆவன செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

[Sri K. Kamalakannan] [25th April 1962

பல கிராமங்களுக்கு ரோடு வசதி இல்லாத காரணத்தால், அவர்களுக்குப் போக்குவரத்து வசதிகூட இல்லை. அதனால் வியாபாரப் பொருள்களை மார்கெட்டுக்குக் கொண்டு போக முடியாத நிலைமை ஏற்படுகிறது. அதற்கு ஆவன செய்ய அரசாங்கம் முயற்சி எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

டிரங்க் ரோடுகளில் சில இடங்கள் 10-12 அடி அகலம்தான் தார் போட்ட பாகம் இருக்கிறது. லாரி ஒன்று போய்க்கொண்டிருந்தால் எதிரே வரும் வண்டிக்கு தார் surface இல்லாத காரணத்தால் மழை காலத்தில் பல விபத்துகள் ஏற்படுகின்றன. இதை அரசாங்கம் கவனித்து ஆவன செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

நகரங்களுக்கும் கிராமங்களுக்கும் குடி தண்ணீர் வசதி இல்லாத குறைபாடுகளைக் கனம் அங்கத்தினர்கள் சொன்னார்கள். அதிலே சென்னையைப் பொறுத்த மட்டில், கிருஷ்ணா, கோதாவரி தண்ணீர் கொண்டுவரத் திட்டம் இருக்கிறது. காவேரி திட்டமும் இருக்கிறது. அதை அமுலுக்குக் கொண்டு வரவேண்டும். பூண்டி ரிசர்வாயரிலிருந்து புழலேரிக்கு open கால்வாய், திறந்த கால்வாயில் கொண்டு வரப்படுகிறது. அதன் காரணமாக லட்சக் கணக்கான குடி தண்ணீர் நீராவியாகப் போகிறது. Waste ஆகிறது. Conduite Pipe போட வேண்டும் என்று திட்டம் இருக்கிறது. அதை அமுலுக்குக் கொண்டுவந்து விட்டால் தண்ணீர்ப் பஞ்சம் குறையும் என்று நம்புகிறேன்.

நமது நாடு விவசாய நாடு. 70-75 சத விகிதம் மக்கள் விவசாயிகளாக இருக்கிறார்கள். அதுவும் குறிப்பாக தென்னாற்காடு, வட ஆற்காடு, செங்கல்பட்டு மாவட்டங்களிலே மக்கள் மழையை நம்பி வாழுகிற காரணத்தால் வருஷத்தில் 6 மாதம் தான் வேலை இருக்கிறது. பாக்கி 6 மாதம் வேலை இல்லாமல் இருக்கிறார்கள். ஆறு
5-40 p.m. கள் இல்லாத ஜில்லாக்களிலே விவசாயிகளை 50-55 வீதமாகக் குறைத்து மற்றவர்களுக்கு ஏதாவது தொழில், கைத்தொழிலாவது ஏற்படுத்தினால் அந்த மக்களின் பஞ்சம் போய், வேலையில்லாத் திண்டாட்டம் நீங்கி, வறுமை குறையும் சந்தர்ப்பம் ஏற்படும் என்று இந்த நேரத்திலே தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். ஆண்டு தோறும் அமெரிக்காவிலிருந்தும் ஜப்பானில் இருந்தும் விவசாய மக்கள் வருகிறார்கள். அமெரிக்காவில் 4 பேர் உள்ள சிறிய விவசாயக் குடும்பம்கூட விஞ்ஞான முறையில் கருவிகளைக் கொண்டு 400 ஏக்கருக்கு மேல் விவசாயம் செய்கிறார்கள். அதன் காரணமாக ஒரு பட்டணத்துக்கே உணவுப் பொருளை ஆக்கித்தரும் சந்தர்ப்பம் இருக்கிறது. நம் நாட்டில் அப்படி இல்லை. அங்கே எல்லாம் ஒரு ஏக்கருக்கு 4000-லிருந்து 5000 பவுண்டு வரை விவசாய விளை பொருள் உற்பத்தி செய்கிறார்கள். நம் நாட்டில் அதைக் கணக்கிட்டால் ஒரு ஏக்கருக்கு 800 பவுண்டு என்று தான் கணக்கிட்டிருக்கிறார்கள் சென்ற ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில். அதை அதிகரிக்கச் செய்ய வேண்டும். விஞ்ஞான முறையில் நவீன விவசாயக் கருவிகளை விவசாயிகளுக்கும் கொடுத்து அதன் மூலம் 800 பவுண்டை குறைந்த பட்சம் 1,500 பவுண்டாக அதிகரிக்கச்

25th April 1962] [Sri K. Kamalakannan]

செய்ய வேண்டும் என்ற திட்டம் அரசாங்கம் போட்டிருக்கிறது. இதை எல்லாம் நல்ல முறையில் அமுல் செய்தால்தான் நாட்டிலே விவசாயிகளுடைய வாழ்க்கைத் தரம் உயருவதற்கு ஒரு சந்தர்ப்பம் ஏற்படும் என்று நான் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

சாதாரணமாக பல பஸ் ஸ்டாண்டிலேயும் சரி, ரயில்வே பிளாட்பாரத்திலேயும் சரி, நரிக் குறவர்களின் குழந்தைகள், ஏழைக் குழந்தைகள் பிச்சை எடுப்பதைப் பார்க்கிறோம். இது பார்ப்பதற்கு வருந்தத்தக்க விஷயமாக இருக்கிறது. இதற்கு அரசாங்கம் ஆவன செய்து இப்படிப்பட்ட அவல நிலையை அகற்ற இவர்களை எல்லாம் பராமரிப்பு சாலையில் இட்டு நல்ல முறையில் வளர்ப்பு வசதி அளித்தால் ஓரளவுக்கு நம் வருங்கால சந்ததி ஆகிய குழந்தைகளுக்கு நன்மை தரும் என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். கனம் அங்கத்தினர் திருமதி சரஸ்வதி பாண்டுரங்கம் சொன்னது மாதிரி, 2 முதல் 5 வயதுக் குழந்தைகளுக்குக் கல்வி அறிவு, உயர்ந்த பண்புகள் ஆரம்பத்திலே நல்ல அறிவை வளர்பதற்காக இப்படிப்பட்ட வகுப்புகள் ஏற்படுத்தி, கிராமங்களிலேயும் ஏற்படுத்தி பல வசதிகளைச் செய்து கொடுத்தால் மிக நன்றாக இருக்கும். அதற்கு அரசாங்கம் ஆவன செய்ய வேண்டும் என்று இந்த நேரத்தில் கேட்டுக் கொண்டு எனக்கு வாய்ப்புத் தந்தமைக்கு நன்றியறிதலைத் தெரிவித்து இதோடு முடித்துக் கொள்கிறேன்.

* Sri P. VENKATACHALA THEVAR: மதிப்பிற்குரிய சட்டமன்றத் தலைவர் அவர்களே, உங்களுக்கும் மற்றுமுள்ள அங்கத்தினர்களுக்கும் எனது நன்றியையும் வணக்கத்தையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இன்று கனம் தலைவர் அவர்கள் எனக்குப் பேச வாய்ப்பு அளித்தமைக்கு மீண்டும் அவர்களுக்கு என் தாழ்மையான நன்றியையும் வணக்கத்தையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். கனம் கவர்னர் அவர்கள் உரை சுருக்கமாகவும் நல்ல விளக்கமான முறையிலும் இருப்பதைப் பாராட்டுகிறேன். கவர்னர் அவர்கள் பேசியதில் ஒரு குறையானது விலைவாசிகளைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லவில்லை என்று சொல்கிறார்கள். அரிசி விலை ஏறியிருக்கிறது என்று சிலர் கூறினார்கள். அரிசி விலை குறையவேண்டுமென்றால், நாம் விவசாய உற்பத்தியில் அதிக கவனம் செலுத்திக்கொண்டு வரும்போது மக்களும் ஒத்துழைப்பு தந்தால், இன்னும் விளைவு அதிகமாகும். அதன் பிறகு விலை தானாகவே இறங்கிவிடும். இப்போது அரசாங்கம் அதற்கான முயற்சி செய்துகொண்டு வருகிறது. அரிசி விலையானது சென்ற ஆண்டில் இருந்ததைவிட இந்த ஆண்டு இறங்கியிருக்கிறது என்று தான் நான் சொல்வேன். தஞ்சை ஜில்லாவில் ஒரு மூட்டை நெல் ரூ. 24, 25-க்கு சென்ற ஆண்டு இருந்தது. இப்போது ரூ. 20, 21-க்கு விற்கிறது. அரசாங்கத்தினுடைய நடவடிக்கைகளினால் விளைவு அதிகமாகிக் கொண்டு வருகிறது. அந்த முறையில் இன்னும் நாம் அதிகமாக உற்பத்தியைப் பெருக்கினால் அரிசி விலை தானாகவே இறங்கும். அதற்கு விவசாயிகள் ஒத்துழைப்பு அவசியம். சாதாரண ஏழை விவசாயிகள் கூட விலை குறையவேண்டுமென்று

[Sri P. Venkatachala Thevar] [25th April 1962

தான் விரும்புகிறார்கள். இப்போது தஞ்சையை நெற்களஞ்சியம் என்கிறார்கள். பெரிய மிராசுதார்கள் என்பவர்கள் நான்கைந்து பேர்கள்தான் அங்கு இருப்பார்கள். அவர்களைத் தவிர மற்றவர்கள் சாதாரணமானவர்கள். வேதாரண்யம் பகுதியில் ஒரு ஏக்கர் கூட சில பேர்களுக்கு கிடையாது. அங்கெல்லாம் விவசாயிகள் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். விலை இறங்கவேண்டுமென்பதுதான் எல்லோருக்கும் ஆசை. விவசாயிகளுக்கு வேண்டிய உரம், மாட்டுத் தீவனப்பொருள்கள், இவற்றின் விலை எல்லாம் ஏறியிருக்கிறது. உழவுக்கு வேண்டிய பொருள்கள் விலை ஏறியிருக்கிறது. தஞ்சையில் உள்ள பெரும்பாலான விவசாயிகள் கடனாளியாகத்தான் இருக்கிறார்கள். சில பேர்தான் விவசாயத்திலும் மற்றத் துறைகளிலும் ஈடுபட்டு வசதியாக இருக்கிறார்கள். தீவிரச் சாகுபடித் திட்டமெல்லாம் நல்ல முறையில் நடந்துகொண்டு வருகிறது. வரும் ஆண்டில் உற்பத்தி அதிகமானால் இந்த ஆண்டைவிட இன்னும் விலை இறங்கும். அதற்கு எல்லோரும் ஒத்துழைக்க வேண்டும். அங்கத்தினர்கள் எல்லாம் கூட கிராமத்திலுள்ள விவசாயிகளிடத்தில் சொல்லி ஒத்துழைத்தால், இன்னும் அதிக விளைச்சலைப் பெறலாம்.

ஆஸ்பத்திரி மிகவும் அவசியமானது என்று சொன்னார்கள். கிராமங்களில் சில இடங்களில் ஆஸ்பத்திரிக்கான கட்டிடங்கள் இருக்கின்றன. ஆனால் டாக்டர்கள் இல்லை. டாக்டர்கள் கிராமங்களுக்குக் கிடைப்பது மிகவும் கஷ்டமாக இருக்கிறது. ஆகையால் புதிதாகப் பட்டம் பெறுகிறவர்கள் கட்டாயமாகக் கிராமங்களில் வேலை செய்யவேண்டுமென்று சட்ட மூலம் செய்தால் தான் இந்தக் கஷ்டத்தைப் போக்க முடியும். வேதாரண்யம் பகுதியில் உள்ள பஞ்சாயத்து யூனியன் ஆஸ்பத்திரிகளுக்கு டாக்டர்கள் தேவை என்று பத்திரிகையில் கூட விளம்பரம் செய்தோம். எந்த டாக்டருக்கு வரவில்லை. ஆஸ்பத்திரி கட்டப்பட்டு அது சும்மாவே இருக்கிறது.

நரிக்குறவர்கள்பற்றி கனம் அங்கத்தினர்கள் சொன்னார்கள். தெருவில் அவர்கள் அலைந்து பிச்சை எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். காங்கிரஸ் கட்சிக்காரர்களைத் தவிர மற்ற அரசியல் கட்சிக்காரர்கள் என்று சொல்லப்படுகிறவர்கள் அவர்களைக் கவனிப்பது கிடையாது. ஏனென்றால் அவர்களிடம் ஓட்டு இல்லை. இப்போது மன்னார்குடியில் எம்.பி. ஆக இருப்பவரும் தாலுகா காங்கிரஸ் கமிட்டி தலைவராக இருப்பவருமான திரு. கோபால்சாமி தென்கொண்டார் இதுபோன்ற அவல நிலையில் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் மக்களை அழைத்து அவர்களுக்கு வேலை செய்யப் பயிற்சி கொடுத்திருக்கிறார். அவர்களுக்கு அரிஜன் வெல்போர் நிதியிலிருந்து 40 வீடுகள் கட்டித் தந்திருக்கிறார். இவர்கள் சந்ததி பிச்சை எடுக்காத அளவுக்கு அவர்கள் குழந்தைகளுக்குப் பள்ளிகளைத் திறந்து வைத்திருக்கிறார்கள். அதுபோன்று கனம் அங்கத்தினர்கள் தங்கள் தங்கள் பகுதியில் உள்ள அந்த பிற்போக்கான இனத்தினருக்கு வாழ வழி செய்துகொடுப்பது அவசியம்.

25th April 1962] [Sri P. Venkatachala Thevar]

தேர்தலைப்பற்றிக் குறை சொன்னார்கள். இந்தத் தேர்தலை அதிகாரிகளும் மற்றவர்களும் நல்ல முறையில் நடத்தியிருக்கிறார்கள். மற்ற எதிர்க்கட்சிகளைப் பார்த்தால் சில இடங்களிலே தப்புச் செய்திருக்கிறார்கள். வேதாரணயம் பகுதியிலே காங்கிரஸ்காரர் ஒருவரை அழைத்து செருப்பால் அடித்திருக்கிறார்கள். காங்கிரசுக்கு ஓட்டுப்போடுகிறவர்களுக்குப் பெண் கொடுப்பதில்லை, அவர்களை ஜாதியில் இருந்து விலக்குவோம் என்று எல்லாம் கம்யூனிஸ்ட்டுகள் பயமுறுத்தலைக் காட்டினார்கள். ஆதனூரில் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் பல அநீதிகளைச் செய்தார்கள். அவர்கள் மீது கம்பிளேண்ட் கொடுக்கப்பட்டது. பிராந்தியங்கரை என்ற கிராமத்தில் சிறிய மிராசுதார்களுடைய ஆட்களை கம்யூனிஸ்டுகள் அடித்திருக்கிறார்கள். வயல்களில் மறியல் செய்திருக்கிறார்கள். அறுவடைக்கு ஆள் போகாமல் செய்து கஷ்டப்படுத்தியிருக்கிறார்கள். 5-50 p.m.

அடுத்தபடியாக, இன்று ஏழைகள் சாப்பாட்டிற்கு இல்லாவிட்டாலும்கூட, சினிமா பார்ப்பது நிற்பதில்லை. அதில் அவர்கள் நிம்மதி பெறுகிறார்கள். ஆனால் அதிலும் கட்டணம் உயர்ந்திருப்பதால், அவர்களுக்குக் கஷ்டமாக இருக்கிறது. அது குறைந்தால் மிகவும் நன்றாக இருக்கும். அதற்காக தியேட்டர் சொந்தக்காரர்களைக் கேட்டால் எங்களுக்கு வருகின்ற பணம் அதிகக் கட்டணத்திற்குக் கிடைக்கிறது. அதனால் குறைக்க முடியாது என்கிறார்கள். தயாரிப்பாளர்களைக் கேட்டால், நாங்கள் கதாசிரியர்களுக்கு ரூ. 50,000-க்கு மேலும் டைரக்டர்களுக்கும், கலைஞர்களுக்கும் லட்சக் கணக்கில் பணம் கொடுக்கவேண்டியிருக்கிறது. அதனால் குறைப்பதற்கு இல்லை என்கிறார்கள். மேலே உட்கார்ந்து பார்க்கவில்லை என்றாலும் தரையில் உட்கார்ந்து பார்ப்பதற்காவது வழி செய்து கட்டணத்தைக் குறைவாக வைத்தால் நன்றாக இருக்கும். இதற்கு எல்லோருடைய ஒத்துழைப்பும் இருந்தால் நல்லது.

வேதாரண்யம் பகுதியில் மானங்கொண்டான் நீர்ப்பாசனத் திட்டம் போட்டு பல ஆண்டுகள் ஆகின்றன. அதில் தண்ணீர் விட்டுப் பாசன வசதி கிடைக்கவில்லை. நாகைப்பட்டினம், வேதாரண்யம், திருத்துறைப்பூண்டி ஆகிய இடங்களில் மானாவாரி நிலங்கள் ஏராளமாக இருக்கிறது. இதற்குப் பாசன வசதி செய்து கொடுத்தால் அந்த மானாவாரிப் பிரதேசங்களில் அதிகம் உற்பத்தி செய்யமுடியும்.

இந்த சபைக்கு வந்த பிறகு அங்கத்தினர்கள் பல கட்சியாக இருந்தாலும்கூட குறைகளையே பேசுவதாக வந்துவிட்டது. குறைகளைச் சொல்வதைவிட அரசாங்கம் என்ன செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு அரசாங்கத்துடன் ஒத்துழைத்தால், நாட்டு மக்களுக்கு நன்மை செய்தவர்களாவோம். எல்லோரும் அந்த விஷயத்தில் ஒத்துழைக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு தலைவர் அவர்களுக்கு என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் என்னுடைய பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

[25th April 1962

SRI K. V. RAMASWAMY : அவைத் தலைவர் அவர்களே, என்றைக்கும் உள்ளபடியே நான் கடைமாணுக்கனுகவே என் பேச்சை ஆரம்பிக்கிறேன். 5 நிமிஷம் தான் இருக்கிறது 6 மணிக்கு. இதற்குள்ளாக எப்படிப் பேசுவது என்ற திகைப்பு என்னை வாட்டு கிறது. இப்போது பல விஷயங்களைப்பற்றி பல மெம்பர்கள் பேசியாகிவிட்டது. அதனையே விளக்கி விளக்கி பேச ஆசைப்பட வில்லை. எல்லோரும் பேசியதில் சில விஷயங்களை விட்டுவிட்டார்கள் அந்த விட்டுப் போன விஷயங்களைப்பற்றி மட்டும் தொட்டுப் பேச ஆசைப்படுகிறேன்.

இந்த தேசம் சுதந்திரம் பெற்று 15 ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன. அந்த சுதந்திரத்துக்காகப் பாடுபட்ட தியாகிகள் என்ற பேர் ஒன்று இருக்கிறது. அதைப்பற்றி சிலபேர்கள் பெருமையாகப் பேசுகிருர்கள், சிலபேர் தாழ்வாகப் பேசுகிருர்கள். அதைக் கண்ணுல் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேம். அது எப்படி இருக்கிறது என்ருல் பெரிய மாட மாளிகை, கூட கோபுரத்தைக் கட்டிய ஒருவன், அதைக் கட்டி முடித்தானபிற்பாடு பக்கத்திலே உள்ள சிறிய குடிசையில் போய் வாழ்கிறதைப்போல் இருக்கிறது. இந்த தேசம் சுதந்திரம் பெற வேண்டும் என்று தங்கள் உடல், பொருள், ஆவி அனைத்தையும் தியாகம் செய்த ஒவ்வொருவனும் இன்று எந்த நிலைமையில் இருக்கிருன் என்பதைப் பற்றி யாரும் கவலைப் பட்டதாகக்கூற முடியாத நிலை இருக்கிறது. ஏன் அதைச் செய்யவில்லை என்ற சிந்தனை ஒவ்வொருவருக்கும் இருக்கிறது. ஆனல் செய்ய முடியாமல் இருக்கின்றது. இதனை அவசியம் போக்கியாக வேண்டும். 15 ஆண்டுகளாகியும் தியாகி களும் அவர்களின் குடும்பங்களும் இன்னும் க்ஷீனதசையிலே துக்கப்பட்டுக் கொண்டு இருக்கிருர்கள். அதைத்தீர்ப்பதற்கு இந்த நாட்டில் மக்கள் இல்லை என்ருல் இந்த தேசம் சுதந்திரம் அடைந்து என்ன பயன் என்று தான் கேட்க ஆசைப்படுகிறேன்.

தலைவரவர்களே, இப்போது நம்முடைய மேல்சபையிலே பல அறிவாளிகள் இருந்து கொண்டிருக்கிறேம். பல தரப்பட்ட அறிவு படைத்த சகோதரர்கள் எல்லாம் இந்தச் சபையிலே இருந்து கொண்டிருக்கிருர்கள். இந்த நிலைமையிலே நாம் பல பல பேச்சுக்களை எல்லாம் பேசுகிறேம். நாம் பல கட்சிகளிலே இருந்து வந்திருக்கிறேம். கட்சி என்ருல் என்ன? கட்சி என்ருல் முதலில் மக்களுக்குச் சேவை செய்கிறேம் என்ற பொறுப்பை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். அது இல்லாவிட்டால், கட்சி என்று வர முடியாது. சேவை, தொண்டு செய்கிற மனப்பான்மை வேண்டும். எக்கட்சியினரும் மக்களுக்குச் சேவை செய்யக் கூடியவர்கள், ஊழியம் செய்யக் கூடியவர்கள் ஆவார்கள். எனக்கு முன்னல் பேசிய நன்பர்கள் பேசியதுபோல, எக்கட்சி யினராய் இருப்பினும், மக்களின் அன்புக்குப் பாத்திரமாக இருப்பார்களானல், மக்கள் போற்றுவார்கள் என்பதில் சந்தேகமே இல்லை. மக்களுக்கு எவன் ஒருவன் நல்லது செய்வேன் என்று கங்கணம் கட்டிக்கொண்டு, எந்த இடத்தில் தேவை, கொடுமை இருக்கிறதோ, அதை அகற்றியே தீருவேன் என்ருல்,

25th April 1962] [Sri K. V. Ramaswamy]

அவனை மக்கள் கடவுளாக மதிப்பார்கள். அதைத்தான் நான் பாராட்டுகிறேன். இந்த நிலைமையில் காங்கிரஸ் கட்சியில் உள்ள ஒருவன் தீமை செய்தால் அவனையும் கண்டித்தே ஆகவேண்டும். மாற்றுக் கட்சிகளில் உள்ள ஒருவன் தீமை செய்தால், அவனை அந்தக் கட்சியிலிருந்து விலக்கி ஒதுக்கித் தகர்த்து எறிய வேண்டும். அப்படி இருந்தால்தான் தேசம் ஒழுங்காக, பண்போடு முன்னேற முடியும் என்பது என் தாழ்மையான அபிப்பிராயம். இதை ஏன் சொல்லுகிறேன் என்றால், இன்று நம் சர்க்கார் எவ்வளவோ திட்டங்களைப் போட்டு நல்ல காரியங்களை மக்களுக்குச் செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லி வந்த போதிலும் குறைகள் பல இருக்கின்றன. அதற்குக் காரணம் இடையிலே இருக்கிற பல பெருச்சாளிகள். பலமுறை இதைப் பேசியிருக்கிறேன். இந்தச் சட்டமன்றத்தில் இன்னும் அந்தக்குறை தீர்ந்த பாடில்லை. இந்தமாதிரி ஊழல்கள் மலிந்து இருக்கக்கூடிய நிலைமையை மாற்ற ஒவ்வொருவரும் சில தியாகங்களைச் செய்தால் தான் இந்தத் தீமையான போக்குகள், எண்ணங்கள் மாறி மக்கள் சுபிட்சமாக வாழ முடியும்.

இன்று வயதானவர்களுக்குப் பென்ஷன், உதவி நிதி கொடுப்பதாகத் திட்டம் போட்டிருக்கிறோம். உடனே அந்தத் தொகை வயதானவர்களுக்கு போய்ச் சேரமுடியாது. கணக்குப்பிள்ளை, மணியகாரர், தாசில்தாரிடம் என் போன்ற சட்ட சபை மெம்பர், பஞ்சாயத்து போர்டு மெம்பர் இவர்களைத்துணைக்கு வைத்துக் கொண்டு, வயதான காலத்தில், கண் தெரியாத காலத்தில் ஒரு கோலைப் பிடித்துக் கொண்டு, ஒருவர் தோளைப் பிடித்துக் கொண்டு போய் "எனக்கு 65 வயது ஆகிவிட்டது ஐயா" என்று சொல்ல வேண்டும். ஜாதகம், ரிகார்டு இருக்கிறதா என்று கேட்டால், எங்கே போவான்? அப்படிப்பல தொந்தரவுகள் ஏற்படத்தான் போகின்றன. கணக்குப்பிள்ளை முடிச்சில் எவ்வளவு பணம் இருக்கிறது என்று கேட்பான். ஒரு கணக்க னிடம் போய் சர்டிபிகேட் வாங்குவது, ஒரு R.I, தாசில் தாரிடம் போய் ஒரு ஏழை ஒரு காரியம் செய்வது என்றால் அது கஷ்டமான காரியம் என்பதை ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். அதற்கு உகந்த முறையில் பல செயல்கள் செய்து அதை மாற்ற வேண்டும் என்பது என் தாழ்மையான அபிப் பிராயம் ஆகும். அதே முறையில் விவசாயிகள் நிலை அவலமாக இருக்கிறது. நான் இந்தச் சபையில் என் அனுபவத்தை சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப் படுகிறேன். எனக்குச் சொந்தமாக 22 ஏக்கர், குத்தகை பூமி 15 ஏக்கர் இருக்கிறது. நான் ஊரில் இருந்துகொண்டு விவசாயம் செய்வது இல்லை. நான் வெளியே சுற்றிக்கொண்டு என்மனைவியின் பேரைச் சொல்லிக் கொண்டு விவசாயம் செய்து கொண்டிருக்கிறோம். வேலையாள் வீட்டுக்குப் போய் திரும்பி வந்தால்தான் மாட்டுக்குத் தீவனம் போட முடியும். விவசாயக் கூலி எப்படி இருக்கிறது என்றால் ரூ 2, ரூ 2—8—0 ஆண்களுக்கு; ரூ 1—4—0, 1—0—0 பெண்களுக்கு; அதுவும் உயர்ந்துகொண்டு போகிறது. இதைக் குறைத்தால் அவர்களுக்குக் கட்டாது. விவசாயத்தில் உள்ள நிலைமையைச்

6-00 p.m.

[Sri K. V. Ramaswamy] [25th April 1962

சொல்லுகிறேன். 22 ஏக்கர் சொந்த நிலத்தில், 3 ஏக்கரில் கம்போடியா பருத்தி போட்டேன். ஒரு ஏக்கருக்கு 100 வண்டி வண்டல் மண் குளத்திலே இருந்து எடுத்துக்கொண்டுவந்து போட்டேன். இன்னும் அதிகமாக 200 வண்டி கூட போடலாம். ஒரு வண்டிக்கு இரண்டு ரூபாய் விதம் 200 ரூபாய் வண்டல் மண்ணுக்கு மட்டும் ஆகும். 50 வண்டி குப்பை உரம் ஒரு வண்டிக்கு ரூபாய் 5 விதம் போட்டேன். விதைப் பருத்திக் கொட்டை வாங்க கோயம்புத்தூருக்கு போய் Demonstrator இடம் போய் வாங்க வேண்டும். அதற்கு 10 நடை போக வேண்டும் அதுவும் M.L.C.-க்கு அப்படி இப்படி என்று சொல்லி வாங்க வேண்டும். அப்புறம் களை எடுக்க வேண்டும். தண்ணீர் பாய்ச்ச வேண்டும். கிணற்றில் தண்ணீர் இல்லை. இந்த நிலைமையில் கஷ்டப்பட்டு விவசாயம் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. கணக்குப் பூராவும் சொல்ல நேரமில்லை. 3 ஏக்கரில் 15 மணு பருத்தி எடுத்தேன். அதாவது 1½ பொதி. நல்ல விளைச்சல் என்றால் 1 ஏக்கருக்கு 10 பொதி அல்லது 7 பொதியாவது காணும். 7 பொதிக்குக் கீழே போனால் குறைந்த வெள்ளாமை. இந்த நிலைமையில் பல விவசாயிகள் இருக்கிறார்கள். நான் அடிக்கடி சொல்லிக் கொண்டு வருகிறேன் எது எதற்கோ Insurance செய்கிறோம். பயிர்— **crop insurance** செய்ய வேண்டும் என்று பல முறை இந்தச் சட்ட மன்றத்தில் சொல்லியிருக்கிறேன். அதைப்பற்றி இன்னும் கவனிக்க வில்லை. எப்படிப் போனாலும் பரவாயில்லை என்ற எண்ணம் இருந்தால், விவசாயம் எப்படி முன்னேற்றம் அடைய முடியும்? விளை பொருள் எப்படி அதிக மாகும்? எங்கேயாவது **watchman**-ஆகப் போனால் கூட, சம்பளம் அதிகம் கிடைக்கும். அதனால் அப்படித்தான் போக ஆசைப்படுகிறான். விவசாயத்துக்குப் போகும் எண்ணம் இருப்ப தில்லை. இந்த நிலைமையில் இருக்கிற படியால் விவசாயிகளின் கஷ்டங்களைத் தெரிந்து சாமான்களை விலை குறைத்துக் கொடுத்து விவசாயிகளுக்கு வேண்டியதைச் செய்ய வேண்டியது மிக முக்கியம் என்று தெரிவித்துக்கொண்டு, தியாகிகளையும் கவனத்தில் வைத்துக்கொண்டு குறைகளை நிவர்த்தி செய்யவேண்டும் என்பது என் தாழ்மையான வேண்டுகோள் ஆகும் என்று தெரிவித்துக் கொண்டு கவர்னர் அவர்கள் உரைக்கு மறுபடியும் நன்றி தெரிவித்து அதை வரவேற்று என் பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

Mr. CHAIRMAN : The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. to-morrow.

The House then adjourned.

IV.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

*63. *Notification issued with G.O. Ms. No. 756, Home, dated 21st February 1962, regarding amendment to the Madras Cinemas (Regulation) Rules, 1957.*

25th April 1962]

† 64. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 683, *Rural Development and Local Administration, dated 21st March* 1962, *appointing* 1*st April* 1962 *as the date on which the Madras Panchayats (Extension to Transferred Territory) and Panchayat Union Councils (Special Provisions for First Constitution) Amendment Act,* 1961 (*Madras Act XXVII of* 1961), *shall come into force.*

† 65. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 684, *Rural Development and Local Administration, dated 21st March* 1962, *regarding issue of the Madras Panchayat (Application to Transferred Territory) Rules,* 1962.

† 66. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 685, *Rural Development and Local Administration, dated 21st March* 1962.

† 67. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 2371, *Local Administration, dated 30th August* 1961, *regarding amendments to the Rural Development and Local Administration Department Notification No.* II-2, *No.* 380 *of* 1961, *dated the 10th May* 1961, *published at pages* 211–212 *of Part II—Section* 2 *of the* Fort St. George Gazette, *dated the 24th May* 1961.

† 68. *Notification regarding the approval of the bye-laws of the Karkudy Panchayat in Tirunelveli district for the control and management of slaughter-houses and collection of licence fees.*

† 69. *Notification regarding the approval of the bye-laws of the Ayikudy Panchayat in Tirunelveli district for the control and management of slaughter-houses and collection of licence fees.*

† 70. *The Madras Sugar Factories Control (Amendment) Ordinance,* 1962 (*Madras Ordinance No.* I *of* 1962).

---

* Laid on the table of the House on 21st April 1962.

† Laid on the table of the House on 24th April 1962.